II. STILUL SATANIC

Acest stil este antipodul celui divin. Reprezintă principiul răului și al întunericului. Pe plan istoric, evreii l-au încarnat și potențat la maximum, fiind poporul cel mai satanizat. Dumnezeu l-a ales pentru ca în mijlocul lui să înceapă biruința efectivă a binelui.

1. Obiectivul

Țelul final al acestui stil este acapararea tuturor bogățiilor pământești și a întregii puteri materiale. Centrul de greutate rămâne pământul. Împărăția lui este aici, pe când cea arătată de Mântuitor nu era din lumea aceasta. *"Tu vei mânca (consuma) toate popoarele."* (Moise, 5, 7/6)

Și speranța că va domina într-o zi lumea îl mână spre acest țel fără scrupule. Patima de dominație materială este cultivată în mod satanic până la paroxism. Lozincile sunt înspăimântătoare. "Toți evreii sunt copii de principi. Odată cu venirea Mântuitorului, devin toți oamenii sclavii evreilor, fără de care nu ar exista lumea, adică nici evreii."

Venirea lui Mesia nu are deloc un caracter simbolic, ci un aspect realist. Evreul turcit Dolmei și masonul Mahomed Djavid Bei, fiind ministru de finanțe al Junilor Turci la 1909, au furat din Moscheea din Constantinopol (Omar) prețioasa coroană a lui Solomon și au dus-o la New York (Marea Lojă din America), pentru a fi pregătită atunci când va fi încoronat împăratul evreilor, când va stăpâni lumea.

Un evreu nu are voie să aibă vreo legătură cu un neevreu. Evreii sunt numiți oameni, pe când neevreii nu sunt numiți oameni, ci vite. Neevreii nu pot avea lucruri în proprietate, ci lor li se aplică regula primului venit. Jecmănirea tuturor neevreilor este permisă deoarece scris este: <Să nu-ți furi semenul!> Unelte ale întunericului cum suntem noi, dușmanii săi, unelte ale lumii." (Babe batra Fol. 54 b. Babe Mezie Fol. 111 b.)

Satana a ales acest popor pentru a stăpâni prin el pământul. "*Unealtă a întunericului, așa cum noi, adversarii lor, suntem unelte ale luminii.*" (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.15)

A spus Mântuitorul: "*Dumnezeul lor – pântecele*". "*Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și poftele tatălui vostru voiți să faceți. Acela a fost dintru început ucigător de oameni și n-a stat întru adevăr, pentru că nu este adevăr în el. Când spune minciună, dintru ale sale o spune pentru că mincinos este și tatăl ei.*" (Johowa, 8/44)

Iahve (Iehova), Dumnezeul lor, a rezultat din șarpele Iahu și a fost luat ca fetiș de iuhudei (iudei) și era la început demonul din pustiu.

Țelul satanic al religiei lor este evident. "*Iudeul, în realitate, nu are nici o religie, ci numai gândul la o anumită prefigurație a lui Dumnezeu, a Dumnezeului lui, promisiuni ale Dumnezeului lui, numai credința în anumite promisiuni ale Dumnezeului său, care nu se extinde, ca într-o religie adevărată, asupra vieții din afara timpului, ci tratează în mod concret viața actuală, pământeană. Aceasta este acoperită de dominația neamului asupra a tot ceea ce este viu și ceea ce nu este viu.*" (Wagner, p.44)

Setea de dominație este morbidă. Niciodată un evreu nu-și va găsi liniște, atât timp cât un goim nu este total robit lui. Spre aceasta năzuiește de milenii.

2. Terenul

Spre deosebire de terenul luminos al Binelui absolut din stilul divin, terenul tacticii satanice va fi întunecat de toate patimile carnale, dominat de minciună și spiritul luciferic și frământat de ura distructivă. Va fi un teren al descompunerii morale și o mlaștină a tuturor viciilor și păcatelor.

În toate bătăliile, neamul ales de Satana va încerca să se dea pe acest teren, fiindcă toate armele perfecționate de care dispune pentru acest teren sunt făcute. Tăria lui principală va sta aici. Și toate acțiunile tactice sau strategice, spre acest scop vor converge. Aspectul lui va fi de cazan al Satanei unde vor clocoti toate pasiunile perfid stârnite și dirijate care, prin esența lor, sunt haotice și distructive sau de mlaștină în care vor prospera toate viciile descompunerii, în care poporul ales este imunizat. Atragerea pe acest teren va fi nimicitoare pentru cel care se va lăsa ispitit. Diavolul i-a spus lui Iisus în pustiu: "*Acestea toate (împărățiile lumii și slava lor) ți le voi da, dacă vei cădea și te vei închina mie.*" (Matei, 4/9)

Dimensiunile care conturează acest teren sunt:

2.1. Întunericul

Se cultivă partea tenebroasă din om, cu toate fantasmele ei izvorâte din biciuirea subconștientului întunecat al trecutului. Forța aceasta a întunericului paralizează pe cei obișnuiți cu lumina (Mafia, Mâna neagră, Povestirile lui Hoffmann, Cocoșul negru – Eftimiu). Forța care conduce și amenință pândește în umbră (rabinul). Misterul (cabalistic), fruct al întunericului, este intimidant. Utilizând spaima moștenită a omului, se poate, prin crearea acestui mediu misterios, biciui fantezia și tendința de panică a omului, de a exagera. În cultul întunericului, tactica iudaică paralizează și își extrage forța. Căci mai mult decât însăși infernala organizație secretă pe care o are, faima și misterul care apasă din sistemul acestei organizări sunt acelea care au efect mai mare. Forța Cabalei, din care a rezultat aceea a masoneriei, în întuneric își are originea (*Die Nacht liegt in der Anonymität. – Forța stă în anonimat.*). Alegerea reptilei ca simbol și întreg șirul de ritualuri care trezesc ecouri de panică din vremurile imemoriale ale omenirii.

În vreme ce pentru ei Întunericul este un mediu natural, pe goimi (...) îi dezaxează. Cagliostro, personajul misterios al Revoluției Franceze, dispunând de forțele oculte ale magiei și astrologiei, este eroul prototip al Întunericului (legenda popularizată de masonerie).

Pe terenul Întunericului se fixează conducerea în această tactică satanică, pentru că aici nu este văzut (deci este mai puțin vulnerabil) și totodată poate lovi cu toate armele lașității, stârnind în același timp în adversar fiorul paralizant al loviturii misterioase din necunoscut atunci când este avertizat. Conspirația este de esență satanică și nu este o întâmplare faptul că multe societăți conspirative iau ca simbol culoarea neagră (mâna neagră etc.), căci și dracul din duhul căruia se inspiră mentalitatea conspirativă tot negru este. Pe acesta îl întrupează. "*Der*

Jude ist der plastische dämon des Verfalles der Menschheit." (*Evreul este diavolul plastic al decadenței omenirii.*) (Richard Wagner, citat în Hartmann, p.171)

Pentru exaltarea forței misterioase există întreg ritualul din diferitele lor ordine. Vrăjitoria se leagă de acest ritual. Revelația însăși este o armă indirectă de intimidare, care amenință cu o forță străină. *"Iudaismul înclină, în aptitudinea lui sufletească, spre uneltiri secrete, așa cum infractorul se ferește de lumina zilei, având ca punct de plecare – îndreptățit, de altfel – teama.*

Trecerea către cultura lui O.K. kultismus usv. Este prezentată prin aceasta și, totodată, trebuie menționată o avertizare asupra pericolului influenței evreiești în acest domeniu.

Numerele și literele reprezintă mijlocul cabalistic prin care se încearcă atingerea sensurilor ascunse ale omenirii. Cabalistică este, de asemenea, și magia, fie albă, fie neagră, cu rapoartele ei despre minunile făcute de rabini, cum ar fi: învieri, însănătoșiri supranaturale, plimbări pe apă, înțelegerea tuturor limbilor, explicarea semnelor zodiacale, cititul în palmă și alte descântece.

Pentru acest motiv, evreul încarnează pe Satana. Nu degeaba a existat înainte sentimentul poporului că dacă există diavol în chipuri omenești, acelea sunt date evreilor. Acest sentiment a fost mult timp uitat. Astăzi însă a fost trezit. Evreii sunt demonii plastici ai decăderii omenirii." (Walter Potsch – *Die Grundlagen des Judischer Volkes*, p.116-117)

Prototipul lor este Lucifer – Satan, rebelul și conspiratorul împotriva ordinii naturale. Din acest spirit este avortată masoneria cu hrubele ei tenebroase. Masoneria este sinagoga Satanei, adică mediul întunericului.

"Toată frica vine de la diavol, curajul și bucuria sunt de la Dumnezeu." (Novalis)

Evreul este fiul Haosului: *"Vedeți, este dușmanul lumii, distrugătorul culturilor, parazitul popoarelor, fiul haosului, încarnarea răului, fermentul descompunerii, demonul plastic al decadenței omenirii."* (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.434)

În tenebre deci se cufundă o dimensiune a terenului tacticii satanice care formează principalul punct de sprijin al sistemului. Forța se adăpostește aici, în acest mediu conspirativ. Așa a fost de milenii și așa este și în veacul nostru. *"Oamenii de stat ai acestui secol nu au a face numai cu regimurile, cu împărații, cu regii și cu miniștrii, ci și cu elementele societăților secrete cărora trebuie să le ții socoteala. Ei pot nimici toate aranjamentele. Ei au pretutindeni agenți, scrupuloși agenți care jură moarte și pot aduce baie de sânge, când consideră că corespunde scopului."* (Disraelli, citat de Bostunitsch, p.263)

Presiunea întunericului se exercită prin faptul că au oameni acoperiți, care au simulat o viață întreagă și care la un moment necesar se demască. Mai mult decât serviciul lor adus în acele momente este neîncrederea pe care reușesc să o răspândească. Această neîncredere este o formă rafinată de teroare. Nici o rază de lumină nu trebuie să străbată prin aceste tenebre, căci lumina destramă însăși esența stilului de luptă satanic. Misterul morții planează asupra celui care totuși îndrăznește să cunoască și să dezvăluie această latură.

2.2. Minciuna

O altă dimensiune care purcede din întuneric este minciuna. Ea formează atmosfera. *"Istoria iudaică este istoria minciunii."* (Walter Pötsch – *Die Grundlagen des Judischer Volkes* Pötsch, p.61) *"Nation von Betrügern"* (*Neam de mincinoși*). (Kant) (43): este neamul care și-a ucis profeții când au spus adevărul pentru a sufoca acest adevăr. *"Nu spuneți niciodată adevărul."* (Parsach în Fol 113b) *"Toate minciunile sunt bune. Dimpotrivă, minciunile împotriva legii sunt rele."* (Berachot, Fol 60b) Educația milenară a minciunii la evrei a făcut să se alambicheze în forma cea mai subtilă a ipocriziei pe toate laturile, fiindcă gradul de ipocrizie arată mai mult decât răutatea partea satanizată a cuiva. Pe terenul minciunii și al ipocriziei se clocesc toate armele de luptă. Acesta le imprimă esența. Aici este el deplin stăpân, când reușește să-și atragă adversarul. Fățărnicia și minciuna conturează dispozitivul ofensiv și, de pe acest teren, va lansa toate atacurile. Și cine va fi tentat să se angajeze – terenul fiind ispititor pentru partea negativă din om – se va sufoca în plasa abilă a minciunii iudaice.

2.3. Ura

Ura, acest acid care descompune, inundă mlaștina, terenul iudaic. Este secretată de milenii de neputință, s-a născut odată cu ei și s-a cultivat într-un complex de inferioritate, în întunericul Cabalei și al Talmudului. *"Rabbi Hisda și Rabbo, fiul lui rabbi Honna, spuneau amândoi: <<Ce înseamnă muntele Sinai? Muntele pe care a descălecat ura împotriva popoarelor lumii... Rabbi Abahn zicea că numele său adevărat să fie munte Sinai, iar Horeb a fost numit astfel pentru că prin el a venit pustiirea asupra lumii.>>"* (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.547)

În pustiu, toiagul lui Moise a izbit și a izbucnit ura. Această ură a fermentat milenii în Talmud. Există o diferență între ura iudaică, dizolvantă și neputincioasă și ura eroului, explozivă și chiar distrugătoare, adevărată descătușare pentru a face loc creației. Prima izvorăște din neputință (lipsa de forță creatoare, invidie) și urmărește nivelarea în sens negativ. Cealaltă izvorăște din abundență vitală (creatoare) și se revarsă pentru a netezi terenul creației.

Atragerea pe terenul urii însă dă avantaje mari (dă victoria) tacticii satanice, fiindcă angajarea pe acest teren înseamnă în primul rând triumful răului, fiindcă lupta desfășurată aici îl alimentează. Stilul divin, prin dragostea nețărmurită propagată, evită acest teren satanic. Acest mediu (teren) și-l va crea evreul oriunde se va duce. Și va da roade. *"Evreul este profund anarhist, dizolvant, distrugător de stat. El nu se poate subordona, ci numai să asuprească. El nu va înceta, la o împrejurare favorabilă, să scuture jugul statal. El este revoluționarul înnăscut, dar nu din atitudine, ci din ură."*

Exaltarea sentimentului de ură este deci o necesitate pentru tactica satanică, fiindcă ea constituie cheagul întregului sistem, după cum în tactica divină este dragostea. Propagarea ei înseamnă extinderea terenului. *"Răspândiți-vă printre popoare și otrăviți totul în casa lor blestemată prin lipsa de aer a fumului și fiecare dintre voi să semene*

sămânța prăbușirii pretutindeni, la fiecare pas. Și de veți atinge cu ochii crinul cel mai pur al grădinarului lor, el va deveni negru și veșted; și privirea voastră căzând pe marmura statuilor lor, ele să se spargă. Nu uitați nici râsul vostru – râsul amar și blestemat – care ucide tot ce este viu. (Celui îngrozitor, o întrupare a spiritului colectiv iudaic)." (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.110)

2.4. Poftele carnale (instinctele)

Ațâțarea instinctelor și a poftelor carnale creează mediul favorit pentru a putea dospi ura și învolbură acțiunile distructive. Partea păcătoasă din om capătă preponderență mult mai repede când i se creează condiții. Este o lege că descompunerea este mai ușoară decât creația, care cere efort. Descompunerea înseamnă lipsă suficientă de efort pentru păstrarea coeziunii sau încetarea lui (lene, oboseală). Microbii prosperă în mediu pestilențial.

Odată instinctele descompuse și învolburate, toate acțiunile necugetate și toate crimele pot prospera, precum și toate rătăcirile (bolșevism). Pe aceste instincte rele, dirijate abil, își construiește tactica satanică toate uneltele de luptă (iudaismul, masoneria, comunismul). Desfrâul general odată stârnit, se creează terenul pentru dezvoltarea crimei sub toate aspectele ei. Pe acest teren totul se descompune, afară de iudaismul care se găsește în elementul său și deci este complet imunizat. Imunizarea iudaică provine din faptul că amoralismul cel mai respingător stă la baza legilor sale sfinte. "*La fel sunt stabilite în Talmud, tratate Boba Kann a386 și Mosir 23a, raporturile familiale (sexuale) între tată și fiică nu numai interzise, ci ca grijă (datorie) religioasă, de asemenea în Tora nu se pomenește expres.*" (W. Fassolt – *Die Grundlagen des Talmuds*, p.775) Evident, de aici se inspiră, intenționat sau inconștient, Freud în scrierile sale, transformând sub masca științei în armă de disoluție morală anumite obiceiuri perverse pentru care societatea iudaică era deja imunizată prin asemenea concepții. Iudaismul prosperă așa cum prosperă microbul virulent.

Terenul materialist va fi propriu tacticii satanice și aici ei vor fi mereu tari. Așa cum este constituit, omul oferă această bază. Vizarea evreilor pe partea materială este atât de fermă încât, chiar dacă s-ar cunoaște planurile lor, totuși aceste slăbiciuni vor dăinui și le vor da mereu posibilități de luptă pentru considerente de interes. Numai schimbarea terenului poate decide în defavoarea lor. De aceea, cultivarea tuturor pasiunilor și sub toate formele va constitui o necesitate de prim ordin pentru tactica satanică. Toate armele lor negative se bazează pe acest teren. Și înainte de a începe o luptă – oriunde s-ar găsi ei – acțiunea premergătoare va fi pregătirea terenului lor propriu, adică mai întâi opera de răscolire a instinctelor și a tuturor poftelor carnale, cultivarea viciilor care ies din ele și, pe urmă, manevrarea lor prin care să aducă descompunerea totală, adică atingerea scopului urmărit.

2.5. Spiritul luciferic

Este rupt de ordinea naturală și se ridică împotriva ei. Cultivat, hipertrofiază și ofilește orice sevă venită din viață. Dezrădăcinarea este completă. În acest climat uscat și artificial, al dialecticii sterpe, evreul poate respira pentru că se găsește în esența lui luciferică, cultivată milenii de-a rândul de Talmud. "*Cine cunoaște Talmudul devine critic.*" Drumul nu este drept, ci întortocheat. "*Niciodată nu vom găsi un drum drept. Pentru cititorul nealterat rasial, acesta dezleagă cele mai mari greutăți.*" (Pötsch - *Die Grundlagen des Judischer Volkes* Pötsch, p.86)

Spiritul luciferic încarnează individualismul absolut și, rupându-se de orice organism, devine principiul negației și sursă de răutate. Raționalismul excesiv care se naște atrofiază forța instinctului, care este mult mai adânc decât aceea a înțelegerii. Dacă pe acest teren iudaismul – datorită structurii sale luciferice și tradiției talmudice –se găsește la el acasă, în schimb, cel da altă structură este rupt și ofilit (pustiit) de elementul vieții. Tirania rațiunii destramă totul și pârjolește. Formalismul paralizant se țese, încătușând viața. Pe acest teren seacă seva culturii și crește surogatul parazitar ieșit din speculație sterilă. Dacă pentru mase pasiunile stârnite servesc la descompunere și autonimicire, pentru tipul intelectul spiritul luciferic îi ofilește instinctul și îl dezrădăcinează, fecundând toate utopiile rezultate din construcții abstracte. Nu este fără semnificație faptul că statul democratic modern, raționalist și ateu, a fost condus de tipul avocat. Pe calea dreptului s-a putut mai bine infiltra în viața publică spiritul luciferic. Concepția romană, inițial creatoare de legi și dreptate, a fost denaturată prin interpretări și speculații talmudice parazitare, denaturând-o chiar în esență.

"*Această hipertrofie dialectică talmudică se observă ca o tactică de luptă pentru evreii care adesea dau unei noțiuni mai multe înțelesuri, pentru a prinde în acest păienjeniș candoarea arică.*" (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.145)

Spiritul luciferic alimentează negativismul și sterilitatea, odată ce s-a alunecat pe acest teren.

2.6. Disoluția

Prin libertinaj, umanitarism și promiscuitate se asigură terenul disoluției. Visul iudaic prosperă în climatul căldicel al umanitarismului și al liberalismului. Acționează nestingherit. "*Liberalismul este sentimentul cel mai neeroic*" (Gunther - *Ritter, Tod und Teufel*, p.27). Acest mediu permite insinuarea în organismele care urmează a fi distruse. Capacitatea de adaptare la noi situații crește în mod aparent pentru ca, după infiltrare, să înceapă acțiunea disoluției. "*Numai când ne-am aflat în noroi, ne-am înțeles îndată.*" (H. Heine, citat de Fassolt - *Die Grundlagen des Talmuds*, p.160) Această duhoare ieșită din murdăriile promiscuităților din ghetouri servește ca teren neprielnic pentru sufletul arian, pentru a-l sufoca. La fel și cu libidoșenia lor specifică, ieșită din degenerescență. Descompunerea familiei se face pe acest teren al disoluției. Se folosește așa-zisa emancipare. Dintre cele două tendințe (centripetă și centrifugală), el o cultivă pe cea centrifugală, care ușurează descompunerea pentru ca astfel

să ajungă la anchilozare, menținându-i pe neevrei într-un cadru cu totul înapoiat. *"După ce am dat astfel maselor noțiunea emancipării, vom distruge amploarea educațională a familiei neevreiești."* (Rosenberg, p.71) Și, în mare parte, această operă de disoluție le-a reușit. O spun ei cu cinism.

"Noi am infectat, am stricat sângele aproape al tuturor raselor din Europa. Mai ales azi, totul este iudaizat. Moravurile noastre sunt vii în toți, spiritul nostru conduce lumea, noi suntem stăpânii, căci ceea ce are azi putere este copilul spiritului nostru. Poate cineva să ne urască, să ne alunge, pot să triumfe dușmanii noștri asupra slăbiciunii noastre fizice. Nu mai suntem de alungat. Am pătruns rozând în popoare, am amestecat, am stricat rasele, am sfărâmat puterea, totul a fost înjosit, putrezit, stricat cu cultura noastră stricată. Spiritul nostru nu mai poate fi stârpit." (din romanul *"Der Weg Nachg Zion"* – *Drumul spre Sion* – al lui Felix Markuse, citat de Bostunitsch, p.488)

Este atât de pătruns în sânge germenul disoluției, încât chiar fără intenție și în contact, el servește scopului mare al disoluției.

"Karl Marx a fost unul din milioane care au viziunea sigură a profeților, a recunoscut mlaștina în care se ducea lumea și a concentrat esențele de otrăvuri pentru a grăbi nimicirea existenței popoarelor libere de pe acest pământ. Acestea toate în serviciul rasei sale." (Hitler – *Mein Kampf*, p.429) *"El însuși (evreul) nu este element de organizare, ci un ferment al descompunerii."* (Idem, p.317)

Această predispoziție organică de dizolvare a fost atât de mult cultivată pentru alterarea și sufocarea celorlalte popoare, încât capacitatea lui de organizare nu poate funcționa decât pentru acțiuni distructive. În acest sens este tradiționala și diabolica lor organizare: crearea mediului (terenului) dizolvant.

Rezistența lor și chiar complacerea în mijlocul tulburărilor și ruinelor, al depravării și descompunerii, le permite să poată pescui în apă tulbure și să manevreze în sensul intereselor lor. Predispoziția spre trivial și murdărie este organică la evrei. *"Această trăsătură esențială este deosebit de semnificativă, pentru că dezvăluie întregul contrast. În vreme ce pentru noi curățenia este supremă, evreul se tăvălește de preferință în murdărie."* (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.174)

Vulgaritatea stilului iudaic provine atât din murdăriile și promiscuitățile din ghetouri, cât și din structura impotentului care, neputând crea, are voluptatea mânjirii frumosului. (Vezi Gog, *Distrugerea tuturor certitudinilor ariene*: Lombroso, Einstein, Freud.)

Tendința tacticii satanice va fi să angajeze lupta pe terenul descompunerii morale care destramă forțele adverse, în vreme ce ale sale, axate pe o predispoziție organică (rasială) și chiurasate de o experiență milenară, rămân coordonate cu planul de luptă.

Terenul pentru dezaxarea adversarilor va fi mereu de preferat. *"Opera distructivă a evreilor stă în aceea că ei încearcă, în sânul popoarelor unde s-au infiltrat, să substituie principiul majorității în locul personalității."* (Hitler – *Mein Kampf*, p.498) Ei vor să mențină principiul personalității numai pentru ei ca să poată manevra concentric și cu plan. Jocul liber al forțelor (freies spiel der kräfte) a convenit forței iudaice care

atacă și operează organizat. Masele și majoritățile inconștiente constituie materialul cel mai bun pentru opera de descompunere. *"Fiecare acțiune a masei depinde de o mulțime adunată artificial, zisă întâmplător, pentru a sădi sămânța anarhiei într-un stat."* (*Protocoalele Înțelepților Sionului*, șed. I)

Pe aceasta mizează, stimulând forțele care aparent sunt adverse, dar care, prin opoziția pe care o stârnesc, pot răspândi haosul descompunerii, adică terenul care convine acestei tactici de luptă.

2.7. Banul (aurul)

Interesul material este factorul organizator al terenului tacticii satanice. Este un condensator de putere care se poate transporta și manipula indirect, stârnind în orice parte instinctele de posesiune și poftele carnale din om. *"Banul, ochiul dracului."* *"Aurul, comoara lui Satan"* (arma preferată și de Landhof). Pentru evreu este elementul său. *"Evreul iubește banul și se teme de primejdie."* (Goethe) Aurul este forța concentrată care se poate depozita în trezoreriile iudaice și de acolo îndrepta după plan (2/3 din aurul lumii se găsește în băncile evreiești din New York). (Rosenberg, p.122)

Întreg sistemul monetar (financiar și economic) ridicat pe fundamentul aurului creează redutabilul centru al terenului lor și baza ofensivă de plecare.

Spiritul capitalist, rapace și fără scrupule, își trage originea din Talmud, fiindcă acolo este cultul *"vițelului de aur"* și al bogăției ca mijloc pentru satisfacerea poftelor de posesiune și dominație. Partea creatoare a capitalismului pentru captarea și folosirea forțelor materiale se datorează altor popoare idealiste. Din sinteza acestor două lucruri a ieșit capitalismul modern, denaturat însă din ce în ce mai mult de parazitismul și rapacitatea iudaice. (Fassolt – *Die Grundlagen des Talmuds*, p.183)

Aici este terenul lor și pe acest teren vor angaja toate bătăliile. *"Să căutăm secretul iudaismului nu în religia lui, ci secretul acestei religii în evreul adevărat. Care este terenul lumesc al iudaismului? Nevoia practică, interesul personal. Care este cultul lumesc al iudeului? Afacerea murdară (gheșeftul). Care este Dumnezeul său lumesc? Banul!*

Aurul ca putere mondială și spiritul practic iudaic au devenit spiritul popoarelor creștine. Evreii s-au emancipat întrucât creștinii au devenit evrei... Banul este Dumnezeul zelos al Israelului, înaintea căruia nu are voie să stea nici un Dumnezeu. Dumnezeul evreilor a devenit Dumnezeul lumii; polița este adevăratul Dumnezeu al evreilor." (Karl Mordechai gen. Marx, citat de Bostunitsch, p.192)

Atragerea pe terenul lor a dat posibilitatea tacticii satanice încarnate de evrei să repurteze victoriile mari, cu tot numărul lor comparativ foarte mic.

Importanța terenului în tactica satanică este covârșitoare, fiindcă reprezintă un principiu (principiul răului și al întunericului) care are o existență de la căderea omului în păcat și va dăinui până la mântuirea lui. Năzuința acestei tactici va fi să-și extindă cât mai mult terenul, fie pe plan material, fie pe planul spiritului luciferic, formându-și noi baze de plecare

pentru a descompune și mobiliza noi forțe în vederea bătăliei decisive care să ducă la stăpânirea Anticristului.

"Încotro vor merge deci evreii?" întreabă Zangwill. *"Ei vor merge (se vor îndrepta) spre răsărit* – răspunde Roth. *Masele iudaice vor fi în India, în Persia, în China și în toate țările vecine. Tot răsăritul va fi trezit cu noi planuri de organizații. Și atunci va apărea omul înfricoșător (Răzbunătorul, omul teribil), cum unul asemănător n-a mai fost pe pământ. El va fi conducătorul pornirii spre răzbunare."* (citat Bostunitsch, p.423) (G.p.u. toți evreii = diavoli)

Mai primejdioasă și eficace este extinderea atunci când se infiltrează în organizații adverse, care însă adoptă același teren (poate chiar sugerat înadins de iudaism, pentru a-l combate – argumentele masoneriei, materialismului), ei știind că pe acest teren sunt imbatabili dacă nu se schimbă esența.

Țelul final fiind stăpânirea materială a pământului, terenul lor va fi orice va purcede din întuneric: ură, patimă, dezordine, avidități materiale sau spirit luciferic.

Instigațiile, senzaționalul, nudismul, pornografia, depravarea, bursa, specula, inflația, deflația, împrumuturi, raționalism, liberalism, socialism, pacifism, parlamentarism și tot ce stârnește haos de patimi și mentalitate sterilă și distructivă pornește din spirit iudaic și formează terenul lor în care ei operează conștient și organizat pentru țelul propus.

3. Acțiunea

3.1. Mesianismul

În tactica satanică, acțiunea purcede din mesianism. *"Gândul mesianic este deja pur iudaic. El este simbolizarea speranței în ajutor străin. Arianul are încredere în forțele sale proprii și a făcut proverbul: "<<Ajută-te pe tine însuți!>>"* (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.208) *"Evreii nu înțeleg noțiunea de Mesia în nici un caz în sensul pur religios și mistic mântuitor, ci în sens absolut politic."* (Idem, p.210)

Totuși, pentru masele de habotnici era forma care corespundea cu țelurile mari de stăpânire, căci fără mesianism acestea ar fi părut ridicole și absurde. Din această concepție au pornit agitațiile și s-au susținut speranțele în momentele grele și este atât de înrădăcinată încât, chiar pentru cei care nu sunt habotnici, apariția unui Mesia a fost văzută în diferite forme. (pentru agitație a fost cazul Sobotai Zewi, 1626-1676.)

3.2. Ura

Dinamul însă care a îmboldit mereu la acțiune a fost ura congenitală și, deci, permanentă. *"Ce înseamnă muntele Sinai? Muntele pe care a coborât ura asupra popoarelor... Rabbi Abahn spunea că numele lui adevărat este muntele Sinai, iar Horeb a fost numit numai că prin el a venit pustiirea (horba) asupra lumii."* (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.547) Ea va fi dospită de *Talmud* și alimentată din conștiința lipsei puterii de creație. Acțiunile vor fi negative, conspirative și revoluționare. *"Iudaismul Golei nu mai avea la aceasta (pentru neatârnarea statală) puterea rasei, ci doar puterea de răzvrătire. Și acesta s-a pierdut considerabil, iar evreii de mai târziu s-au manifestat politic numai ca "revoluționari" și au expediat pe alții să lupte cu trupurile pentru convingerile lor, pe când ei țineau războiul cu arme cât mai departe."* (Otto Hauser, citat de Bostunitsch, p.180)

Lozinca a fost mereu: *"Sugrumă pe cel mai bun creștin!"*

3.3. Instituția

Centrul de greutate al acțiunii însă l-a constituit instituția rabinatului. Rabinii constituie aparatul de conducere și instanța spirituală. *"Cuvintele rabinilor sunt cuvintele Dumnezeului celui viu."* (*Bechoi zu 5 Bücher Mosis*, fol. 201, Fassolt – *Die Grundlagen des Talmuds*, p.68) Ei sunt cea mai satanizată colectivitate. Puterile lor sunt discreționare. *"Lucrarea omului drept este mai mare decât lucrarea creației lumii."* (*Kahubbot*, Fol. 5 -a) *"Oricine calcă cuvintele rabinilor este vinovat de moarte. Cine își bate joc de cuvintele rabinilor, acela va fierbe în murdărie fierbinte."* (Erubin, Fol. 21 b(22) *"Dacă rabinii numesc dreapta stângă și stânga dreaptă, tu trebuie s-o crezi."* (Chamberlain, p.530) *"Nu există decât evreii care au avut o suită de pontifi despotici."* (Frederic cel Mare, *Examen du Prince*, p.86)

Instituția rabinică a fost atât de exaltată, încât însuși Moise n-ar fi o personalitate istorică, ci un simbol al instituției preoțești, Kadesch.

"Această chestiune stă absolut dincolo de granițele cunoașterii istorice. Moise cunoscut de noi este străbunul preoților din Kadesch." (Eduard Mayer, *Die Israeliten und ihre Nachbarstämme*, Halle, 1906 – *Israeliții și triburile lor vecine*) *"Așadar, o formă a legendei genealogice, care stă împreună cu cultul în dorință, nu o personalitate istorică."* (ibid.)

Gerontocrația (rabinatul) constituie piatra unghiulară a iudaismului și prin repetiție milenară s-a cristalizat în forma cea mai desăvârșită. *Talmudul* este opera lor. În el se găsesc discuțiile purtate între rabini, care formează legea, referitor la toate evenimentele parcurse. (Evreii pretind că *Talmudul* este reacțiunea la prigonirile din trecut.)

Iudaismul este un produs anormal al *Talmudului*. *"Existența lui este păcat, existența lui este o crimă împotriva legilor sfinte ale vieții."* (Chamberlain, p.443) El a mumificat religia. *"Pentru a întemeia iudaismul, a fost ucisă religia și apoi mumificată."* (Idem, p.526) Talmudul însă este un produs al gerontocrației rabinice. El a constituit edificiul de rezistență și a dat putere de ofensivă interioară, plină de ură și de otravă, cu caracter conspirativ. De aceea *Thora* este transmisă în scris, *Talmudul* numai verbal, fiindcă conține lucruri subversive. Aici se vor confecționa planurile și armele de luptă.

De aceea, păstrarea secretului este esențială. *"Un goim (neiudeu) care se ocupă cu Thora este vinovat de moarte."* (*Sanhedrin*, Fol.59) *"Este interzis unui neiudeu să i se dezvăluie mai ales secretele învățăturii, cine însă dezvăluie unui neiudeu face atât de mult ca și când ar pustii întreaga lume și ar tăgădui numele sfânt al Domnului."* (*Iolkutchadosch*, no.72, Fassolt - *Die Grundlagen des Talmuds*, p.36)

Pentru structura tacticii satanice, aceste măsuri excesive pentru păstrarea secretului sunt firești, fiindcă orice rază de lumină care pătrunde în întunericul Sanhedrinului risipește uneltirile, topește ipocrizia cu care

sunt mascate obiectivele lor ascunse, planurile, armele și metodele lor de luptă.

Instituția rabinilor cu Sanhedrinele sale formează centrul din care se inițiază și coordonează acțiunea iudaică în timp și în spațiu, asigurând o continuitate milenară.

Pentru durabilitatea în timp, acestei instituții îi revine sarcina inițierii planurilor secrete de luptă, selecționarea cadrelor, educarea și organizarea masei. De exemplu, planul de jefuire practicat de evrei este conceput de mai bine de patru milenii. Această tărie de executare în timp este posibilă numai prin arta inițierii și selecționării elitei conducătoare care are sistemul conspirativ al secretului în sânge. Faptul acesta constituie o tărie și educația în acest sens pe o scară mult mai restrânsă o formează secretele de stat ale țărilor cu tradiție, în special unde există dinastii.

Selecționarea în stilul de luptă iudaic este mai ușoară fiindcă postul de conducere nefiind vizibil, nu dă prilej să se manifeste vanitatea (ambiția) cu inevitabilele ei tulburări și dezbinări care duc la lupte intestine. Postul de conducere este atractiv pentru persoane care structural simt pasiunea și au vocația pentru puterea nespectaculară (dirijarea din umbră) în urmărirea îndepărtatelor țeluri iudaice. Ele nu simt necesitatea de a apărea pe scenă, având numai voluptatea puterii de fapt și mai totdeauna, aparent, simulează o mare modestie pentru o cât mai mare camuflare.

Sistemul talmudic de a se preda în comunitate face posibilă educația (mai ales în ghetouri) în cadre largi, dezvoltând în mod riguros un spirit care are afinități intime cu idealul și planurile urmărite, înarmându-l cu toată tehnica parazitului. Selecționarea se întinde pe întreaga comunitate. Recrutarea urmașilor conducătorilor se face din mediul lor, fără alte influențe, sub observație riguroasă. Spiritul luciferic dezvoltă până la paroxism dialectica speculativă (sofistica) pentru specularea oricărei situații, dând întreg rafinamentul minciunii. "*Școala învățăturii este mai sfântă decât sinagoga (serviciul divin). Omul, după moartea sa, este întrebat de Dumnezeu mai întâi dacă a studiat silitor și abia apoi dacă a lucrat*" (*Josedei*, p.246, Fassolt - *Die Grundlagen des Talmuds*, p.720). În *Talmud* se face educație politică și socială pozitivistă după premisele mari ale iudaismului. "*Talmudul și Suldanul sunt și azi stindardul nervului de viață al iudaismului.*" (Hirsch Hildes – Maimor, citat de Bostunitsch)

Aceste premise, păstrând esența lor, au fost adaptate pentru fiecare epocă, ducând la o continuă perfecționare a mijloacelor de luptă satanice. Învățămintele s-au concretizat în diferitele lor cărți (*Talmud, Thora* etc.) pe care le inventează în totală lipsă de conștiință (scrupule), fără a ține seama de nici un considerent moral. În felul acesta se pune în valoare toată capacitatea distructivă (satanică) în vederea luptei, asigurându-se continuitatea în timp.

Pentru vremurile moderne, toată ura talmudică și întreg spiritul luciferic s-au alambicat în *Protocoalele Înțelepților Sionului*. "*Din Protocoale vorbește spiritul iudaismului.*" Cel despre care se spune că ar fi făcut această sinteză satanică este Achad Haom (Ascher Ginsberg), un evreu din Odessa, modest și necunoscut, dar cu mari roluri subterane. "*Achad Haom este moștenitorul tuturor timpurilor, al tuturor secolelor viitoare. Bialik îl numește pe Achad Haom un profet și o stea în Israel.*" (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.384) Continuitatea în timp a efortului dă mari posibilități de luptă și manevră cu planurile cele mai complicate și cu respirație lungă fiindcă, chiar când în fruntea instituției nu sunt personalități care să strălucească, totuși continuitatea efortului în vadul trasat asigură tenacitatea răzbunătoare care învinge veacurile și mileniile.

Tăcere milenară asupra problemei rasiale, a cărei importanță evreii o cunoșteau bine, dar o treceau sub tăcere sau chiar o combăteau (deși o practicau) pentru a nu-și trăda secretul forței lor. Aceasta le-au înlesnit ascensiunea și rezistența. Acum sunt alarmați că acest lucru este pus în lumină și întreg întunericul îngrămădit de conspirația tăcerii lor este risipit de lumina pe care o face rasismul german.

De asemenea, fixarea dușmanului principal și loviturile concentrice și metodice. În momentul actual, poporul german, prin numărul și sănătatea sa, constituie piedica cea mai serioasă. De aceea, formează obiectivul principal al atacurilor.

3.4. Planul de luptă

Prin existența unui plan de luptă, cu etape eșalonate și obiective bine precizate, se folosesc, în timp și spațiu, toate eforturile, evitându-se orice dispersare. Protocoalele Înțelepților din Sion au dezvăluit obiectivele acestor planuri diabolice. Acțiunea de nimicire și aservire va fi concepută pe multe și variate laturi, toate convergând însă spre același scop. Și metodele diferite se vor completa între ele:

- ramura radicală (habotnică) a simbol-sionismului, reprezentată de evreii estici (Achad Haom va pune accentul pe exterminarea fizică, interpretând strict *Talmudul*); instrumente ale acestei concepții: Uritzkij, Trotzki, Bela Kuhn, Kaganowici, Jagoda Agramow;
- ramura mai moderată a real-sionismului (Hertzel) preconizează inflație, crahuri, literatură pervertită, disoluție morală, decadență.

Fiecare însă se ajută și condiționează, pregătindu-și reciproc terenul. De altfel, pregătirea terenului modern s-a făcut tot după un plan de veacuri, care a împăcat necesitatea momentului cu țelurile distructive mari urmărite. Concepția tactică (nerasială) a decadenței Imperiului Roman, umanismul Renașterii, raționalismul, Revoluția Franceză etc., toți au fost piloni rând pe rând bătuți și constituiți din fenomene denaturate pentru pregătirea stăpânirii lor. (Vezi Rosenberg, *Protocoalele Înțelepților Sionului*, p.69) Și pe acest sistem al planului se va merge mai departe. "*Va trece încă mult timp, poate chiar un întreg secol, până la revoluția pregătită de noi în toate statele, într-una și aceeași zi, va duce la țel și deplina incapacitate a regimurilor existente va fi recunoscută în general. După ce am obținut, în sfârșit, deplina stăpânire, atunci va trebui să știm să avem grijă ca împotriva noastră să nu aibă loc nici o conspirație.*"

De asemenea, cunoașterea și pregătirea terenului pentru subjugare vor fi planificate.

"*Acestea trebuie să țină seama, la aplicarea principiilor noastre, de particularitatea poporului în domeniul căruia se vor aplica, pentru a lucra conform planului. Aplicarea uniformă a principiilor noastre asupra*

popoarelor nu poate aduce nici un succes, atât timp cât n-a fost realizată lucrarea necesară. Dacă însă acționați prevăzător, veți vedea că ajunge deja un deceniu pentru ca cel mai solid caracter să fie distrus. Atunci putem număra un nou popor în rândul acelora care ni s-au supus deja." (Rosenberg, *Protocoalele Înțelepților Sionului*, p.70)

Planul de luptă și obiectivele fixate nu vor fi împărtășite decât elementelor riguros selecționate. *"Pentru acești înțelepți ai Sionului, conducerea (guvernarea) este o artă sublimă și secretă, care se dobândește prin mijlocul unei culturi tradiționale împărtășită la puțini aleși, riguros selecționați."* (G. Prezzolini – *Das Leben Nicolo Machiavelli)*

De la această inițiere ei exclud pe cei neinformați pentru a asigura păstrarea secretului, iar în cazul când vor avea conducerea în stat vor lua și elementele care să dea premisele unei inițieri.

"Din planul învățăturii vom exclude dreptul public și mai ales tot ce privește problemele de drept public. Cu aceste ramuri se va ocupa un cerc restrâns, mai ales vor fi instruite persoane capabile, pe care le vom alege din numărul inițiaților." (Idem, p.101)

Multiple exemple ilustrează avantajele pe care tactica satanică le scoate din aceste inițieri discrete. De mii de ani există ca obiectiv nimicirea prin alterarea rasială și totuși niciodată ei nu și-au trădat acest lucru. Cu toate că practicau rasismul cel mai extrem, ei totuși preconizau libertinajul cel mai frivol, considerând rasismul ca o prejudecată barbară. În afară de alterarea prin încurajarea hibridă, a fost de multe ori făcută în acest scop însăși exterminarea fizică. Se spune că la ghilotina Revoluției Franceze erau aduși de preferință oameni blonzi, culoarea feței, a ochilor albaștri sau a părului blond fiind prin ea însăși indiciu de vinovăție. Era în mod inconștient o luptă rasială (instinctivă) sau, mai degrabă, o luptă dirijată de evreii din loji, care aveau asemenea obiective ascunse în planul lor milenar. (Sau, poate, în fapt cei blonzi, fiind nobili și stăpâni până atunci, erau urâți de plebea care devenise stăpână.)

De asemenea, pentru că au avut interes au preconizat principiul democratic.

Datorită planului de luptă, nu rămâne nimic neorganizat. El se extinde până la amănunt pentru a putea stăpâni și dirija întreaga forță. *"Într-un oraș în care lipsesc următoarele zece lucruri, trebuie să locuiască un cărturar, un tribunal care cunoaște loviturile de bici și pedeapsa, o casierie a săracilor... o casă de rugăciuni, o baie, o latrină, un medic, un teren, un scriitor, un măcelar și un învățător."* (*Sanhedrin*, Fol.17b)

În felul acesta se stimulează noi instituții care, pe lângă că vor închega comunitatea respectivă, dându-i posibilități de rezistență, dar se vor putea elabora și planuri de luptă locală în sensul marilor țeluri urmărite.

Pentru marcarea rezultatelor obținute, ei folosesc simbolurile care sunt recunoscute în toată semnificația lor mai mult de cei inițiați. Prin aceasta fac legătura, se sărbătorește triumful și se încurajează în luptă, mai ales că ei, după tactica urmată, sunt nevoiți să nu facă caz, fiind lipsiți de exercitarea puterii formale. Simbolurile satisfac această necesitate. Exemplu: apariția simbolurilor evreiești în sala de ședințe a comisarilor sovietici. (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.449)

Sistemul de acțiune al tacticii satanice, pornit din mesianism dinamizat de ură, prin vadul unor instituții milenare, structurate prin experiența de veacuri, autoritar, cu plan de luptă organizat în modul cel mai secret până în amănunt, fără a fi împiedicat de nici un scrupul moral, oferă multe avantaje tactice și strategice.

Având comandament secret, poate realiza surpriza în lovituri, concentrându-și forțele în locuri nebănuite. Acest lucru este cu atât mai posibil cu cât cunoaște adversarul și planurile lui, fără însă a se demasca el și intențiile sale învăluite în ipocrizie. Existența unui plan vast și multilateral îi oferă posibilitățile atacului concentric venit din laturi diferite pe diferite căi paralele și nevăzute. *"Ceea ce fac democrația și marxismul în domeniul politic, asta au grijă cercetătorii Bibliei să facă în domeniul bisericesc-religios."* (*"Der plastische Dämon des Verfalls der Menschheit, am Werke." – Demonul plastic al căderii oamenilor în lucru.*) (citat Rosenberg, p.116 din A. Fetz, *"Nimicirea lumii prin cercetătorii Bibliei și evrei"*.)

Această concentrare este apanajul stilurilor de luptă ofensive și este dublată în tactica satanică de acțiunea de desconcentrare a forțelor adverse. *"Minoritatea evreiască are, datorită unității sale naționale și ideologice, o mult mai mare putere de atac și o mult mai puternică posibilitate de expansiune, ca viciatul său mediu."* (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.23)

Spiritul luciferic, lipsa de conștiință (de scrupule) îi dau mari posibilități de minciună sub toate aspectele. Astfel că și din acest punct de vedere poate realiza mai ușor surpriza în acțiune decât cel care spune adevărul și se pune pe terenul sincerității.

Tenacitatea sistemului organizat răzbate adânc în pozițiile adversarilor lor neavertizați și neorganizați, folosind la maximum lenea de gândire sau capacitatea de uitare, folosind concentric acțiunile de descompunere morală, patimile materialiste, forța capitalului și mizeria maselor.

Pe terenul material pe care este fixată, tactica satanică și cu posibilitățile de acțiune care rezultă din organizarea sa milenară, va putea folosi în luptă cele mai variate și mai diabolice arme pe care i le furnizează o experiență milenară și în continuu excitată și valorificată de o ură congenitală și implacabilă, iar spiritul luciferic (talmudic) va născoci manevrele cele mai perfide.

4. Armele

După țelul, terenul și construcția (structura) tacticii satanice, armele folosite în luptă vor fi aproape în întregime de esență negativă, chiar când vor avea caracter ofensiv. Ele vor tinde mai mult pentru disocierea forței sau rezistențelor adverse pe căi întortocheate sau piezișe, decât în lupte drepte. Tot ce am enumerat ca ilustrare la capitolul ***"Surse de forțe negative"*** va alimenta de drept arsenalul tacticii satanice. De altfel, din citirea planului de luptă elaborat de înțelepții Sionului – această otravă a urii milenare iudaice alambicată – se pot vedea semnalate toate aceste arme negative (distrugătoare), eșalonate pe terenul principiului răului. Ele pot fi infinite.

De aceea, în cele ce urmează vom încerca mai mult să ilustrăm, arătând prin unele cazuri mai concrete, corelația ce există între toate elementele tacticii satanice pentru atingerea țelului urmărit.

4.1. Arma dezrădăcinării

Rezultă din însăși întreaga configurație a tacticii satanice. Totul converge ca adversarului să i se rupă legăturile care îi dau certitudine. Să-l smulgă de pe terenul lui, pentru ca apoi, dezrădăcinat, să ajungă o unealtă oarbă în mâna lor. Toată opera de disoluție morală spre aceasta tinde. Incertitudinea trebuie aruncată în toate domeniile vieții. Nu este o întâmplare că, sub masca științei, toți exponenții evrei au reprezentat acest lucru sub formele cele mai amăgitoare. Lombroso, Einstein, Freud etc. sunt reprezentanții spiritului iudaic, iar opera lor este popularizată tendențios de presă ca să pustiască până în straturile cele mai populare. În trei direcții tind ei cu deosebire: distrugerea familiei, ruperea de pământ și ruperea de cer. *"Plenul Kominternului din 16 noiembrie 1924 a hotărât: revoluția este neputincioasă atât timp cât există noțiunea de familie și relațiile familiale."* (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.428)

De asemenea, dezrădăcinarea de pământ a fost totdeauna urmărită cu tenacitate. Se rupe contactul cu tradiția. Dispare legătura cu strămoșii și nu se mai simte mistica pământului. Prin dezrădăcinare de pământ, distrug o rezistență în instinctul sănătos și din cei dezrădăcinați își fac armata lor. Tendința de a face mobiliară, prin diverse sisteme, proprietatea imobiliară, a avut în ultimă analiză același scop. De asemenea, fărâmițarea (pulverizarea) proprietății prin exproprieri iraționale. Ruperea legăturilor cu cerul, este o altă tendință iudaică. Raționalismul excesiv, ateismul, scepticismul, toate tind să ofilească seva credinței. Torpilarea Bisericii prin puzderia de secte pe care le alimentează, acest scop are. *"Învățătura cercetătorilor Bibliei este un amestec de religie și politică, unde politica este scopul, iar religia mijlocul."* (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.465)

Pe toți cei dezrădăcinați de aceste certitudini îi pot manevra în sensul intereselor lor. În special intelectualii declasați și muncitorimea care se aglomerează în centrele rigide și rupte total de pământ și natură ale marilor orașe. Sunt elemente dezaxate și în plină criză. Din aceștia își fac marea armată pe care vor să o folosească pentru atingerea scopului lor. Evreii n-au avut niciodată interes să rezolve problema muncitorească. Mizeria maselor muncitoare au folosit-o pentru asmuțire. *"Noi însă vrem tocmai opusul, adică degenerarea neevreilor. Puterea noastră se sprijină pe foamea îndelungată și pe slăbiciunea muncitorului. Doar în acest caz trebuie să se subordoneze în totalitate voințelor noastre, atât timp cât în propriile sale cercuri nu găsește ajutor pe cont propriu pentru a ni se împotrivi. Foamea procură, la rândul ei, puterii financiare, drepturile asupra muncitorilor, ca și cum ei ar fi împrumutat nobilimii din puterea legală a regelui. Prin nevoie și prin invidia și ura care se nasc din ea, mișcăm masele și înlăturăm cu ajutorul lor pe oricine ne stă în cale."* (Rosenberg, p.52)

Când necesitățile lor de luptă o reclamă, ei provoacă artificial criza pentru ca dezrădăcinarea să fie totală prin provocarea șomajului, cu ajutorul aurului care se află total în mâinile lor.

Arma dezrădăcinării este o armă de bază în tactica satanică, fiindcă prin dislocarea adversarului de pe terenul său natural devin eficace o serie întreagă de arme din arsenalul satanic.

4.2. Diversiunea

Este o armă de bază, cu posibilități mari de învăluire, dat fiind că este organizată de un plan milenar ținut secret și urmărit cu tenacitate generații de-a rândul de inițiați. Pentru această operație se pretează întreaga structură a iudaismului crescut în întuneric și alimentat cu minciună, sub toate aspectele ei. Respirația diversiunilor în tactica satanică nu este scurtă – așa cum se întâmplă în tacticile minore – ci ea se extinde peste decenii, veacuri și chiar milenii, fiind de proporțiile ale însuși planului milenar și ale țelurilor lui fixate, care sunt prezentate că încep odată cu facerea lumii, prin contractul făcut cu Dumnezeu.

Lipsa de scrupul și de susceptibilitate a onoarei îi permite elementului iudaic să se infiltreze și să trăiască în minciună și ipocrizie atât cât ar cere interesele tacticii luptei sau necesitățile de adaptare, având în acest sens toată formația și instrucția talmudică.

Diversiunea pentru mase este formulată lapidar în *Protocoale*.

"Pentru a ascunde poporului adevăratele legături și pentru a-l feri de descoperire, îi deviem atenția prin tot felul de plăceri, patimi și case de toleranță. În curând vor apărea în presa noastră publicări ale concursurilor din diferite domenii ale artei, ale jocurilor de putere și ale sportului. O asemenea abundență de distracții și îndeletniciri va îndepărta definitiv gândurile masei de oameni la întrebările pentru a căror realizare noi ar fi trebuit, de altfel, să luptăm vârtos." (*Protocoalele Înțelepților Sionului*, p.94)

Vechiul dicton roman din epoca semitizată a imperiului *"pâine și circ"* a fost la maximum speculat de antreprenorii evrei, pasiunea sportivă devenind un adevărat narcotic pentru mase. Și ceea ce era mai simptomatic a fost faptul că nu organizarea sportului activ care să antreneze masele și să dezvolte energia, ci a fost exaltat cel spectaculos, derutând întreaga preocupare și energie a tineretului. În acest sens și într-o formă mult mai primejdioasă prin depravarea pe care o pregătea era diversiunea cu așa-zisele Miss "regine ale frumuseții" ce s-a extins în toate țările. Nu fără semnificație era faptul că aceste spectacole diversioniste erau montate de presa iudaică și patronate de notorii masoni: cazul Vaida etc.

Mult mai vaste și diabolic concepute sunt diversiunile folosite în lupta cu alte organizații din partea cărora întâmpină rezistență față de planurile urmărite de ei. În special cele angajate în interiorul organizațiilor adverse. Scurgerea deceniilor și a veacurilor va dezvălui mereu liniile acestei tactici satanice, poate în locurile și evenimentele cele mai nebănuite. Dușmăniile reale și cele aparente vor alterna mereu sub măștile și formele cele mai amăgitoare. Atmosfera de întuneric și minciună, dominantă în această tactică, va justifica bănuielile cele mai

neverosimile și exagerate, fiindcă puterea de simulare s-a dovedit imprevizibilă atât pe plan religios, în lupta cu biserica creștină, cât și pe plan politic și social. În legătură cu creștinismul s-a mers până la explicația nebunească, cum a fost aceea a lui Nietzsche, care a acuzat creștinismul că a fost cea mai alambicată formulă născocită de iudaism pentru slăbirea și nimicirea lumii sănătoase pentru ca, după desvirilizarea și descompunerea ei, să o poată robi mai ușor. Presupunerea este absurdă pentru că întreaga esență creștină atacă în încheieturi forța iudaismului, iar ca și concepție tactică este invincibilă și singura care îi poate face față. Este lumina care risipește tenebrele satanice.

Este adevărat că sistemul diabolic de a preconiza pentru adversar lucruri pe care pentru tine le repudiezi este frecvent la evrei. Astfel, ei, care în toate părțile preconizează distrugerea familiei, totuși pentru ei au cea mai mare grijă de a o păstra cât mai nealterată. Ei, care practică cea mai habotnică credință, propagă pentru ceilalți necredința ca dogmă; ei, care au organizația rabinică cea mai autoritară, propagă libertinajul care aduce anarhie. Dacă, prin paralelism, ne-am lăsa mișcați de îndoiala lui Nietzsche, ar însemna să ne întrebăm: să fi fost, în acest sens, o tactică de a se propaga la goimi iubirea în locul urii și nonviolența în locul acțiunii tenebroase (adică contrariul) pentru a-i putea doborî?

Poate în epoca Mântuitorului a fost o criză de orientare în iudaism. S-au desemnat două tendințe diametral opuse. Una idealistă, reprezentată de sângele arian al galileenilor și alta practică, talmudistă, care avea la bază rațiuni de stat și urmărirea habotnică a țelurilor fixate. Dată fiind capacitatea de simulare a acestei nații, nu s-a conceput oare de înțelepții Sionului să folosească noua religie care s-a născut după răstignire pentru a o extinde la goimi cu care să-i moleșească? Nu s-au conceput atunci de puțini inițiați o diversiune și o tactică dublă sau joc pe două tablouri, de cea mai mare anvergură, fără ca cei care se războiesc de veacuri atât de crunt să știe măcar? Ce este cu cartea cu șapte peceți din Apocalipsa lui Ioan? Și când se va deschide pecetea a șaptea? Nu cumva acolo se va arăta întreg jocul care va fi adus la *"căsătoria mielului cu logodnica lui la Ierusalim"* unde *"se vor întoarce prin 12 porți cele 12 seminții ale lui Israel"*? Noul Testament să fie o dizidență aparentă pe chestiune de tactică, în vreme ce la organizarea politică prin Talmud, tinzând spre o formă pozițională, pământească, realistă, bazându-și toată acțiunea pe materie, s-a născut o reacțiune diametral opusă, spirituală, dar cu același scop de a lupta pentru țelurile universale ale poporului ales și deci de aici să fi început jocul pe două tablouri? Să fie apostolul Pavel apostolul "ginților" și fondatorul bisericii, adică al instituției, și fiu de rabin cu tradiție, care va fi primit această misiune de organizare și dirijare a diversiunii? Poate, dar atunci a fost voia lui Dumnezeu ca binele să învingă prin puterea lui din situația cea mai grea, tocmai ca să arate această forță mântuitoare. Sământa sădită de Mântuitor, alimentată de credința popoarelor nesatanizate, ariene, va rodi și își va lua drumul hărăzit de Dumnezeu.

Dacă, din punct de vedere creștin, aceste presupuneri exagerate constituie o blasfemie atunci când se referă la persoana Mântuitorului, ele însă se verifică în lupta care s-a dus între biserică și iudaism în decursul

celor nouăsprezece veacuri și mai bine ce au urmat. Și ea continuă încă. Atacul iudaic a fost dat atât frontal, cât și din interior. Loviturile interioare însă au fost cele mai primejdioase fiindcă tindeau să denatureze însăși esența. Pentru falsificare totul a fost posibil.

"Evreii s-au înghesuit în parohiile creștine și au câștigat treptat, printr-o râvnă vicleană, influența asupra tălmăcirii învățăturii predate de bunul Iisus. Fiul rabinului, Pavel, este cel mai plauzibil martir istoric al acestui eveniment. Următoarea lor grijă ar fi trebuit să fie înlăturarea eroismului și arianismului din învățătura lui Iisus Hristos și afundarea ei în mâzga ebraică a simțului servil." (Hans Hauptman - *Jesus der Arier*, p.11) Din exces, rasiștii au păcătuit față de Sfântul Pavel care, așa cum a propovăduit și nemuritoarele cuvinte spuse despre dragoste, care formează esența religiei creștine și forța ei, arată că a fost un mare și adânc convertit și nicidecum un simulant.

Adevărul rămâne însă că prin toate mijloacele de infiltrare și diversiune, iudaismul a încercat să altereze creștinismul, iudaizându-l fie prin prozeliți semiți sau semitizați, folosind în acest scop tendința de prozelitism a bisericii creștine pentru ca sub haina ei să-și poată propaga idealurile și esența lui. *"Iudaizarea creștinismului de către biserică se observă în faptul că evreii au introdus în locul iubirii de Dumnezeu frica de Dumnezeu."* (Fassolt – *Die Grundlagen des Talmuds*, p.157) Această luptă diversionistă se va da în cadrul bisericii. Sunt cunoscute cazurile de convertire simulată a maranilor, care a durat mai multe generații. La fel și în alte părți. Un episcop de la Sorbona a fost în același timp și rabin care făcea joc dublu. Dar chiar când această intenție nu era totuși prozelită, evreii, din instinct sau structural, mergeau spre alterarea esenței creștine prin excesele și metodele satanice pe care le introduceau pentru apărarea sau răspândirea învățăturii Mântuitorului. Mulți mari inchizitori au fost de origine iudaică (Torquemada).

Ca și principalii organizatori ai ordinului iezuiților, au metodele lor de luptă atât de străine și de contrarii spiritualității creștine. De asemenea, diversiunea cu protestantismul. Această reacțiune, născută din năzuința de a scutura biserica de toată zgura infiltrației spiritului iudaic, a căzut în plasa iudaismului și a devenit o unealtă atât pentru slăbirea bisericii, cât și pentru vehicularea idealurilor iudaice prin punerea accentului pe *Vechiul Testament*. Așa se explică afinitățile progresive pe care le-a avut cu principala unealtă a iudaismului: masoneria.

"Este un cerc închis dacă francmasonii au adus, pe temeiuri religioase, ca mișcare spirituală umanitară, principiul protestant al libertății conștiinței și toleranței la ultima dezvoltare, cu toate că n-au renunțat niciodată total la truda spirituală și la raportarea la conținutul acesteia." (F. A. Sixt – *Freimaurerei und Christentum*, p.60) Jocul este în plină desfășurare. *"La gradele superioare joacă rol termenul de Logos. Misterul Golgotei răsună și punctul culminant este cina solemnă, care, într-adevăr, nu mai este sub forma cinei frățești solemne de odinioară, ci are un fel de caracter sacramental."* (Citat din Gotthilf Schenkel, p.151, F. A. Sixt – *Freimaurerei und Christentum* p.60)

Apostolii și sfinții sunt luați de multe ori ca patroni în loji. Dacă protestantismul nu este încă pe deplin iudaizat, adică dirijat de evrei, s-ar

putea să fie o simulare pentru a-i atrage pe protestanți în lojile masonice și astfel a se infiltra și pe această cale. Influența masoneriei în protestantism este din ce în ce mai accentuată.

"Pe de altă parte, era ușor pentru Francmasonerie să se infiltreze în acest protestantism indiferent și lipsit de rezistență. Așa-numitelor biserici protestante, care s-au dezvoltat sub forma de biserici de land (de țară), de biserici de stat, populare sau libere, le lipsește caracteristica adevăratei biserici, astfel încât ele reprezintă într-adevăr numai adunări religioase, cărora li se poate suprapune numai francmasoneria ca organizație închisă." (F. A. Sixt – *Freimaurerei und Christentum*)

Din protestantism caută iudaismul să-și extragă noi forțe, metamorfozându-le în masonerie, căreia îi oferă o bază principală. *"Francmasoneria este pe jumătate protestantism."* (Prf. Sixt, p.64)

"Francmasoneria – scrie un teolog protestant într-un mod caracteristic și mergând până la ultimele consecințe – *reprezintă un fel de protestantism în formă modernă. Precum iezuitismul este exponentul absolutismului bisericesc, tot așa francmasoneria reprezintă spiritul profan al comunității în societatea contemporană."* (Sixt, p-65, citat din Karl Bernhausen) Aceeași diversiune s-a continuat în proporții mai restrânse prin crearea și întreținerea diverselor secte. Complicarea diversiunii însă o formează împăcarea sau armistițiul între francmasonerie și iezuiți în fața primejdiei comune a rasismului arian antisemit. Schimbarea de scrisori între iezuitul Peter Gruber Hermann și marele mason Reichl a pregătit înțelegerea de la Aachen rămasă mult timp necunoscută opiniei publice. Pentru camuflare însă s-a simulat că înțelegerea ar fi și împotriva bolșevismului.

"Înțelegerea dintre Ordinul Iezuiților și francmasonerie se bazează pe temeiul conștiinței că furnizarea tuturor puterilor morale bazate pe principii înalte împotriva bolșevismului este o necesitate în vederea feririi Europei, pe cât se poate, de posibilitatea unei invazii asiatice. Ambele partide se implică corespunzător în toate măsurile politice, publicistice, în viața culturală mondială, pentru atingerea acestui scop." (Prf. Sixt – *Freimaurerei und Christentum*, p.82)

Fără îndoială, necesitatea tactică determină iudeomasoneria să simuleze măsuri și atacuri împotriva bolșevismului. Nu este exclus ca chiar cei care tratau și contractau să fi fost neinițiați în această tactică diversionistă. Planul de bolșevizare se bazează pe alte realități. Ei trebuie să aibă încă priză în lumea burgheziei creștine. Și această priză nu putea fi menținută și adâncită decât prin simularea unei atitudini de ostilitate împotriva bolșevismului. În realitate însă nu este de conceput o luptă împotriva comunismului a cărui pregătire s-a făcut chiar de masonerie și este fructul cel mai satanic ieșit din întunericul hrubelor.

Dușmăniile reale și aparente se alternează într-un mod care poate produce cea mai indescifrabilă încurcătură necesară diversiunilor de învăluire. În scrisoarea din 1912 a rabinului de la Lemberg, biserica creștină este prezentată drept principalul dușman al iudaismului.

Privind retrospectiv acțiunea dusă de iudaism împotriva esenței creștine, care reprezintă principiul binelui absolut, nicicând nu se observă o mai vastă ramificație de diversiuni și un atac alternativ și concentric pe

toate planurile. Pornind de la ipoteza lui Nietzsche, s-ar putea ca diversiunea să fi fost concepută de către cei puțini, inițiați în următorii termeni tactici: iudaismul talmudist, centru conservator de rezistență, reduit central, creștinismul, instrument de insinuare și destrămare, realizând astfel principiul negativ de la tare la slab. Câmpul de bătaie: masele creștinate de biserică, iudaizate prin frământarea stârnită în interior cu cortegiul de lupte pentru puterea materială, înăbușind și alterând esența creștină prin mijloacele satanice adoptate rând pe rând în aceste lupte și prin cele mai abile diversiuni create prin dizidențe. La sfârșit, adoptarea creștinismului, adică a fructului copt și organizarea lumii după principiile talmudice, care să asigure stăpânirea absolută și tiranică a lui Israel. Atunci va fi deschiderea pecetei a șaptea de care vorbește Apocalipsa. În acest joc pe diferite tablouri, persoana Mântuitorului este la început atacată cu ură satanică. Cele mai triviale epitete s-au folosit împotriva lui. Într-un pamflet apărut la 1681 este făcut *"mam ser ben ha uiddah"* (*"bastardul unei femei cu menstruații"*) sau *"roehsovoth"*, în evreiește *"armăsar"*... Dar tot iudaismul insistă, de pildă, pe lângă Renan să-l prezinte pe Mântuitor ca fiind la origine evreu. Chiar în cărți de școală a început reabilitarea. *"El (Iisus) nu a preconizat o prăbușire a iudaismului, precum ucenicii și apostolii săi, ci numai a mustrat duritatea fariseilor și a neglijat normele religioase specifice, care nu i se păreau destul de relevante. Abia mai târziu s-a dat drept Mesia și rege al iudeilor."* (Dr. M. Kayserling – *Das Spektrum Europas*, Budapesta, în cartea de școală a istoriei evreilor.)

"Aceiași evrei îl prezintă astăzi pe Hristos drept tipul evreului cel mai adevărat și mai curat." (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.159) Sau ca element de legătură între Moise și Karl Marx. *"Știți pentru ce am venit noi în lume? Pentru a aduce fiecare chip omenesc în fața muntelui Sinai. Nu vor într-acolo? Dacă eu nu-i chem, atunci îi va chema Marx. Dacă nu-i cheamă Marx, atunci îi va chema Spinoza. Dacă nu-i cheamă Spinoza, atunci îi va chema Hristos. Noi, iudeii, însă, nu ne-am îndeplinit misiunea, de aceea trebuie să ne condamne."* (Walter Rathenau către locotenentul Hans Breisig, 29.11.19)

Revendicarea însă s-a făcut în forme și mai categorice. *"În ceea ce privește evaluarea persoanei lui Iisus este foarte interesant de constatat că, în iarna 1882–1883, în Chișinău (atunci aparținând Rusiei), evreul Josef Davidsohn Rabinovici (1837–1899), vlăstar al unei familii hasidice, l-a recunoscut pe Iisus ca Mesia al evreilor, s-a entuziasmat de învățătura sa și a întemeiat o comunitate intitulată <<Israeliții Noului Testament>> (cu circumcizia și Sabatul), care a avut mulți adepți și a fost renumită în întreaga lume."* (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.137)

Fără îndoială, cine cunoaște organizația iudaică își poate da seama că, pentru a se face "renumit în toată lumea", trebuie să fi avut consimțământul și chiar concursul Sanhedrinului iudaic. Rabinii, care altădată repudiau creștinismul și preferau să dispară decât să-și caute scăparea în creștinism, din motive tactice, astăzi invocă creștinismul și chiar sunt gata să și-l însușească. Se vede că a fost poate o sondare spre a se vedea dacă chestiunea este coaptă. De altfel, Disraeli a spus cândva: *"Creștinismul este iudaism pentru marea masă."* Fără creștinism, iudaismul

ar fi rămas o sectă obscură și Biblia n-ar fi devenit o carte sfântă, strecurându-se după Noul Testament. Diversiunile încercate de aproape două milenii cu creștinismul ar avea asemenea finalități strategice. Numai ipoteza lui Nietzsche, scuturată de toată murdăria pamfletară, ar fi poate valabilă numai în ceea ce privește intențiile sinedriurilor iudaice, nu însă în ceea ce privește esența creștină, care a fost o reacțiune a părții bune din om. Primejdia utilizării de către evrei, deși este încă actuală, totuși poate fi depășită atât prin faptul că creștinismul se găsește răspândit mai mult între popoarele ariene, cât și prin problemele rasiste și ale antisemitismului științific care se pun și care pot demasca multe minciuni din plasa diversiunilor iudaice, făcându-le ineficace prin desiudaizarea bisericilor creștine: catolicismul, ortodoxismul, protestantismul etc. Nu este exclus (este chiar sigur) ca această fărâmițare a bisericii să fie întreținută de uneltirile iudaice. Nu repudierea creștinismului, cum face național-socialismul, ci redarea fondului eroic, care concordă cu esența lui antisatanică, așa cum face Mișcarea Legionară, poate anihila definitiv întreaga plasă a diversiunilor iudaice, întorcându-le în mod definitiv manevra uneltită veacuri de-a rândul. Pentru mânuirea armei diversiunilor, inițierea restrânsă, care asigură păstrarea secretului, este esențială. Acest lucru permite derutarea adversarului. Diversiunile sunt cu atât mai posibile, cu cât stilul este mai tenebros, reușind să-și ascundă forța.

Tot cu același succes – și poate și mai mare – este folosită arma diversiunilor pe câmpul social și politic, care nu este organizat. Repartiția tactică este făcută tocmai pentru sfărâmarea oricărei unități. Social-democrație, plutocrație, comunism, sunt toate diversiuni și fațete ale unuia și aceluiași plan. Deci, nu unitate aparentă cu orice preț, ci acțiune coordonată după necesități. Căci chiar atunci când aceste fracțiuni se războiesc crâncen între ele, totuși, pe plan mare, pentru scopurile finale urmărite în timp, îndeplinesc funcții necesare. Nu este o simplă întâmplare că la al VIII-lea Congres Internațional, care s-a ținut la Copenhaga între 28 august – 1 septembrie 1890, au participat Ramsay Mac Donald, George Clémanceau, Lenin, Kautzky etc. (Bostunitsch - *Judischer Imperialismus*, p.285). Toți aceștia au devenit conducători de state sub diferite embleme, lucrând cu toții, conștient sau forțat, pentru pregătirea terenului în vederea stăpânirii iudaice. Formule amăgitoare ca *"umanism"*, *"umanitate"*, *"libertate"*, *"egalitate"*, *"fraternitate"* au fost narcotice concepute încă de la jumătatea secolului al XIII-lea. (*La Franchemaçonne und les Franc – Maçons*, *Protocoalele Înțelepților Sionului*, p.28) Folosirea umanitarismului și a oricărei tendințe sociale cu largă generozitate pentru a capta forța creștinismului pacifist al scriitorilor ruși (Tolstoi) cu care au continuat cursa. Ele au fost agitate nu pentru îmbunătățire, ci pentru destrămare, spre a duce tirania lor urmărită. Oricât ar prea de paradoxal, chiar ideea națională a fost o armă de "anemiere" pentru fărâmițarea anumitor blocuri de state (imperii) care constituiau rezistențe. Este posibil însă ca și în creștinism manevra să le fi scăpat prin evoluția "patriotismului" spre naționalismul rasist. În diversiunile lor însă, ea se încadra în planurile mari urmărite. Acțiunea nu trebuie judecată în legătură cu momentele scurte de respirație în care se mișcă de obicei organismele politice (partidele, asociațiile etc.). Același lucru se poate afirma despre așa-zisa opoziție

dintre capitalism și comunism. S-a dovedit că deosebirea este aparentă tot pentru diversiune. *"Capitalismul concurențial evreiesc este numai în aparență polul opus al marxismului evreiesc. În ultimă instanță, amândouă sunt subordonate țelului final evreiesc, ca verigi care servesc necondiționat. Datoria internă era și pe atunci evidentă și aruncată cu impertinență cinică neevreilor, dacă ar fi devenit o dominație mondială evreiască."* (Pötsch – *Die Grundlagen des Judischer Volkes*, p.166)

Învăluirea cu cele două diversiuni extreme: *"plutocrație și proletariat, adică Anglia și Rusia au format cleștele cu care țin sub presiune Europa."* (Rosenberg, p.97, *Protocoalele Înțelepților Sionului*) Alianța fățișă de astăzi dintre plutocrați și proletari și planurile comune de stăpânire pe care le anunță, demască diversiunea.

4.3. Paravanele

Pentru reușita acțiunilor și în special a diversiunilor lor sunt necesare elemente slabe sau ambițioase care se pretează la rolul de paravan. Acestea sunt lansate și ornamentate cu mult prestigiu pe același principiu al reclamei care, din felul cum este montată, constituie o adevărată sursă de forță ieșită din înșelăciune și minciună. În general, sunt preferate mediocritățile fiindcă, prin lipsa lor de personalitate și capacitate, simt nevoia sprijinului pentru a se menține. Cu ele pot manevra mai ușor. Și pe plan internațional, dar și în viața noastră publică sunt frecvente și notorii asemenea cazuri, de exemplu cazul Constantinescu – Iași etc. Dar ca paranoici pot servi, de multe ori chiar fără să-și dea seama, oameni vanitoși și ambițioși, dornici de parvenire. În recrutarea lor, oculta iudaică nu este rigidă.

Un exemplu tipic pentru viața românească îl oferea Nicolae Iorga. Acestui antisemit capricios și temperamental nu i s-a cerut să intre în masonerie sau să-i laude pe evrei, dar gâdilându-i vanitatea, în special prin montarea călătoriei în America, unde l-au proclamat Doctor Honoris Causa; în atâtea părți l-au neutralizat. Și, de multe ori chiar prin iritarea indirectă a pasiunilor sale, l-au folosit ca unealtă. Mijloacele de ademenire sunt infinite și, cu cât docilitatea celor care se pretează este mai mare, cu atât și consacrarea este mai desăvârșită. De exemplu, premiul Nobel a fost decernat mai mult după acest criteriu. Din 170 premiați, 14 sunt evrei, adică 12% și restul aproape toți masoni sau oameni care s-au pretat la compromis și în nici un caz n-au fost ostili planurilor iudaice. De asemenea, aservirea oamenilor decăzuți formează un sistem pentru stilul iudaic. Este cuvântul lor de ordine.

"Se consideră de aici încolo întreaga galerie a conducătorilor de muncitori din toate țările. Ori au un trecut murdar, ori sunt nulități îngâmfate, vândute în întregime creditorilor lor – bancherii evrei. Fără aceștia, s-ar fi scufundat din nou în anonimatul fără importanță. Și asta ar fi fost pentru vanitatea lor aproape la fel de rău ca moartea." (Rosenberg, *Protocoalele Înțelepților Sionului*, p.71)

Acest lucru se poate constata în toate ramurile de activitate și chiar în sânul bisericii. Nulitățile și cei decăzuți pot fi ușor ținuți în frâu prin lipsa lor de valoare; n-au personalitate și pot fi șantajați. Șantajul formează căpăstrul lor, mai ales în cadrul regimului democratic, căci pot deveni

oricând vulnerabili. Terenul democrat le folosește și din acest punct de vedere. Pentru a putea folosi presiunea șantajului cultivă, din timp și pe neobservate, ispitindu-i spre viața ușoară a plăcerilor, pe oamenii cu răspundere în stat pentru ca, pe calea șantajului, să-i facă instrumente docile.

Sistemul este brevetat de *Protocoalele Sionului*: "*Pentru a atinge acest rezultat dorit de noi, ne vom ocupa de alegerea acestor președinți al căror trecut dovedește un punct întunecat, un fel de <<Panama>>. Atunci îi avem în întregime în mâna noastră, atunci sunt unelte oarbe ale voinței noastre. Pe de o parte, ar trebui să se teamă că noi am scoate adevărul la iveală, ceea ce-i face neputincioși, iar pe de altă parte ar fi ca oricare om cu tendința naturală de a se afirma odată ajuns în poziția de putere și de a se bucura cât mai mult posibil de privilegiile și onorurile unui președinte.*" (Poincaré, Briand etc.) (*Protocoalele*, p.73) Astfel: șantajul și gustarea puterii, alternativ, pentru totala aservire; reclama, concomitent sau alternativ cu denigrarea.

"*Cu fiecare prilej, vom publica articole în care vom face comparație între binefacerile dominației noastre și neajunsurile trecutului.*" (Idem, p.96, șed. XIV) Se observă partea parazitară, fiindcă se bazează pe minciună în cele două sensuri și nu pe conținut real. În felul acesta, storcând la maximum slăbiciunile omenești, prin tot ce au ele negativ, se realizează crearea de unelte oarbe cu care vor acționa mascat în toate direcțiile. Cu ajutorul lor vor submina treptat orice rezistență și, când ruina va fi desăvârșită, vor înlătura măștile și vor acționa tiranic.

Predilecția iudaică pentru arma paravanelor rezultă, desigur, din necesitatea de a nu-și demasca de timpuriu planurile urmărite. Dar la bază are și ceva congenital: lașitatea, din care rezultă și fuga de răspundere, adică tocmai contrariul ca la arieni. Este o problemă determinată de faza de luptă sau poate practicarea îndelungată a acestui sistem a definitivat înclinarea de esență satanică, de a acționa din umbră, ascunzându-se după paravane, fără a-și asuma răspunderea faptelor.

Arma paravanului se asortează desăvârșit în arsenalul tacticii satanice și prezintă o deosebită importanță.

4.4. Arma sângelui

Prin clocirea de veacuri, satanismul este purtat în sânge de poporul ales. Acțiunea lui dizolvantă se exercită de multe ori chiar inconștient. Instinctul distructiv se manifestă corosiv și vocea sângelui iudaic, prin afinități, propagă și îndeamnă la acțiuni care înlesnesc planurile de dezvoltare și subjugare ale lui Israel. Arma sângelui ei au folosit-o mai mult ca oricare în decursul istoriei. Pe această cale s-au insinuat și au făcut breșele cele mai largi în frontul adversarilor.

"*Evreilor le servește și sângele lor ca mijloc de luptă pentru a pătrunde, furișându-se, în tabăra inamică și, prin amestecul cu sângele dușmanilor – lumea ariană – să o destrame de la interior spre exterior pentru că, bineînțeles, un purtător al sângelui iudaic nu va fi entuziasmat nici de idealuri ariene, nici de rezistența împotriva războiului de destrămare. Toate armele și munițiile să fie puse în slujba cuceririi dominației mondiale.*" (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.71)

Această practică diabolică – prin insinuare – se vede precis la secta iudaică a sigariților din Litiner Bezirk din guvernământul Kamenej – Podolsk.

"*La ei domnește obiceiul ca primul născut al fiecărei familii să fie dat creștinilor ca copil găsit pentru a fi botezat și educat creștinește. Mai departe se încearcă cu toate mijloacele disponibile ca băiatul să devină preot romano–catolic sau greco–catolic. Aceasta se întâmplă cu convingerea fermă că glasul sângelui se va adeveri mai devreme sau mai târziu și cel în cauză va acționa pentru tovarășii lui din popor.*" (Idem, p.74)

Convingerea evreilor în tăria sângelui lor este neclintită și generală. "*Botezul și chiar încrucișarea nu folosesc la nimic. Rămânem evrei și într-o sută de generații, ca acum trei mii de ani. Nu ne pierdem simțul rasei noastre nici până la a zecea încrucișare. În orice împreunare, cu orice femeie, rasa noastră domină, vor rezulta din aceasta tineri evrei.*" (Prof. Evreu Eduard Gans citat de Bostunitsch, p.160) Tăria sângelui iudaic a rezultat din exclusivismul rasial milenar. Sângele lor a devenit o otravă concentrată care nu se dizolvă ușor. Esența satanică inițială a acestui popor "ales" ca să-l reprezinte pe Dumnezeu face să condenseze înșiși germenii răului.

Vocea sângelui a grăit în Moise care era la curtea regilor egipteni să îi ajute pe evreii săi. El a fost copil găsit, după legendă, pe apa râului în care se scălda fiica regelui. Minciuna este același procedeu de care, prin tradiție, se folosesc sigariții despre care am menționat.

Legile lor religioase, Esra și Nehemira au pus bazele acestei arme teribile, atât pentru apărare, cât și pentru atac, încă din anul 430 î.Hr. și, prin endogamie, au conservat nealterată vocea sângelui, dându-i din ce în ce mai multă consistență. "*Așadar, să nu dați fetele voastre după fiii lor și pe fetele lor să nu le luați pentru fiii voștri.*" (Esra, IX, 12) "*Voi ați făcut păcat luându-vă femei de neam străin și cu aceasta ați mărit vina lui Israel. Așadar, pocăiți-vă în fața Domului Dumnezeului părinților voștri și faceți voia lui și despărțiți-vă de popoarele pământului și de femeile străine.*" (Esra, X, 10-11)

Pornind de la această concepție fundamentală, evreii au mers în trei direcții de luptă:

a) Rezistența prin apărarea rasei lor de orice infiltrație străină. "*Rasa nu stă în limbă, ci în sânge. Aceasta o știe mai bine evreul care este mai zelos să păstreze cât mai curat sângele, decât limba.*" (Hitler – *Mein Kampf*, p.342)

De aceea ei n-au tendința de a face prozeliți. Atunci când, totuși, se face un prozelit, el este supus la cele mai teribile încercări pentru a verifica dacă nu sunt simulări și a face grea pătrunderea în comunitatea lor. "*După lege, un prozelit trecut la iudaism se poate căsători cu mama lui, chiar când aceasta însăși a trecut la iudaism, căci un prozelit este considerat ca un nou născut.*" (*Ioredea*, p.268, citat de Fassolt - *Die Grundlagen des Talmuds*, p.119)

Înmulțirea rasei iudaice tinde să se facă prin prolificitatea, pe care o încurajează pe toate căile, cu toate că pentru goimi preconizează libertinajul și celibatul. Poate datorită faptului că nu au asimilat au rămas,

cu toată vechimea, un popor mic, dar cu aspirații gigantice. *"Fiecare evreu care nu se ocupă cu reproducerea este considerat drept un risipitor de sânge [...] el își merită moartea."* (Jebamat Fol, p.63, 64)

Așadar, ei evită să introducă sânge străin în comunitatea lor. *"Evreul nu se căsătorește cu elemente străine, fiindcă legile lor de bază le interzic acest lucru. Păstrarea sângelui curat este pavăza esenței lor satanice."*

b) Pentru atac, ei au început să folosească infiltrarea când tăria sângelui lor a fost asigurată prin endogamie îndelungată.

"Evreul nu se căsătorește aproape niciodată cu o creștină, ci numai evreica cu creștin. Astfel se urmărește dezarmarea clasei conducătoare în mod sistematic." (Hitler – *Mein Kampf*, p.346) Aspectul tactic al căsătoriei este evident. Bărbații evrei trebuie să ia numai evreice pentru a păstra puritatea rasei, iar evreicele pot să se mărite cu elemente străine, de preferat cu influență sau ulterior lansate prin mijloacele lor, folosindu-le ca unelte, iar copiii rezultați – hibrizii – vor fi lansați știindu-se că, în virtutea tăriei sângelui lor, ei vor servi planurile lui Israel și vor deveni elemente de legătură. În cazul cel mai rău, prin arma încrucișării, dacă nu se va putea obține influența pozitivă, se va obține măcar toleranța, mai ales în perioade grele, care să le permită iar ascensiunea (vezi Pötsch - *Die Grundlagen des Judischer Volkes*, p.173) La rigoare, este suficient faptul că s-a turnat otravă tulburătoare în puritatea sângelui străin. Această lege se respectă la evreii așa-ziși civilizați și lipsiți de prejudecăți.

"Fiice ale familiei Rotschild s-au căsătorit cu baroni, conți, duci, principi și s-au lăsat botezate fără mofturi: nici un fiu nu s-a căsătorit vreodată cu o europeană. Dacă ar fi făcut-o, el ar fi trebuit să plece din casa tatălui său și din comunitate." (Chamberlain - *Die Grundlagen des Neunzehnter Iahrhunderts*, p.385)

Mulți conducători ai statelor europene sunt rezultatul acestor căsătorii sau sunt căsătoriți cu evreice. Originea evreiască a lui Stalin: *"mama lui era fiica unui negustor ambulant."* (citat din Bostunitsch, p.416) De asemenea, soția lui Stressemann etc. Pentru distrugerea rezistenței altor popoare, ei vor preconiza, în general, amestecul de sânge care să aducă perturbări în instinctul acelor popoare și astfel, poziția lor să iasă întărită prin această acțiune negativă. *"Problema rasială nu are pentru evrei numai o latură pozitivă, prin așezare de orice fel, ci mai ales una negativă prin distrugerea și înfrângerea altor popoare și, prin asta, va fi un mijloc înspăimântător de folosire a neevreilor."* (Pötsch - *Die Grundlagen des Judischer Volkes*, p.158)

Importanța deosebită pe care i-au dat-o sinedriile acestei arme rezultă atât din severitatea cu care a fost păstrată legea sângelui, cât și din larma pe care au făcut-o și o fac când au văzut că și alte popoare, după milenii de rătăcire, care au păgubit atât de mult puritatea puterilor lor creatoare, adoptă măsuri de protejare în viitor.

Arma sângelui a fost arma lor secretă, care le-a dat tărie de rezistență milenară și, pentru a-și camufla secretul, au denigrat-o cu cea mai mare vehemență și cu cea mai mare rea-credință, atunci când încercau să o folosească și alții. Din practica milenară iudaică rezultă că între sânge și tactica de luptă există o strânsă corelație, s-ar putea spune chiar că sângele vehiculează, când este păstrat nealterat, în timp, stilul

care poate avea diferite trăsături. S-ar putea ca în manipularea acestei arme, în special de infiltrare, cum este cazul în secta Sigoriților, cel infiltrat să nu aibă conștiința originii sale și toate aptitudinile sale diabolice să le pună în slujba nației în care s-a infiltrat și poate chiar împotriva rasei iudaice din al cărei sânge a purces. Deși afinitățile naturale, în spiritul iudaic, vor face cu greu această atitudine ostilă, totuși, chiar când va fi ostil, stilul său de luptă pe care îl va adopta va fi identic cu cel iudaic. Aceasta însă îi va compromite lupta, fiindcă se va pune în mod sigur pe același teren care, indiferent de rezultatele momentane, va servi țelurilor iudaice prin contribuirea la lărgirea terenului: cazul iezuiților de origine evrei. Fiindcă, după cum am spus, în tactica satanică principiul răului, precum în cea divină principiul binelui absolut, problema menținerii terenului, sunt esențiale și hotărăsc lupta în raport cu țelurile fixate.

Tăria sângelui iudaic nu constă în calități intrinseci, ci, dimpotrivă, în defecte. El are aciditate dizolvantă, pustiește și aduce sterilitatea. Funcția lui este negativă și numai pentru o luptă satanică ce se mișcă pe traiectoria negației rezultatele ei pot fi considerate ca pozitive. În om, ca și în domeniul plantelor, unde mărul putred strică merele bune, omul vicios îl contaminează mai ușor pe cel sănătos, iar fenomenul descompunerii se declanșează mai ușor decât cel al creației, care cere în primul rând un efort susținut. Sub acest aspect, această armă folosită de tactica satanică este de temut, fiindcă și în acest caz funcția negativă este aceea care prezintă importanță.

4.5. Arma exterminării

Crima a fost dintotdeauna o armă iudaică. Fie că a fost făcută în mod laș, fie fățiș, același simbol satanic a stat la baza ei. Sadismul cu care erau făcute crimele arată tocmai esența satanică. În cărțile lor sfinte, crima este consacrată. Cain l-a omorât pe Abel când acesta dormea. Însuși dătătorul lor de legi, Moise, a pornit cu o crimă lașă: *"El (Moise) s-a uitat împrejur și, nevăzând nici un om, l-a lovit pe egiptean și l-a îngropat în nisip."* (*Moise*, cartea a II-a, 11-12) Sadismul, acest impuls satanic, alimentat de ură și de complexul de inferioritate, după amestecul cu negri, străbate ca un fir roșu întreaga evoluție istorică a poporului ales de Satana. Profeții lor îl strigă: *"Trebuie, de asemenea, ca copiii lor să fie zdrobiți, casele lor dărâmate și femeile lor dezonorate."* (*Psalmi* XIII, 12) *"Omoară-l pe cel mai bun goim."* (*Pentateuh*, III, 14) Omorul ritual este expresia aceluiași sadism satanic.

Paralel cu arma sângelui, care tinde la stricarea sângelui celorlalte popoare prin amestecuri, ei au folosit arma exterminării, adică a vărsării sângelui. Exterminarea în masă a perșilor când, la îndemnul Esterei, au fost măcelăriți 75.000 de perși, a devenit sărbătoarea religioasă a "Purimului". *"Sărbătoarea Purimului a fost celebrată permanent cu veselie – pogromul arian."* (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.106) Este prima Cekă iudaică, manifestată masiv. *"De altfel, după lămuririle antisemitului rus, contele Artemij Tschlep Spiridovitsch, în limba ebraică "Viehschachtung" înseamnă "tăierea vitelor", ceea ce concordă cu concepția zugrăvită de Talmud despre goimi."* (Idem, p.420) *"Moartea Ceka este cu adevărat moarte rituală în masă și moartea rituală este o*

moarte Ceka planificată și gustată anticipat." (J. Keller, citat de Bostunitsch, p.427) "*Irod, pentru a-și asigura stăpânirea, înființase Ceka. Exterminarea celor 240.000 de creștini din Kyreneika (insula Cipru) pe la 117 d.Hr.*" (Bostunitsch, p.168)

Este atât de înrădăcinat acest sadism iudaic, încât el se manifestă chiar când se găsește într-un cadru nepotrivit pentru manifestarea lui, cum este creștinismul.

Inchiziția a fost de esență iudaică. Evreul botezat, Thomas de Torquemada, renumitul dominican, a ars singur între 1481-1498, peste 8800 de oameni. (Idem, p.181) dacă acesta nu era un element infiltrat de iudaism pentru ca, sub masca creștină, să verse sânge de neevrei și în același timp să facă odioasă instituția, atunci acționa instinctul sadic (satanic), care în fapt ducea spre același scop, cu tot zelul său de renegat arătat pentru biserică. Fiindcă și intoleranța este de esență iudaică, prin caracterul său pronunțat, deși pentru dezarmarea celorlalți evreii fac mare caz de toleranță. Ea presupune un complex de nesiguranță în valoarea intrinsecă a celui care o practică. Este de aceeași esență ca și pizma, invidia etc. Este o fațetă a ideii de nimicire preventivă pentru a evita comparația. Nu stimulare în afirmare, ci negare prin comprimare. De asemenea, fanatismul orb are și esență satanică, fiindcă în credință se amestecă și ura. Între habotnic și credincios este o chestiune de echilibru sufletesc. Credința, a cărei seninătate a fost cuprinsă de întunericul urii, se transformă în fanatism. Dar și fanatismul se caracterizează prin direcția spre care se îndreaptă; dacă este îndreptat spre lumină, devine credință (evoluția lui Petru); dacă este în sens invers, spre întuneric, atunci credința se transformă în ură și sadism.

Arma exterminării, ghilotina Revoluției Franceze, a fost pusă în funcțiune de același spirit iudaic. Cel care a vărsat mai mult sânge a fost evreul Marat, pe lângă instrumentele lojilor masonice ca Robespierre, Danton etc. Peste divergențele care frământau revoluția, din această turbată autonimicire dezlănțuită profitau evreii, atât prin preponderența pe care o căpătau, cât și prin sângele care se vărsa. Ruinele erau semnul prosperității lor.

Revoluția bolșevică a fost animată de aceeași ură nimicitoare, folosind, în proporții necunoscute până acum, arma exterminării. Exterminarea s-a făcut sub toate formele. Peste 300.000 de oameni au fost măcelăriți și milioane lăsați să moară de foame și de frig, în munci de sclavi prin ținuturile siberiene și ale cercului polar. Masacrele reciproce din timpul revoluției le conveneau evreilor. Un ofițer de-al lui Troțki, prins de armata albă și adus în fața plutonului de execuție, a spus cinic: "*Pentru noi este egal dacă voi omorâți o sută de mii de roșii sau dacă noi omorâm o sută de mii de albi; pe noi ne interesează numai nimicirea maselor poporului rus.*" Sau în altă variantă: "*Pentru noi nu contează dacă voi omorâți 100.000 de roșii sau dacă noi ucidem 100.000 de albi, pentru noi importantă este numai nimicirea maselor poporului rus.*" (citat de Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.494)

Lozinca lui Lenin – această corcitură mongolo-iudaică – respiră întreg satanismul sângelui iudaic. "*Ucideți, distrugeți, nu lăsați nici o piatră pe piatră când folosește revoluției!*" (citat de Bostunitsch, p.427) Sânge,

cât mai mult sânge, a urlat mereu în decursul veacurilor sadismul iudaic, fie prin bărbați, fie prin femei. "*Prin Estera, Doros, Rosa sau Pasionaria a urlat această isterie iudaică. Purimul și Ceka sunt două etape ale lanțului de crime.*" "*Între evreul care a măcelărit perșii cu sânge rece în timpul lui Haman și Mordechai și evreul din Ceka sovietică din timpul lui Troțki nu există nici cea mai mică diferență, nici în privința concepției despre lume, nici în privința realizării practice. Drumul duce, în ciuda tuturor obstacolelor, direct de la Purim până la Ceka.*" (Bostunitsch, p.109)

Aceste lucruri au fost anunțate de Lassalle, când scria: "*Iarăși povestea piperată că evreii au nevoie de sânge creștinesc... Dar că din toate colțurile lumii apar aceste acuzații, mi se pare că se dă de înțeles că a sosit timpul în care noi ne vom ajuta în faptă prin sângele creștin.*" (citat de Bostunitsch, p.332)

Aceasta este linia talmudică, radicală, reprezentată în special de evreii estici (*Symbolzionismus*, vezi p.197), al cărei spirit a fost încarnat, în ultimul secol, de Achad Haan și pus în aplicare de Uritzki, Troțki, Bela Kuhn, Kaganovitz, Iagoda, Agranov, adică evreii cei mai extremiști, care au pus cel mai bestial sadism în mânuirea armei exterminării. Paralel cu aceștia, nici cealaltă ramură, mai moderată în formă, a Realzionismului, n-a stat inactivă. Ațâțarea războaielor de autonimicire, ei fiind repartizați în diferite tabere adverse, adică chiar atunci când războiul se face, e oarecum în cadrul lor, pe lângă lovituri de bursă sau profituri de război, și aveau în mare scopul autoexterminării popoarelor creștine. În ultimă analiză, era tot setea de sânge. În actualul război, problema exterminării capătă un aspect mult mai categoric pentru că de data aceasta războiul nu se produce în cadrul lor, ci este declarat deschis între ei și statele totalitare care au identificat manevrele iudaice. De aceea, amenințările de exterminare a popoarelor care s-au ridicat împotriva lor sunt fățișe. În fond, concepția este aceeași. Numai că aici se păstrează caracterul misterios și, prin aceasta, și paralizant, al exterminării, pentru a intimida orice rezistență.

"*Moartea este sfârșitul inevitabil al tuturor oamenilor. De aceea este mai bine să accelerăm sfârșitul celor care ne stau în cale decât să așteptăm până ce ne va atinge și pe noi, creatorii lucrurilor. În lojile francmasonilor executăm pedeapsa cu moartea în așa fel încât nimănui din afara fraților lojei nu-i trece prin cap, nici măcar victimei înseși: ei mor toți când este necesar, părând o moarte naturală. Pentru că acest lucru este cunoscut de frații din lojă, ei nu îndrăznesc să ridice vreo obiecție. Cu asemenea pedepse neiertătoare am înăbușit în germen, în interiorul taberei noastre orice obiecțiune la adresa ordinelor noastre.*" (*Protocoale*, ședința XVI, p.99)

Asasinările de această natură au fost frecvente. Felul lor este mai mult calitativ. Este cunoscută asasinarea lui Fabre d'Olivet (1761-1825), care s-a făcut misterios în lojă, fiindcă în opera sa "*Istoria filosofică a neamului omenesc*" a vorbit de "*rase boreale*". Acest sistem de exterminare, folosind apăsătoarea atmosferă a amenințării cu intrigile, dacă nu are efect asupra celor hotărâți să înfrunte moartea, în schimb îi intimidează pe cei mulți care țin la viață. Moartea misterioasă planează ca o sabie a lui Damocles deasupra capetelor tuturor. Și, din psihoza care se

creează asupra atotputerniciei masonice, se dă o primă forță acestei organizații satanice.

Tendința de exterminare a goimilor este atât de infiltrată în sânge, încât ea se manifestă în toate aspectele vieții, atunci când evreul are prilejul.

Răspândirea de boli sociale, alcoolism sau băuturi otrăvitoare (spirt metilic) etc. este făcută fără nici un fel de scrupul, cu scopul de a ruina sănătatea și a scădea puterea de rezistență a acelora pe care vor să-i subjuge.

În domeniul medicinei, posibilitățile de exterminare fără riscuri sunt mai mari. La congresul medicilor francmasoni, medicul evreu Jacques Cohen spunea: "*Când copiii Germaniei mor încă din scutece, ei nu mai pot deveni soldați.*" "*Este interesant că dr. Calmette face parte, de asemenea, din această secție.*" (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.522)

Arma crimei (exterminările în masă), sub toate aspectele, este apanajul tacticii satanice fiindcă lipsa de conștiință este totală și ura sadică inepuizabilă prin setea ei distructivă.

4.6. Arma diasporei (a răspândirii)

Diaspora iudaică are exact procesul metastatic al cancerului. Ea constituie posibilitatea de a se crea redute în pozițiile adverse, formând mediul în care să se poată folosi armele iudaice.

"*Dumnezeu ne-a acordat nouă, poporului ales, milă și ne-a împrăștiat în întreaga lume. În această aparentă slăbiciune a neamului nostru stă întreaga noastră putere, care ne-a condus deja la pragul dominației mondiale. Piatra de temelie a fost deja așezată, lipsește doar terminarea construcției.*" (Rosenberg, *Protocoalele Sionului*, p.80)

"*Dumnezeu l-a împrăștiat pe Israel printre popoare ca să răspândească credința în adevăratul Dumnezeu.*" (Stern, Lichtshohlen, S.63, citat Walter Fassolt – *Die Grundlagen des Talmuds*, p.117) (Ahasver – Jidanul rătăcitor)

"*Ghetoul nu este o urmare, ghetoul este un destin. O rasă dominantă ar fi distrusă, dar aceștia trebuie totuși să trăiască.*" (Tucholski, scriitor evreu, 1890-1935, citat Bostunitsch, p.518)

"*Prietenii mei* – spunea cunoscutul rabin Hirsch enoriașilor săi – *vă puteți schimba nasul (înfățișarea), dar nu vă puteți schimba credința (pe Moise).*" (Ongri, 27–VI–942)

Chiurasați în iudaism, cu mari posibilități de adaptare și simulare aparente, bătăliile le-au dat din interior, după sistemul calului troian. De altfel, Odiseu reprezintă, după Gobineau, tipul de elen semitizat. Forța iudaică stă în răspândirea, dar mai ales în organizarea acestor răspândiți, făcând o arhitectură orizontală a părților de susținere reciprocă și de amortizare a greutăților prin sistemul transversal. "*Esența iudaismului nu constă într-o integritate națională constituită piramidal, ci într-o pătură orizontală.*" (Rosenberg, *Protocoalele Sionului*, p.80) "*Evreii sunt, în ciuda destrămării lor, strâns uniți. Ei sunt conduși consecvent spre scopuri comune de către sus-puși necunoscuți. Cu toate încercările regimurilor de a-i naționaliza, evreii formează un stat în stat și au devenit în Polonia o rană adâncă și chiar și azi necicatrizată.*" (Moltke, p.64)

Din această situație vor scoate marele avantaj prin speculație. Diaspora le-a dat posibilitatea adaptării fără greutate la mediu și, în același timp, posibilitatea, de a cunoaște diversele popoare cu psihologia, interesele și cusururile lor. În felul acesta, sinedriul lor central are o punte de sprijin și un aparat de conducere de absolută încredere în toate punctele globului, strâns legat prin secretul și tradiția talmudice. Avantajele provenite din informații și legături prealabile și posibilitățile de influențare permiteau folosirea momentului, speculând situațiile pe toate planurile: economic, politic etc. Dezbinările, intrigile între popoare și asmuțirea lor sau contopirea unora cu alții prin diaspora se vor realiza mai bine. Arma diasporei le-a dat toate posibilitățile pentru crearea de forță prin speculația cu care să submineze.

4.7. Arma ocultă (masonică)

Masoneria este masca de prelungire și penetrație a iudaismului. Este o rețea dublă, care se dezvoltă paralel cu diaspora. Aceasta îi formează, de obicei, baza. Mai mult, este o diasporă pentru ținuturile unde nu sunt evrei, de evrei artificiali. Este arma cu care se atacă în interior, fiindcă Cahalul, deși material este în interiorul corpului străin, totuși are o delimitare. Cucerirea este pacifică și pe calea vicleniei, iar simbol al vicleniei este șarpele care se insinuează și nu provoacă rezistență fățișă, care presupune îndrăzneală și eroism. Forța ocultă a Masoneriei este o anexă de învăluire și un instrument iudaic cu care se manevrează. "Unealtă a iudaismului", masonul este evreul obținut artificial în retorta hrubei, prin întrebuințarea unor ritualuri de esență iudaică. "*Acum moare ca arian și apare ca evreu artistic.*" (Bostunitsch, p.292)

"*Francmasoneria este o idee care nu are început și nu va avea sfârșit și nu ar exista ca atare dacă n-ar exista o uniune care s-o anime și nici n-ar purta acum acest nume.*" (Dr. Otto Henne, citat de Bostunitsch - *Judischer Imperialismus*, p.230)

Ordinul mason are aceeași structură ca și ordinul preoțesc evreiesc. Este o instituție evreiască sau, mai degrabă, o antecameră sau o prelungire a acestei instituții. "*Ordinul actual al francmasoneriei întemeiază o continuare a ordinului preoților (ebraici).*" (Idem, p.237)

Drumul întortocheat este apanajul celui slab?

"*Ne-am imaginat o doctrină politică neadevărată și am insuflat-o necontenit neevreilor, fără a le lăsa timp de gândire. Aceasta pentru că noi, evreii, nu ne putem atinge scopul decât pe căi ocolite, căci drumul drept trece peste puterea neamului nostru împrăștiat. Pentru acest scop am întemeiat lojile secrete ale francmasoneriei evreiești. Nimeni nu le cunoaște și nu le cunoaște nici interesele, cu atât mai puțin boii de neevrei pe care i-am determinat să participe la lojile deschise ale francmasoneriei pentru a le arunca praf în ochii fraților lor de neam.*"

"*Slujba profană exterioară a francmasoneriei este numai o unealtă oarbă a lojilor și o mantie de gândire pentru propriile scopuri. Aceste ultime scopuri ale lojilor, căile care duc spre ele și sediul conducerii centrale vor rămâne pentru totdeauna ascunse poporului.*" (Protocoalele Sionului, Rosenberg, p.54)

Lojile deveniseră cluburile politice ale iudaismului, de care depindeau toate manifestările politice și sociale, oricât de diverse ar fi fost ele în aparență. De asemenea, naționalismele și șovinismele cu care se ciocneau.

De aici se ramifică celelalte arme oculte: teosofie, antroposofie, carbonarism etc. și tot aici este centrala de unde pornesc firele care, în ultimă analiză, sunt trase de Sinedriu. Spiritul care străbate această ocultă este satanic, luciferic, iudaic, cu unele gradate adaptări conjuncturale pentru mai mare eficacitate care-i dau un aspect hibrid, adică o împletitură de irațional cu misticism, magie, inițiere etc. După prf. Sixt, trăsăturile masoneriei ar fi: umanitate și universalitate, care se reflectă în individualism, cosmopolitism, internaționalism. (*Freimaurerei und Christentum*, p.15)

Pentru desăvârșirea masonică, satanizarea se face progresiv și în diferite etape, ca orice fabricație fină, folosind și denaturând multe năzuințe de ridicare ale omului.

După iezuitul Pachtler, concepția de bază a masoneriei ar fi:

a) Omul este bun de la natură.

b) Naturalismul total, adică negarea supranaturalului și a harului.

c) Completa neatârnare a omului sub raport politic.

Scara care coboară spre ateismul masonic are următoarele trepte:

1) Omenirea cu Dumnezeu (deismul, inițiatorul raționalismului).
2) Omenirea fără Dumnezeu (neagă providența divină și conducerea lumii).
3) Omenirea este însuși Dumnezeu (panteism, materialism).
4) Omenirea contra lui Dumnezeu (ca urmare necesară de aici: credința în Dumnezeu este credința în natură).

“Aici se practică cultul răzbunării, precum și Purimul. Este numai o întâmplare asemănarea răzbunării din tabăra francmasonă pe păpușa lui Filip cel Frumos și pe cea a Papei Clemens al V-lea.” (Idem, p.108)

“Ne aflăm în fața satanismului” înseamnă, în sfârșit, “a celei mai profunde erori care este capabilă de o afacere rațională. Omul își este suficient lui însuși, este propriul său stăpân, propriul său învățător, propriul său mântuitor, propriul său țel și sfârșit... Idolul omenirii este propriul Eu, căci în orgoliul său infernal se adoră pe el însuși.” (G. M. Pachtler - *Idolul umanității sau partea pozitivă a Francmasoneriei*, Freiburg, 1857, citat F. A. Sixt – *Freimaurerei und Christentum*, p.18)

Tendința de rupere a omului de Dumnezeu, adică dezrădăcinarea lui definitivă pentru ca forța ocultă iudaică, atât de strâns legată de Iahve al ei, să-l poată manevra, iată principala misiune a acestei arme de subminare. Pe lângă aceste pervertiri pe plan intelectual, ritualul macabru în inițierea lojilor paralizează orice curaj de rezistență prin misterul apăsător pe care îl trezește și prin faima care i se creează asupra atotputerniciei ei, încât orice rezistență este anihilată, iar ascultarea și supunerea sunt oarbe. Aceste unelte stau toate în mâna iudaismului (Sinedriul Cahalului Central), care exercită comanda, ierarhic și camuflat,

în toate direcțiile prin loji. Lojile sunt punțile de legătură până la un punct, fiindcă în cele superioare nu pot intra arienii.

“Suspendarea francmasoneriei iudaice a dus la înființarea unui ordin evreiesc pur în care arienii nu puteau fi admiși cu nici un preț.” (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.276)

Loviturile – ca și întreaga structură iudaică – le dă camuflat și indirect sub masca progresului, combate creștinismul și biserica sub haina patriotică, sfărâmă unitatea și manevrează intrigării pe chestiuni umane, turmentează masele și le asmute. Răspândirea lor pe întreaga suprafață a globului, ca și Cahalele diasporei, dă imense posibilități de manevră și, prin atacuri concentrice și invizibile, sfărâmă orice rezistență sau o aservesc. Armata masonică este mai mult calitativă decât cantitativă și faptul că acționează organizat îi asigură superioritate. Tradiția, de asemenea. Primii martiri masoni au fost în Portugalia, după Bula lui Clemens al XII-lea (1738). Prin Revoluția Franceză, care a fost făcută de loji (enciclopediștii D'Alembert, Diderot erau masoni), prin Napoleon (grad 32), Massena, ducele de Braunschweig etc. și prin cluburile iacobine, masoneria s-a extins vertiginos în toată lumea, mai ales în America. Din 7300 de loji masonice din toată lumea, 4000 sunt în America de Nord și 2175 în Anglia. Numărul considerabil răspândit în țările protestante arată afinitatea cu protestantismul, care are în masonerie *“și azi o mare parte dintre arhiepiscopi.”*

B'nai Brith a fost prima etapă de afirmare iudaică directă, cu 50.000 de membri în 600 și Alliance Israelite Universelle a doua. Dublarea masoneriei prin aceste organizații pur evreiești. Puterea lor a devenit considerabilă. A recunoscut-o Napoleon al III-lea: *“Să nu ne facem nici o iluzie, lumea este guvernată azi de societățile secrete.”* (citat de Bostunistch, p.365) Toate acțiunile din ultimele veacuri au fost clocite acolo. S-a spus că istoria se va putea scrie lămurit când se vor cunoaște toate uneltirile lojilor.

Pentru o mai bună sincronizare a executivului, după imensa dezvoltare pe care a luat-o și pentru ieșirea la suprafață, s-a inființat Liga Națiunilor, care a fost sediul oficial al Masoneriei și, deci, al iudaismului. Prima tentativă de afirmare iudaică, care să premeargă stăpânirea definitivă. Dominarea clandestină prin masonerie este o etapă premergătoare. De altfel, adoptarea de către Liga Națiunilor a simbolurilor iudaice era cea mai bună dovadă vizibilă: culorile albastru-alb, simbolul pentagram, construcția palatului Ligii după sistemul templelor masonice cu sala pașilor pierduți. (Idem, p.438) Cultul care se încerca a se trezi pentru Liga Națiunilor era simptomatic. La 1929 toate școlile din lume au indicații de la Liga Națiunilor cum să predea învățământul. Caracterul profund iudaic era evident. De altfel, și până atunci era iudaizat. La fel și tendința de a se crea limba universală, esperanto, al cărei inventator a fost evreul Ludwig Lazarus Zamenhof (1859-1917).

Se pregătea instrumentul de dominație. Acțiunea principală a acestei arme era însă să dea cea mai mare libertate pentru ca procesul de comunizare să se desăvârșească sub protecția legilor pentru apărarea drepturilor omului. Se vizau țeluri mari. Pentru acest motiv s-a tolerat la început ca și mișcările naționaliste să beneficieze de această libertate,

până la afirmarea hitlerismului, ei fiind siguri că ceea ce pregăteau ar fi anihilat cu uşurinţă agitaţiile locale. Marxismul şi forma lui, bolşevismul, a fost conceput şi susţinut de lojile masonice, fiindcă *"bolşevismul este forma de exprimare naţională a iudaismului."* (Pötsch - *Die Grundlagen des Judischer Volkes*, p.164) Bolşevismul este vasul asiatic al iudaismului. Din combinaţia cu mongolismul va ieşi acel "teribil" răzbunător pe care ei îl pregătesc de mult pentru nimicirea rasei ariene şi a civilizaţiei creştine, singura piedică pe care o pot întâmpina în dominaţia universală.

Pentru crearea monstrului Anticrist, materialul mongolic era cel mai potrivit, atât ca masă, cât şi ca structură sufletească. Ipocrizia satanică iudaică, sadismul evreiesc, completat cu cel mongolic. Ivan cel Groaznic concepuse Opricina ca un ordin călugăresc în felul credinţei ortodoxe. Din această sinteză iudeo-mongolică va rezulta monstrul Anticrist. Numai că libertatea acordată de Liga Naţiunilor a servit, într-un mod surprinzător pentru evrei, şi forţelor naţionale prin învingerea naţional-socialismului, astfel că evoluţia planului de dominaţie a fost oarecum tulburată. Lupta a trebuit să se angajeze făţiş. Ea a fost pregătită subteran de la venirea la putere a naţional-socialismului. Ministrul portughez, francmasonul Lima, evreul Maran, a spus la Asociaţia Masonică Internaţională, în 1934: *"Congresul acestui an va începe lupta împotriva antisemitismului, iar împotriva Germaniei va fi o luptă subterană şi nu vom fi selectivi în întrebuinţarea mijloacelor."* (citat de Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.523) Şi arma ocultă iudaică este în plină funcţiune. Evreii au tolerat unele pierderi locale, ca să nu-şi tulbure planul. Împotriva Germaniei au fost siliţi să angajeze lupta înainte de a fi pus la punct toate pregătirile lor monstruoase. Lupta este angajată total. Dacă vor învinge evreii, arma ocultă a masoneriei va fi perimată. Va ieşi din uz şi, după cum prevăd *Protocoalele Sionului*, va fi chiar interzisă pentru a nu fi folosită împotriva propriilor stăpâni. Dacă nu le va constitui mai departe arma de subminare şi infiltrare.

Astăzi, prin mascările făcute cu aşa-zisa dizolvare a Kominternului, arată că este în plină funcţiune. De asemenea, prin promisiunile de viitoarea organizare a lumii, cu toate naţiunile unite şi libere etc., arată că tactic încă se pune accentul pe ea, fiindcă ea dă cele mai mari şanse de subminare şi pe ea se bazează întreaga tactică satanică. Este, de asemenea, caracteristica acestei tactici.

4.8. Posturile de influenţă

Acapararea posturilor de influenţă prin toate mijloacele a fost preocuparea dintotdeauna a iudaismului. Femeia, banul şi orice patimă este folosită în acest scop. Originea Esterei a fost ascunsă de Mardoshi. Numele ei adevărat era Hadossa. I-a dat numele de Estera de la Stern pentru camuflare, spre a putea acţiona mai bine. Sângele vărsat este cunoscut în istorie. Folosirea femeii pentru acapararea posturilor de influenţă rezultă din concepţia pe care o are iudaismul despre femeie. Este un îndemn la prostituare. *"Femeia poartă mereu armele sale cu sine."* (Abada Sara, Fol 25b)

"Femeile, şi când sunt o sută, nu fac mai mult decât doi bărbaţi." (la rugămintea Barachot, Fol 45b) Emanciparea femeii pe care o

preconizează este, în acest sens, pentru a produce disoluţia moravurilor şi nu pentru ridicarea femeii. Este frecventă mai ales întrebuinţarea femeii pentru jocul politic. Exemple: cazul Lupeasca, la noi, fata lui Kaganovici pe lângă Stalin etc. Când nevoia o cere, folosesc şi celălalt sex. Peştele, proxenetul sunt, de asemenea, folosiţi pentru dobândirea de influenţă pe lângă femeile care au bărbaţi cu influenţă. Cazul cu d-na Cot pentru care a fost utilizat un evreu de la Iaşi pentru a pune mâna pe ziarele antisemite *mi du Peuple* şi *Figaro* este cunoscut. Mijlocul este complet lipsit de scrupul şi prin excelenţă satanic, apelând la toate poftele trupului. Tot pentru dobândirea posturilor de influenţă se umilesc la început prin funcţii degradante şi în special de legătură, până când se fac necesari şi, treptat, treptat pun mâna pe secrete şi devin aproape stăpâni. Este drumul celor fără vigoare (cazul cu grecii pe lângă romani, în epoca de decadenţă).

Acaparări masive însă se fac prin forţa Cabalei şi influenţa masoneriei. Se creează un cerc vicios de captare a puterii. Un om politic, ca să fie bine văzut şi, poate, controlat de forţa organizată ocultă, ia ca om intim (secretar) un evreu, iar acesta, pe lângă faptul că se găseşte pe lângă o personalitate, aduce întreaga forţă în patrimoniul iudaismului, care o măreşte prin influenţa şi posibilităţile de manevră şi speculaţie pe care le are. Nu este o întâmplare că mai toţi oamenii politici au avut câte un secretar sau bancher evreu care a stat la spatele lor. Evreul Säss Oppenheimer pe lângă Karl Alexander von Mürtenberg, Bleichräder pe lângă Bismark, Filip Iasson pe lângă Lloyd George, iar pe lângă Clemenceau a fost George Nandel, pe numele lui adevărat Jerobaun Rotschild etc. Din 156 de sfătuitori şi financiari ai lui Wilson, 117 erau evrei.

Prin secretari particulari, directori de cabinet, metrese evreice sau neveste evreice, bancheri etc., ei dispun de o armă formidabilă pe care o manevrează fără nici un scrupul. Aşa se explică de ce, în fapt, triumviratul războiului din 1914 a ieşit din tenebrele iudaice. Forţa Americii o reprezintă evreul Baruch, a Angliei, Montagu, a Germaniei, Rathenau. *"Un sindicat internaţional şi chiar un sindicat particular."* (Rosenberg, *Protocoalele Sionului*, p.22)

Împănarea corpului diplomatic cu elementele lor le dă garanţia perfectă a legăturilor şi iniţierea în toate problemele de stat, precum şi mari posibilităţi de manevrare, şantajare, intrigă etc., pe plan mondial.

"Lumea este guvernată de cu totul alte persoane decât cele care se văd", a spus evreul Disraeli, care cunoştea realităţile. Aceasta în legătură cu acţiunea din culise în cadrul personalităţilor conducătoare. Pentru mase, centrele nervoase de influenţă sunt prinse în toate direcţiile şi aranjate pentru toate etapele luptei. *Protocoalele Înţelepţilor din Sion* dau indicaţii asupra acestei tehnici de infiltrare. Pe lângă influenţarea directă, cea indirectă, pe calea ştirilor, este de o eficacitate, de multe ori, mai mare, fiindcă informaţiile dau premisele formulării unei judecăţi, în special în domeniul politic, astfel că chiar oamenii absolut de bună credinţă pot trage concluzii false în sensul în care au interes cei care dozează ştirile. *"Ştirile trebuie să treacă treptat în mâinile noastre şi să se dea publicităţii ceea ce le prescriem noi. Deja ne-a reuşit într-o oarecare măsură să dominăm universul de gândire al societăţii neevreieşti, astfel încât aproape*

toți neevreii văd evenimentele mondiale prin lentilele colorate ale ochelarilor pe care noi li le-am pus. Deja nici un stat din lume nu este în stare să se apere de acest fapt, pentru că totul ne este cunoscut, ceea ce neevreii în prostia lor numesc un secret de stat." (Idem, p.81, șed. XII)

Bătălia informațiilor false sau tendențioase, prin acapararea posturilor de informații, pornește din același sistem al minciunii și înșelăciunii. Dar și această bătălie va fi montată în modul cel mai diabolic prin presă, pentru ca înșelăciunea să fie mai mare. Presa camuflată va fi centrul. *"Pe primul loc vor sta revistele și ziarele oficiale cărora le revine sarcina de a servi intereselor noastre în toate cazurile și în orice moment. Influența lor va fi, din acest motiv, relativ mică. Pe locul al doilea vor fi foile semioficiale, care trebuie să câștige pentru noi pe indiferenți și pe spioni. Pe locul al treilea vom pune aparenta noastră adversitate, care trebuie să întrețină cel puțin o foaie care, în aparență, va păși în cea mai dură opoziție cu noi. Adevărații noștri inamici vor lua această aparentă contradicție ca desăvârșită: ei vor vedea în oamenii de la care provine pe coreligionarii lor și li se vor deschide lor, adică nouă."* (Idem, p.84)

Esența satanică se manifestă și aici. În loc de lumină, diversiuni întunecoase, minciuna și înșelăciunea ca bază. Așa-zisa libertate a presei este cerută tocmai pentru a-și putea constitui această armă de influențare, după ce, în același timp, au pus mâna, prin influența din culise, pe toate agențiile de știri.

"În presă jubilează exprimarea liberă a opiniilor, dar conducerile n-au înțeles să folosească această putere și așa s-a găsit ea deodată în mâinile noastre. Prin presă putem avea influență, dar rămânem totuși în umbră. Grației ei am adus munți de aur în mâinile noastre, și aceasta fără să ne chinuim să-l procurăm cu râuri de sânge și lacrimi." (Idem, p.48, șed.I)

Aceeași acțiune din întuneric. Pentru completa dezorientare prin denaturarea posibilităților de gândire, prin premisele false pe care le vor pune la bază, vor acapara instituțiile de cultură și în special învățământul. În toate școlile și universitățile vor infiltra evrei și masoni, adică creștini jidoviți. Sunt notorii cazurile. Pentru aceasta influență vor submina înseși temeliile și vor dezrădăcina sufletele poporului respectiv în mod iremediabil.

"Autonomia universitară", ca și libertatea presei, drepturile omului sau emanciparea femeii etc., sunt cerute pentru a înlesni această infiltrare. Când vor avea puterea definitivă și formală își vor schimba radical atitudinea și concepția va fi cu totul alta.

"Pentru că vrem să distrugem orice fuziune de putere, în afară de a noastră, trebuie, înainte, de toate să facem imposibile universitățile, aceste prime trepte ale fuziunii, în timp ce noi le vom indica noi linii directoare. Administrația și profesorii vor fi pregătiți după instrucțiuni complete și secrete pentru activitatea lor de la care nu au voie, sub pedeapsă, să se abată. În amintirea profesorilor universitari, vom lăsa să domnească cea mai mare precauție, îi vom ține în deplină dependență de conducere." (Idem, p.101, șed. XVI)

Prin posturile de influență camuflate, tactica satanică poate face cele mai îndrăznețe manevre și diversiuni.

4.9. Arma intrigii

Prin diasporă, masonerie și posturile de influență acaparate: informații, presă etc., evreii pot manevra și specula, asmuțind popor contra popor, așa cum le dictează interesele lor. Din această operațiune distructivă, care satisface voluptatea lor satanică, ei își trag principala sursă de forță. Lozinca este zădărnicirea oricărei uniri între neevrei sau când doi se ceartă, al treilea câștigă. *"De acest pericol suntem protejați însă prin ruptura adânc înrădăcinată și de nezdruncinat între neevrei. Astăzi, puterile nu pot realiza între ele nici cel mai mic venit de țesător, fără ca noi să avem în secret mâna noastră în jocul lor."* (Idem, șed. V)

Posibilitățile lor de intrigă pe plan universal sunt imense, prin infiltrarea pe care o au prin bancheri, senatori, particulari, metrese, masoni etc. Ei pot cultiva neînțelegeri pe mai multe planuri. În Germania și Rusia, la 1917, fiecare minoritate evreiască acționa aparent în sens invers, dar în fond pentru același scop unitar, conform planului stabilit. *"Trebuia să fie geloși unul pe altul, englezi și ruși, protestanți și catolici. Trebuia să se certe între ei – așa progresează afacerea noastră."* (Theodor Herzl, citat de Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.496)

Pentru cultivarea zâzaniilor din fiecare țară, ei se prefac de multe ori în fanatici adepți ai idealurilor din țările unde sunt încuibați. În Franța sau Ungaria sunt șoviniști. Peste tot ei susțin lozinci care, în realitate, servesc planurilor lor. Această politică de echilibru, care are ca axă numai apărarea intereselor iudaice, atinge rafinamente greu de descifrat de cei neinițiați.

Politica engleză față de germani, imediat după războiul mondial, poate să fi fost determinată de dorința de a pune frâu hegemoniei franceze și, mai mult, de a o transforma într-un instrument pentru ținerea în șah a primejdiei bolșevice. Această dacă cuvântul în această politică l-ar fi avut interesul național englez. Dată fiind însă influența iudaică covârșitoare, nu este exclus ca politica iudaică, după culcarea la pământ a militarismului prusac, să fi susținut Germania de la Weimar, atât pentru a sili forța conservatoare engleză să capituleze la cererile lor, cât și pentru a putea, prin social-democrație, să infecteze de bolșevism inima Europei, adică poporul cel mai numeros și mai sănătos.

Anglia iudaizată servea ca instrument pentru stăpânirea maselor. Palmerston a dat ordin flotei engleze din Mediterana, la 1850, să intre în Pireu și să bombardeze vasele grecești, fiindcă nu s-a dat repede satisfacție în cazul unui evreu portughez născut în Gibraltar. Această iudaizare, începută de Cromwell și favorizată de puritanism, a pătruns adânc. Transpunerea Angliei în cadrul iudaic este completă. Ca și poporul lui Israel, poporul englez face contract cu Dumnezeu, poate ca promovat al acestuia.

"Se consideră ca evident un contract ultrasecret între divinitate și britanici pentru a fi feriți de critică. În anul 1916 apare o lucrare deosebită, cu mult spirit critic: <Biblia și viitorul Angliei>, de un anume M. Murray. Tehnica acestei cărți prezintă Israelul modern – Marea Britanie – drept copilul iubit al lui Dumnezeu, după schema științifică." (Heinrich Dietz - *Agitation und Massen*, p.146)

Această iudaizare durează de mult. *"De la Shakespeare la Milton și Byron, frumoasa și întunecata literatură este sceptică, iudaică, satanică, în rezumat, anticreștină."* (Jules Michelet - *Histoire de France*, vol. VI, p.285) Înșiși englezii mărturisesc acest lucru: *"Și noi, englezii, trăim printre alte popoare ca evreii și noi suntem negustori și metodele noastre sunt cele ale evreilor."* (Wedgood - *Labour Politiker*, în 1928, citat în *Völkischer Beobachter*, 12 febr. 1942)

Anglia este în mâna lor. *"Cu alte cuvinte, politica britanică s-a oferit ca aprod al marei finanțe evreiești."* (Rosenberg, *Protocoalele Sionului*, p.17)

Această aservire nu împiedică deloc ca procesul de aservire să se desăvârșească pe alte motive în alte țări. Dimpotrivă, era necesar tocmai pentru provocarea conflictelor de slăbire, care să înlesnească afirmarea stăpânirii lor. Cu atât mai mult pentru sfărâmarea oricărei rezistențe ce ar întâmpina-o în calea lor.

"Imediat ce un stat neevreu îndrăznește să ni se opună, noi trebuie să fim în situația de a porni război din partea vecinilor săi asupra sa. Dacă însă și vecinii au lucruri comune cu ei și sunt împotriva noastră, atunci trebuie să dezlănțuim războiul mondial." (ibid.)

"Cu toate mijloacele trebuie să încercăm să oprim războiul să aducă câștiguri teritoriale, atunci vor trece în domeniul economic unde noi vom putea aduce la cunoștința popoarelor puterea noastră de dominație." (Idem, șed. VI)

Acest sistem parazitar, sângeros, care apelează la forțe străine și nu la cele proprii, are ca scop fie a înăbuși orice reacțiune asupra lor (războiul actual împotriva statelor totalitare o dovedește), fie a anemia celelalte popoare prin sângele vărsat și, profitând de dezordinile lui inerente, să dea lovituri de îmbogățire și să acapareze noi poziții economice pentru extinderea stăpânirii lor. Pentru acest motiv, ei sunt provocatorii războaielor. În același timp, prin mizeria pe care o aduce războiul, din cauza rapacității lor, ei ajung la revoluția comunistă pentru a deveni stăpâni deplini.

"Este nevoie – spunea Ford textual ("Erfolg in Leben")– de 50 de conducători financiari evrei, din lume, ca să facă imposibilă manipularea lor economică... Căci acești oameni ai finanței provoacă războiul. Wall Street, cartierul bancar din New York, este Mecca evreiască. Mai târziu, Ford s-a umilit și și-a retractat opera, <<Evreul internațional>>, ceea ce dovedește cât de puternică este comunitatea evreiască." (Idem, p.25)

Semnificativ este faptul că în războiul germano-francez din 1871, cele trei mari puteri au contractat prin evrei: Franța prin Rothschild, Germania lui Bismark prin Bleschräder și Anglia prin Disraeli. Dar, pe lângă aceste dezbinări pe plan orizontal între diferite state și națiuni, prin posturile de influență pe care le dețin, evreii inițiază și propagă antagonismul vertical, adică între straturile aceluiași popor, cu lozinca lor comunistă: lupta de clasă. Încăierarea trebuie să fie cât mai completă pentru a se anula cât mai multe forțe din care ei să profite. Lupta între sat și oraș, între proprietari și chiriași, între debitori și creditori etc., sub diferite aspecte, va fi instigată de ei pe toate planurile. Și rezistențele din sânul fiecărui corp social vor fi nimicite cu acest prilej. Vor căuta dezrădăcinarea, în special a păturii conducătoare, spre a o face dependentă.

"Nobilimea neevreiască a jucat rolul de putere statală. În această privință, nu trebuie să mai avem de-a face cu ea. Dar fiindcă ea este mare proprietar de moșii și, prin aceasta, deține o poziție economică asigurată, care o face deplin independentă, este pentru noi dăunătoare. De aceea trebuie jefuită de proprietatea funciară cu orice preț." (Idem, șed. II, p.62)

Din zâzanii și intrigă își trage tactica satanică forța și armele, de aceea, când nu există acest climat, ea îl provoacă în mod artificial tocmai prin posturile de influență pe care este stăpână. În această direcție, politica de influențare artificială a prețurilor, atât pentru specula, cât și pentru mizeria cu care să asmută muncitorimea, este notorie.

"Vom îndemna muncitorii să ceară mărirea salariilor. Acordarea acestei măriri nu le va fi însă de nici un folos pentru că, în același timp, vom scumpi prețurile celor mai importante alimente și ale diferitelor obiecte de trebuință zilnică. Ca paravan, vom folosi starea de necesitate în agricultură și zootehnie." (Idem, p.63)

Posibilitățile de intrigă sunt infinite, odată avute în mână posturile de influențare oculte sau vizibile. De aceea, pentru tactica satanică, arma dezbinărilor este prin excelență de esența ei, cu tot caracterul parazitar și distructiv.

4.10. Antrepriza idealurilor

Antrepriza idealurilor a format o armă de manevră prin captarea unor sentimente nobile și derutarea lor în diversiuni. Aspirațiile nobile ale sufletului arian, evreii le-au folosit pentru întărirea puterii lor și le-au trivializat și compromis, atât din voluptate satanică, cât și pentru a le înlătura în perioada stăpânirii lor. Au simulat mereu că sunt protagoniștii progresului, captând năzuințele spre mai bine ale omului, și astfel ei au anticipat idealuri noi pe care le-au călcat în picioare, făcându-le trepte spre ascensiunea lor. Prin această minciună au căzut mereu în picioare. În acest scop, cuvintele sonore: libertate, egalitate, fraternitate, progres, liber cugetător, lipsă de prejudecăți etc. au fost lozinci de derutare și mascare a intențiilor lor adevărate.

Este simptomatic faptul că lupta pentru dreptatea socială a fost luată în antrepriză de evrei. Date fiind planurile milenare iudaice, nu este exclus ca acest lucru să fi fost conceput de sinedriu pentru asmuțirea patimilor pe plan material. Socialiștii sunt uneltele lor. Saint–Simon, contele Claude Henri Saint–Simon, *"jumătate ironie, jumătate melancolic pesimist, după aspect mai mult decât după genealogie, are înfățișare de evreu. Ricardo, Lassalle, Marx și atâția alții sunt evrei pur sânge!"*

Toate idealurile mari au fost mânjite și discreditate de antreprenorul iudaic, sădind neîncrederea în ele. Prin această invocare a idealurilor înalte ale omului, s-au creat forța și arma care să ducă tocmai la nimicirea lor. Au imprimat amprente negative și asupra lor. Afirmă ideea de libertate "en gros" și o comprimă și sfărâmă "en detail". Sumer Wals a cerut poliție internațională pentru păzirea libertății popoarelor. În realitate, acesta este un plan iudaic.

Evreul este cel mai feroce capitalist și totuși el cultivă și se pune în fruntea tendințelor anticapitaliste pentru a nu-i scăpa curentul din mână și a cădea mereu în picioare. Este atât de negativistă tactica satanică, încât și binele este folosit în sens negativ. Se spune în popor că *"Dumnezeu, când vrea să-l facă pe omul sărac fericit, face ca acesta să-și piardă măgarul și pe urmă să-l găsească și să fie fericit pentru aceasta."* Principiul iudaic este compensarea unui rău mai mare printr-un bine negativ. Hărțuiesc lumea în convulsiuni sociale și războaie, obosind-o și subjugând-o pentru ca apoi, când vor deveni stăpâni, să-i asigure pacea în robie. Acestea sunt planurile pe care le anunță după actualul război. Ele sunt prevăzute în *Protocoale*. *"Binefacerile păcii vor furniza o dovadă a spiritului plin de binecuvântare a puterii noastre legiuitoare chiar dacă au fost combătute de neliniști seculare."* (Idem, p.96)

Luarea în antrepriză a idealurilor este arma cu care tactica satanică captează parazitar elan străin și-l întoarce împotriva naturii și esenței acestor idealuri, la bază stând minciuna și tocmeala.

4.11. Arma adaptării

Arma adaptării dă mobilitate de luptă în toate împrejurările. Ea izvorăște în fond din lașitate, din lipsa de elan combativ de esență eroică, dar, integrată în sistemul de luptă iudaică, dă rezultate considerabile în toate împrejurările. *"Dacă pleci la război, atunci nu pleca primul, ci ultimul, ca să te poți retrage primul!"* (*Pessachin*, Fol. 113-a) Sau: *"Mai bine un câine în viață decât un leu mort."* (*Schabbot* Fol. 30a) De asemenea, este mobilitatea. *"Fii maleabil ca stuful pe care vântul îl mișcă în orice direcție."* (citat Fassolt - *Die Grundlagen des Talmuds*, p.148)

Din această mentalitate, sădită dintru început și cultivată în decursul prigoanelor din timpul diasporei, a ieșit arma perfecționată a adaptării care servește ca pavăză atât pentru trecerea momentelor grele, cât și pentru opera de subminare prin adaptare și infiltrare sub toate aspectele. Convertirile religioase aparente își au tăria în această armă. *"Când este silit, sub amenințarea morții, să venereze o zeitate, atunci s-o venereze și să nu se lase omorât."* (cazul maranilor, al dolmei lor etc.). (*Obada tora*, 27b, citat Fassolt - *Die Grundlagen des Talmuds*, p.147)

Așa a fost cu convertirea pe care regii Franței o cereau evreilor. Aceștia l-au întrebat pe marele rabin de la Constantinopol ce trebuie să facă. *"Răspunsul căpeteniei evreilor din Constantinopol, redactat în limba spaniolă, suna astfel:*

Preaiubiți frați în Moise,

Am primit scrisoarea voastră în care ne aduceți la cunoștință chinurile și nenorocirile pe care voi trebuie să le suportați. Știrea ne-a întristat la fel de puternic ca și pe voi. Marele satrap și rabinul vă dau acum următoarele sfaturi:

Voi vă plângeți că regele Franței ar vrea să vă constrângă să treceți la creștinism. Treceți, că nu aveți altă alternativă, dar păstrați în inima voastră legea lui Moise!

Voi vă plângeți că v-ar constrânge să renunțați la proprietatea voastră: educați-vă copiii să devină negustori, ca mai apoi să jefuiască avutul creștinilor!

Voi vă plângeți că se atentează la viața voastră: faceți-vă copiii medici și farmaciști pentru ca ei să ia viața creștinilor!

Vă plângeți că v-ar distruge templele: ocupați-vă de copiii voștri să devină canonici și preoți pentru a distruge bisericile creștine.

Vă mai plângeți și de alte necazuri: lăsați-vă copiii să devină avocați și notari, lăsați-i să se amestece în toate afacerile statului, ca, în cele din urmă, creștinii să se aplece sub jugul vostru, să dominați lumea și să vă puteți răzbuna pe ei!

Urmați această poruncă pe care v-o dăm aici: experiența vă va învăța că, în ciuda asupririi voastre, voi trebuie să ajungeți, în cele din urmă, la putere." (Urssus F. F., Prințul iudeilor din Constantinopol, la 21 kislew 1489, citat de Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.184)

Adaptarea prin simulare presupune încrederea că în această insinuare nu te vei pierde prin uitarea țelurilor urmărite și nu vei pierde nici poziția și conturul. Esența este satanică. Lepădarea este numai aparentă, pentru a trece primejdia sau pentru a-și masca planul. Esența sufletului iudaic rămâne aceeași, oricât ar fi spoit cu cultură. Este tăria sângelui cu otrava lui concentrată. *"Iudeii formează rasa cea mai conservatoare"* (Disraeli). Nimeni altul n-a formulat mai lapidar acest adevăr ca fostul prim ministru al Angliei, evreul Disraeli, devenit mai târziu Lord Beaconsfield. *"Rasa – scria acesta – este totul. Nu există alt adevăr, și orice rasă care își lasă fără grijă să i se amestece sângele este menită să piară."* Este cunoscut că popoarele formate din rase omogene sau cu afinități pronunțate au unitate de direcție, fiindcă stilul lor se manifestă unitar, mai ales în momentele de criză. Din cauza aceasta, de multe ori colectivitățile naționale își apără instinctiv puritatea rasială care le asigură unitatea de gândire și simțire.

Tot pentru ușurința adaptării există rezerva mentală în prestarea jurământului fals în fața instanțelor din afara comunității lor. Chiar legilor lor li s-au dat duble sensuri pentru a se ușura adaptarea și camuflarea spre a nu fi vulnerabile. Din această cauză, tendința de adaptare și, mai ales, de camuflare, a devenit organică. Se complac în anonimat nu din modestie, ci din lașitate. Au oroare de lumină. Acum vorbesc de americani și de englezi, de națiunile unite: noțiune vagă.

Concepția de societate anonimă, ca întreprindere, este de esență iudaică și este expresia spiritului iudaic. Schimbarea numelui și ascunderea numărului lor este tot pentru camuflare.

Și în materie de acțiune este aceeași tendință de camuflare. Chiar când au succes, se tânguiesc pentru cei din afară și îl sărbătoresc în intimitate. Chiar când te lovește, evreul se plânge că este bătut. Deși atacă din toate părțile și sub toate formele de subminare, totuși ei nu vorbesc decât de apărare.

Este tactica lor de a se plânge și a face larmă pentru a nu se observa loviturile date de ei. Poate fi dat un exemplu tipic de concepție: pregătirea și ațâțarea războiului sub formula *"război împotriva războiului"*. Sunt adepții politicii hoțului care strigă *"prindeți hoțul!"* pentru a scăpa de

urmăritori sau formula lor că *"mortul este vinovat, nu cel care a omorât."* Această mentalitate le servește de camuflare. Evreii au preferat să lanseze și să se tânguie că suferă persecuții pentru religia lor decât să redea adevărul, arătând motivele reale pentru care, instinctiv, se fac urâți de popoare. Chiar și persecuția religioasă are acest substrat adânc.

Prin posibilitățile de permanentă adaptare și camuflare, atacul lor, deși concentric, totuși nu este masiv și direct, din neputință sau oroare organică față de lupta dreaptă. Terenul lor sinuos, prin permanentele surprize pe care le creează, dă luptei lor aspectul unei lupte de gherilă. În formularea cererilor sau a pretențiilor se observă același sistem al uzurii. Din calcul, nu se formulează masiv, ci eșalonat și în rate, pentru a părea neînsemnate și în domenii periferice pentru care spiritul arian avea repulsie sau desconsiderare, dar care, după deplasarea centrului de greutate, prin procesul de iudaizare, au devenit de importanță covârșitoare. Cumpărarea titlurilor de noblețe sau dobândirea lor prin căsătorie reprezintă aceeași tendință de camuflare, de data aceasta în formele strălucitoare ale tradiției. Chiar pentru cel mai degradant și mai oribil gest al trădării, spiritul satanic a încercat să se camufleze sub haina celui mai nobil sentiment al dragostei, care este sărutul. Este desăvâșirea ipocriziei în forma cea mai alambicată.

Prin răspândirea în diaspora și prin posibilitățile de adaptare crescute într-un mod uluitor, înarmat cu toată ipocrizia, iudaismul și-a construit arma de bază. Întreg sistemul său de arme și de apărare, dar mai ales de atac, nu s-ar fi putut concepe fără adaptarea lui cameleonică. Întreaga putere iudaică se valorifică datorită acestei capacități de adaptare ipocrite, fiindcă adaptarea lui nu este o încadrare în legile naturale, ci, dimpotrivă, o simulare pentru a putea rezista și submina aceste legi. Este manifestarea spiritului luciferic.

Această adaptare ipocrită le dă posibilitatea de infiltrare sub diferite forme pe întreaga suprafață a pământului, pentru ca din locurile lor să poată manevra și șantaja după cum le dictează interesele, asmuțindu-i pe unii împotriva altora. Satana se adaptează la orice situație pentru a putea face răul. *"se îmbracă în haine de popă"*, spune poporul. Pentru manevrarea acestor arme, ei au îndeplinit două condiții absolut necesare: un fond milenar vehiculat de un sânge vâscos, care le dă consistență și contur propriu în orice situație și o elasticitate tot milenară, intrată în reflex, cu imense posibilități de simulare. Șovinismul francez, încarnat de Clemanceau, a fost fecundat și întreținut de evreul Mandel care, împreună cu colonelul Hause Philipp Sasson și Maurice Haukei, au jucat rolul decisiv în favoarea anglo-saxonilor pe care iudaismul mizase în calculele sale. Au mizat, deci, în principal pe anglo-saxoni; la început și pe germani, pentru a-i capta, dar din ciocnirea Franței cu Germania a profitat iudaismul sub mască engleză. Desigur, Angliei nu-i convenea înfrângerea Franței și ridicarea Germaniei, a cărei putere devenea amenințătoare pentru imperiul colonial britanic. Iudaismul a intuit acest lucru și a făcut tot posibilul, favorizând alianța franco-engleză. Adaptarea sub forma aceasta este o armă proprie tacticii satanice.

4.12. *Arma calomniei și a lui "Sigille Veri"*

Fără conștiință și fără morală, cuvântul "conștiință" nu se găsește în Vechiul Testament. Poporul ales de Satan întrebuințează arma calomniei și a tăcerii pe toate gamele și pentru toate epocile, pe care buna credință și candoarea celorlalte popoare nici nu o poate concepe. Există un unghi de perspectivă pe care arianul nu-l poate avea decât printr-un efort continuu. Hitler, Căpitanul etc. i-au studiat atent pe evrei și întreg arsenalul lor de luptă.

De la principiul calomniei, prin repetiție, sub toate formele (*"calomniați, calomniați, va rămâne totdeauna ceva!"*), care se bazează pe lenea de gândire și pe capacitatea de uitare a oamenilor, ei merg până la cea mai perfidă calomnie a apropierii de ei. Exemple sunt multe. Despre Papa Benedict, care a dat Bula antimasonică, se insinua – desigur de masoni – că este mason. Același lucru, după 100 de ani, și despre Pius al XIX-lea pentru care s-au răspândit și fotografii trucate, arătându-l îmbrăcat cu semne masonice (Prf. Sixt – *Freimaurerei und Christentum*, p.28). Nu se insinua despre Hitler că este de origine evreu? Despre marele antisemit rus, Liutostanskij (1835-1915), s-a întrebuințat aceeași metodă: *"Dușmanii săi răspândesc zvonul defăimător că Liutostanskij ar fi fost rabin."* (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.220)

Tactica compromiterii prin apropiere este frecventă. Pentru a-și compromite adversarii, ei încearcă să se apropie de ei chiar în mod silit, obraznic, pentru ca apoi să poată invoca această apropiere. Astfel a fost apropierea lui Brüning de Göring. Denaturările sunt făcute cu cea mai crasă rea-credință; totul este întrebuințat. Calomnia o îndreaptă și împotriva celui mai curat om. Când nu se reușește, atunci este decretată complicitatea tăcerii. Această armă însă, a calomniei și a complicității tăcerii, completată cu sistemul lansării uneltelor lor, potrivit țelurilor milenare, o întrebuințează atât pentru trecutul istoric, cât și pentru viitor. Reclama făcută "Marelui cretan" (Venizelos) s-a explicat în ultimul timp prin faptul că era de origine evreu. Același lucru poate și pentru Tache Ionescu, a cărui origine aromână era mărturisită de el și de fratele său, nu mai puțin celebru, dr. Toma Ionescu.

Complicitatea tăcerii în istorie, *"sigille veri"*, pentru definitiva înmormântare a adversarilor, este evidentă. Toți oamenii care au fost contra lor, când n-au putut să fie definitiv înmormântați sub lespedea tăcerii, au fost mânjiți cu noroi și au fost prigoniți și după moarte. În schimb, au fost adesea dezgropate mediocrități sau uneltele lor care încarnează spiritul satanic ca Taleyrand, Fouché etc., pentru ca și sub această formă, prin modelele pe care le creează, să constituie climatul propice lor și să disocieze sferele claselor de conducere. Nu spunea Stelescu că el este Fouché? Sub forma aceasta, creează o armă de presiune în plus asupra ambițioșilor, știind că nu vor fi uitați. (Carol II).

Însăși jaloanele istoriei au fost deseori falsificate. Așa-zisele epoci de aur ale omenirii coincid cu stăpânirea sau infiltrația iudaică. Epoca lui Pericle (429 a. Hr.), a lui August, a lui Ludovic al XIV-lea etc. De asemenea, lansarea lui Cromwell, care *"era spiritual mai evreu decât mulți ignoranți născuți evrei"* (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.222) O revizuire a acestor jaloane este necesară pentru că ele dau prem[illegible] false.

La ei, calomnierea și înăbușirea adevărului sunt arme de mare eficacitate. *"Vom șterge din memoria omenirii toate faptele istoriei care ne sunt incomode și vom lăsa numai pe acelea în care ies în relief în special greșelile guvernelor neevreiești."* (Rosenberg, *Protocoalele Sionului*, șed. XVI, p.103) Deci, același spirit negativ, satanic, laș, incorect, parazitar de a-și crea avantaje prin minciună, prin ștergerea punctelor vulnerabile, concomitent cu agravarea, prin calomnie, a păcatelor adversarului. De altfel, dogma lor a fost aplicată de mai bine de un veac, de când au obținut influență politică și culturală, în toate domeniile. Marele istoric german, Mommsen, s-a exprimat despre evrei că au fost încă din vechime un *"ferment al descompunerii naționale."* Dar, mai târziu a trebuit să renunțe la multe din părerile sale sincere. Am văzut că același lucru s-a întâmplat cu Ford, Renan etc. Chiar epoci întregi au fost denigrate și prezentate într-o lumină sumbră dacă ele n-au fost favorabile pentru propășirea iudaismului. Prezentarea Evului Mediu ca fiind atât de întunecat și obscurantist și exaltarea altora este în strânsă legătură cu conspirația iudaică.

Masele au memorie scurtă, dar tocmai istoria este memoria maselor. De aceea, prin arma calomniei și a complicității tăcerii, ei acționează și pe acest plan.

Pentru a se restabili adevărul și a vedea lucrurile în lumina adevărată și nedeformată de falsurile iudaice, este necesară o absolută revizuire a întregii noastre culturi generale, formată după premisele tendențioase iudaice. De multe ori, această influență deformantă nici nu se observă, fiindcă se insinuează pe nesimțite. Chestiunea se poate verifica direct prin experiența noastră. Într-o istorie scrisă de evrei sau de unelte de-ale lor, Căpitanul ar fi un "falsificator de bani" (calomnia din ziare evreiești devine document istoric!), un descreierat sau un criminal de rând.

Și această armă a calomniei și a tăcerii se încadrează complet în arsenalul tacticii satanice, fiindcă purcede din minciună.

4.13. Arma banului

Această armă, manipulată de milenii de iudaism, constituie sistemul circulator al forței iudaice, fiind în același timp și depozitul acestei irezistibile forțe. Vițelul de aur a fost dintotdeauna idolul lor și cu el au sărit peste cele mai înalte ziduri de cetate. Forța iudaică s-a bazat și se bazează pe ban. Și tot prin sistemul banului ei reușesc, prin speculație, să capteze forța care nu le aparține, furând munca altora.

"Epoca actuală a unit în mod incontestabil aurul cu suveranitatea atotputerniciei. Stăpânul nelimitat, nemărginitul domn al aurului, trebuie să fie nelimitatul stăpân al pământului, și cine va fi acest stăpân, dacă nu evreul? Nu dețin ei aproape în întregime monopolul asupra băncilor, căilor ferate și asupra comerțului? Nu dă el deja, în conformitate cu aurul lui, copiilor lui sfaturi corespunzând poruncilor înalte și nu este în acest fel pe calea de a-i îndruma spre artele literaturii, științei și muncii de birou? Și la noi cine sunt profesorii străluciți ai Sorbonei – universitate a gimnaziului francez? Evreii! Se cunoaște corupția presei. Cine sunt aceia care pun în mișcare acea mașină terifiantă a cărei putere este atât de distrugătoare și, în același timp, considerată drept factor constructiv? Evreii! Deci, cei care dețin aurul." (citat din Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.314)

Atotputernicia aurului o subliniază și *Protocoalele Sionului*: *"În vremea noastră, când într-adevăr liberalii sunt conducătorii statului, numai puterea banului este decisivă."* (șed. I)

În sistemul banului, ei zdrobesc orice rezistență. Banul este arma principală pentru acest scop. Puterea circulatorie și negocierile de la bursă măresc eficacitatea acestei arme. Zbaterea politicienilor pentru obținerea încrederii finanței iudaice (internaționale) arată acest lucru.

Centrul aurului este Londra. *"Ea este piața mondială a aurului și această piață își are sediul în casa de bani a lui Rothschild."* (Wiener Morgenzeitung, citat de Rosenberg)

În cadrul capitalist și sub masca Imperiului Britanic, City-ul exercită dictatura universală pe calea amenințării cu boicoturile și a nimicirilor financiare. Conștiința universală este marea finanță. Aservirea prin ban se face sub toate formele, începând de la camăta zarafului până la finanțările date pentru captarea ambițioșilor. Prin această armă se face concurență ruinătoare pentru nimicirea clasei mijlocii, o luptă total lipsită de scrupul, onoare și omenie, specific iudaică. Crizele, în special cele provocate artificial, și împrumuturile care se fac, urmăresc acest fel de aservire prin tulburări economice care le favorizează speculația.

"Pentru a-i prejudicia pe neevrei, am provocat blocaje (crize) de proporții în viața economică. Ne-am ajutat de simplul mijloc de a retrage din circulație banii accesibili. Sume uriașe au fost înmagazinate în mâinile noastre, în timp ce statele neevreiești stăteau lipsite de resurse și erau silite, în cele din urmă, să ne ceară împrumuturi. Cu aceste împrumuturi preluau statele neevreiești titluri de dobânzi importante, care încărcau vizibil bugetele lor și, în cele din urmă, le aduceau în deplină dependență de marii creditori. Treceau de la producția mică și mijlocie la marea industrie chiar și forțele sănătoase ale poporului și, în final, și forțele statului." (Rosenberg, *Protocoalele Sionului*, p.117) Așa se explică campania împotriva lui Vintilă Brătianu, întreprinsă de presa iudaică, pentru că acesta era împotriva împrumuturilor externe, având formula *"Prin noi înșine!"*

Împrumuturile formează sabia lui Damocles deasupra statelor și, în fapt, pierderea independenței lor. (*În Protocoalele Sionului*, vezi p.123 și șed XXI, unde împrumutul este interzis pentru statul evreiesc și pentru evrei.) Prin el se spoliază la sânge. *"Pe un neevreu îl poți înșela."* Rețeaua acestor lipitori se întinde pe întreaga suprafață a pământului. În Europa, familia Rothschild, în America, Warburg, în Oceanul Pacific, Straus, în Germania, Spayers.

Prin acest mijloc pot organiza invazia în diferite țări și pe cale așa-zisă legală să disloce de pe pământul său un popor întreg. Instituțiile financiare "Anglo–Jewish Association", "Jewish Colonization Association" sunt făcute fățiș pentru ocuparea de terenuri în toate țările invadate.

În România, Ion Mihalache a modificat legea circulației bunurilor sub masca necesității pentru formarea proprietății mijlocii, folosind însă în fapt tendinței de acaparare a societății evreiești "Jewish Colonization Association" (JCA), în special în Basarabia.

În această concepție, Bursa este templul în care va trebui să se închine lumea, iar vițelul de aur, idolul. De altfel, încă din timpul Mântuitorului, templul era și bursă, fapt care a adus cunoscuta reacție cu răsturnarea tarabelor. Societățile anonime formează meterezele pentru ca sub anonimat să se organizeze jaful.

Banul este nervul tuturor armelor iudaice. Banul cumpără conștiințe, sfărâmă rezistențe etc. Această mașină infernală în sistemul liberal-capitalist poate fi transportată la locuri neprevăzute, realizând surpriza. Onoarea nu merge în același sac cu banul. Toate strădușințele iudaice de a menține climatul material (predominarea economicului) au fost determinate de instinctul satanic, fiindcă se știa că pe acest teren este imbatabil. Prin el puteau stârni toate instinctele inferioare ale omului. Banul este arma satanică ce terorizează în epoca liberalistă și pregătește ultima etapă pentru stăpânirea definitivă în forma directă și tiranică. Forța întregului sistem iudaic este în ban care, prin forma lui, se poate păstra depozitat în tezaurele băncilor și cabotinilor lor, precum și în sistemul capitalist care permite manevrarea armelor lui.

4.14. Stăpânirea tiranică

Tirania este arma de stăpânire prin excelență iudaică. Ea izvorăște din ură, neputință și teamă. Frica stă la baza iudaismului și teroarea este instrumentul fricii. Din frică rezultă spiritul de suspiciune, care cultivă trădarea. În Rusia, la trei cetățeni, unul este agentul CEKA-ei. Deci, trădarea ridicată la gradul de utilitate publică. Spionarea se bazează pe sentimentul cel mai degradant al omului. Și în lumea hoților și detracaților (observații făcută în închisoarea Văcărești) trădarea este detestată. De asemenea, și pedeapsa materială își are aceeași origine, în frică. Aceasta, prin obsesie, degenerează în sadism. Este o armă de constrângere exterioară. Toate formele iudaice de stăpânire, sub toate variantele, au ca bază constrângerea exterioară. Aceasta pentru că, în sistemul satanic, lipsit de dragoste și atracție, nu există decât arma constrângerii ca mijloc. Sub forma aceasta se face și pregătirea spiritului de sclavie.

"Cu cât un sistem de pedepse este mai organizat, cu atât mai mult se va dezvolta sentimentul sclaviei." (Schleiermacher, p.69, Kunst) G.P.U. spre această pregătire tinde. Stăpânirea tiranică este reversul spiritului conspirativ, care este tot de esență satanică, fiindcă fuge de lumină și are la bază întunericul.

Intoleranța este specifică tacticii satanice. *"Dar dacă evreii dețin supremația asupra idolatrilor (neevrei), ne este interzis a-l răbda pe vreunul dintre ei printre noi."* (Maimoindes, cel mai renumit filozof, învățător al legii și medic din Evul Mediu)

Această formă de stăpânire tiranică se observă chiar atunci când, de fațadă și din oportunitate tactică, climatul este naționalist. Anglia iudaizată stăpânește nu atât prin puterea militară, ci prin tirania necruțătoare a Intelligence Service-ului, fiindcă în haosul de popoare amestecate și în mediul corupt se poate opera ușor. Într-o formă mai directă s-a aplicat în Rusia Sovietică. Teroarea exercitată de CEKA sau G.P.U. a atins forme desăvârșite fiindcă, pe lângă tortura fizică era și tirania morală, prin atmosfera de suspiciune apăsătoare, care planează pretutindeni. Această

atmosferă se extinde până în cele mai intime prietenii, și chiar în familie. Din tiranie a ieșit, pe lângă mentalitatea de sclav, și voluptatea satanică a denunțărilor și trădărilor, ceea ce completează arsenalul de luptă al tacticii satanice.

Forma tiranică va avea stăpânirea pe care vor s-o pregătească lumii. Spre aceasta îi duce esența lor satanică și spre aceasta au tins, cu o perseverență diabolică, veacuri și milenii de-a rândul. Până la atingerea țelului de stăpânire tiranică pe față, vor exercita tirania de jos în sus, adică prin mase și organizații teroriste și oculte, asupra celor care conduc. Orice forță centrifugală va fi captată în acest sens. Procedeu parazitar și nu de frondă.

"Astăzi este mai important să dezarmăm popoarele decât să le ducem în război; este mai important să folosim pasiunile în favoarea noastră, decât să le stăvilim; este mai important să aflăm gândurile străine și să le expunem în înțeles propriu, decât să le mai alungăm, ca mai înainte, cu foc și sabie." (Rosenberg, *Protocoalele Sionului*, p.59)

După această acțiune de intimidare și desvirilizare, se instalează tirania asupra individului prin ațâțarea pasiunilor materiale în detrimentul sentimentelor înalte: onoare, credință, dragoste. Prin ele tiranizează și aservesc pe fiecare individ în parte dintre cei care au roluri de conducere și, prin ei, masele.

"Se obișnuiește, totuși, să ne urmeze numai pe noi, pentru că noi le plătim bine supunerea și atenția. În acest fel ne vom crea o putere oarbă, care nu va fi în stare să întreprindă ceva împotriva reprezentanților noștri, cărora noi le-am încredințat puterea maselor. Poporul li se va subordona de bună voie, pentru că el va ști că de la ei va primi oricând un loc de muncă, bani și diferite avantaje." (Idem, p.71) Prin dependența materială la care sunt supuși conducătorii de mase, ei transformă în unelte oarbe și masele. Aici vine și robia pentru o bucată de pâine: *"Grija și pâinea zilnică îi silesc pe neevrei să tacă și să fie servitorii noștri supuși. Din rândul lor ne alegem oamenii potriviți pentru presa noastră. Misiunea lor constă în a dezbate totul după indicațiile noastre, ceea ce noi nu putem aduce direct în foile oficiale."* (Idem, p.93)

Sistemul degradării prin foame este specific iudaic și în această tiranie este și mult sadism. Cu aceste unelte create prin tiranie, merg ei mai departe și tiranizează însuși statul. *"Din state am făcut un câmp de luptă în care se petrec revolte; încă puțină răbdare și revoltele și prăbușirile vor fi un fenomen obișnuit."* (Idem, p.59)

Prin această tiranie concepută eșalonat: individ – mase dezrădăcinate (omul asfaltului), ei tiranizează însuși statul, sfărâmând orice autoritate durabilă. Spre această acțiune distructivă converg toate sforțările lor. Așa-zisa libertate a conștiinței le permite exercitarea acesteia. *"Libertatea de conștiință este acum recunoscută public pretutindeni. Rezultă din aceasta că ne despart doar câțiva ani de momentul în care viziunea creștină se va prăbuși definitiv; cu celelalte doctrine de credință vom termina și mai repede, deși este prea devreme să vorbim despre asta. Odată ajunși la putere, vom încorseta în așa fel spiritualitatea neevreiască, încât influența lor va fi în raport invers cu puterea inițială."* (Idem, p.105)

Astfel, folosirea ca armă pentru instalarea tiraniei tocmai a *"libertății conștiinței"* este cea mai satanică manevră pentru derutarea predispozițiilor sufletești ariene. Tactica suprasaturării, aruncarea în scepticism, după oboseala inerentă din zbaterile pasionate, fără realizări din cauza intrigilor satanice, va fi folosită ca un climat potrivit, premergător instalării fățișe a stăpânirii tiranice. *"Ne vom însuși fiecare idee pacifistă a oricărui partid și orientări și purtătorii noștri de cuvânt vor avea misiunea s-o răspândească, până vom obosi oamenii și le vom produce aversiune față de oratorii tuturor orientărilor."* (Idem)

Această acțiune de dezumflare și banalizare, pe lângă faptul că ea le dă avantajul camuflării, începe să dezguste prin prea multă repetiție și să roadă însuși dinamismul unei idei. Așa s-a încercat cu "Numerus Valahicus".

"Pentru a domina opinia publică, trebuie să semănăm discordie și neîncredere prin faptul că, prin exprimarea de puncte de vedere contradictorii ale diferitelor părți, neevreii nu se mai regăsesc în haos și ajung la convingerea că ar fi cel mai bine să nu aibă nici cea mai mică opinie în problemele statului, deoarece poporului îi lipsește privirea de ansamblu în acest domeniu. Privirea de ansamblu nu o poate avea decât acela care va conduce poporul. Prin toate aceste mijloace vom obosi în așa măsură pe neevrei, încât ei vor fi siliți să ne ofere dominația mondială." (Idem, p. 61)

Toate hărțuielile iudaice pe toate planurile de activitate tind spre crearea acestei nevroze, uzură a nervilor, care să anihileze orice voință și să-i determine pe cei vizați să-și pună extenuați, docili, gâtul sub jug. Prin această metodă, zăpăcirea clasei conducătoare este asigurată. *"Pentru că n-am putea schimba îndată legile existente, le-am falsificat deplin sensul prin interpretări contradictorii. Pe acest drum am obținut, peste așteptări, un mare succes. În primul rând, legile au fost întunecate prin multiplele interpretări și apoi, treptat, schimbate în contrariul lor. Conducerea statului pierdea orice perspectivă și în final nu se mai putea orienta în legile extrem de confuze și de contradictorii."* (Idem, p.70)

Aceeași acțiune de zăpăcire și chiar îndobitocire a tineretului. *"Tineretul neevreu l-am prostit, l-am sedus și l-am stricat. Acest țel a fost atins de noi, încât am clădit educația lui pe principii și dogme false, a căror falsitate nouă ne era foarte bine cunoscută, pe care noi, totuși, sau tocmai de aceea am lăsat să fie întrebuințată."* (ibid.)

În felul acesta, urmăresc să facă o turmă necugetătoare: *"Subjugarea puterii de gândire vine după așa-numitul învățământ intuitiv. Misiunea lui principală constă în a transforma pe neevrei într-o turmă de animale leneșe și supuse, care abia pot pricepe un lucru când li se înfățișează în imagine."* (Idem, p.104)

Aceeași tendință de a tăia orice posibilitate de creație, ieșită din ură și sterilitatea lor congenitală.

Tirania mascată se exercită pas cu pas pentru ca și sfărâmarea rezistențelor să se facă în același ritm. Până când va dura această tiranie mascată? *"Până ce, în sfârșit, va veni timpul să ne smulgem puterea guvernării în numele propriei noastre dominații."* (Idem, p.76)

Pentru atingerea acestui plan de etape, ei admiteau, ca supapă de siguranță, din partea unor partide de opoziție, atitudini antisemite, mai ales când rămâneau într-o formă protestatară minoră (cazul Cuza), dar nu admiteau din partea oficialității, iar statul care îndrăznea era amenințat de catastrofă financiară și economică. (vezi declarațiile lui Herzl, citat de Bostunitsch - *Judischer Imperialismus*, p.53)

Ionel Brătianu cunoștea acest lucru, de aceea tolera mișcările studențești antisemite, dar el dădea libertatea evreilor prin modificarea constituției. Dar mișcările studențești nu erau lăsate, considerându-le ca fără importanță față de forța care se pregătea în Rusia Sovietică? Nu era o diversiune de camuflare a puterii lor, ale cărei proporții deveneau monstruoase prin manevra bolșevică? Dar antisemitismul lui Stalin împotriva lui Troțki care, cu revoluția lui permanentă, a fost sacrificat, nu avea același scop de camuflare? Dacă evreii au un plan de luptă milenară și pentru acest plan, pe care îl urmează cu o perseverență diabolică, în vreme ce adversarii lor nu au, ei sacrifică și suferă generații de-a rândul, de ce să nu admită și asemenea sacrificii? În războiul actual, sacrificarea elementului uman este făcută cu cea mai mare seninătate pentru acest scop, mai ales că acest element este străin.

Când acest moment (al dominației mondiale) va sosi, lovitura decisivă se va da prin schimbarea radicală a armelor, adică prin lepădarea măștii ipocrite. Atunci vor renunța la toate diversiunile care le-a înlesnit lupta de subminare: "libertatea conștiinței, libertatea presei, drepturile omului etc." Forța tiranică se va afirma implacabil. *"Ei trebuie de acum înainte să renunțe la speranțe, la păreri și la împlinirea dorințelor lor și să ajungă la convingerea că poziția noastră este puternică și de nezdruncinat. Ei trebuie să remarce faptul că noi suntem deciși să apelăm fără rușine la toate mijloacele de forță care ne stau la dispoziție și să distrugem orice putere care ne-ar sta împotrivă cu cea mai mare severitate de la apariția ei."* (Rosenberg, *Protocoalele Sionului*, p.77) Și aceste măsuri le pot lua în mod eficace, pentru că ei cunosc căile de atac pe care le-au folosit în acțiunea lor de subminare. Ca și în arta militară, apărarea unei poziții și organizarea planului de foc se fac mai bine judecând situația din punct de vedere al atacatorului. Un haiduc, de pildă, intrat în poteră, știe să-i atace mai bine pe haiducii urmăriți. Evreii ajunși la putere prin organizații conspirative își propun să nimicească definitiv rețeaua de acțiuni clandestine sau să o transforme în G.P.U feroce. Ei știu unde să lovească fără cruțare și cu sadism.

"Vom executa fără milă pe oricine se va răzvrăti cu arma împotriva noastră și a dominației noastre. Orice înființare a unei organizații secrete va fi, de asemenea, pedepsită cu moarte. Toate organizațiile secrete existente, care ne sunt bine cunoscute și ne-au adus mari servicii și ne mai aduc, vor fi dizolvate." (Idem, p.98), dar și aici speculația iudaică nu va fi înlăturată. Teroarea va fi fardată cu pacifism. *"Împărăția noastră, care a fost întemeiată pe calea cuceririlor pașnice, poate înlocui teama de război într-un mod mai puțin sesizabil, dar cu atât mai eficace; trebuie să întemeiem domnia fricii, a teroarei, pentru a impune o ascultare oarbă și necondiționată."* (Idem, p.41)

Terorismul din Rusia dă o imagine. Cruzimea rece, sadism și fanatism, iar la mase gândirea redusă la câteva formule comprimate și masele îndobitocite.

Înspăimântătoare stăpânire a lui Anticrist.

Realismul lor este unic. *"Libertatea în statul de drept este o idee, un termen, dar nicidecum o realitate."* Stăpânirea masei este o necesitate. *"masa oarbă a poporului nu poate fi lipsită de conducere. O nouă dominație o înlocuiește pe cea veche, care a fost jefuită prin liberalismul puterii ei."* (*Protocoalele*, șed. I) Parlamentarismul, de pildă, este forma stăpânirii haotice.

Așadar, acțiune în etape: mai întâi descompunerea, apoi dictatura.

5. Considerații generale

Tot acest arsenal satanic este mânuit de poporul iudaic cu o voluptate care arată că a fost ales pentru a reprezenta și încarna spiritul răului. Dacă nu s-ar privi chestiunea transcendental, în legătură cu poporul ales pentru a încarna principiul răului, s-ar pune întrebarea: care ar fi cauza acestor predispoziții spre rău și întuneric? Rasiștii spun: hibriditatea componenței lor rasiale. Evreii nu reprezintă o rasă, ci un popor. *"Există, așadar, un popor evreu care reprezintă un amestec de rase, dar nu există nici o rasă iudaică sau semită."* (Gunther, citat de Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.63)

Poporul evreu este rezultatul unui amestec de sânge cu totul neînrudit între componentele sale. Acest lucru a dat tendințe și impulsuri cu totul divergente, care se autoanihilează, fapt care tulbură profund și se manifestă negativ prin setea de distrugere. Orice globulă a acestui sânge amestecat vehiculează tendințe distructive și dizolvante. În aceasta constă tăria sângelui lor. Este păcatul împotriva unei legi naturale, care îi urmărește. Evreii simt povara acestui păcat și, instinctiv, încearcă să-l evite pentru ei prin endogamie și să-l propage pentru alții cu acea psihologie răutăcioasă a oamenilor care suferă de boli contagioase. În zadar. Este prea târziu. Păcatul s-a săvârșit și el îi va urmări mereu. *"După legea rasei, Esra și Nehemira au devenit o familie de rase"*, adică endogamia de la 430 Î.Hr. Dar tocmai în această retortă milenară – devenită cazanul Satanei – s-au pregătit toate otrăvurile dizolvante în clocotul urii neputincioase izvorâtă din conștiința păcatului săvârșit și iremediabil. Extinderea lui și nimicirea oricărei posibilități de comparație, aceasta va fi tendința fundamentală. Iudaismul s-a născut din păcat și clocirea acelui păcat, veacuri de-a rândul în duhul satanic, a dat naștere la legile urii, cu întregul lor arsenal distructiv.

Păcatul împotriva legilor naturale i-a rupt definitiv de natură, lăsându-i ancorați numai în plasa lor talmudică, țesută monstruos, artificial și abstract. Pe firul urii se vor eșalona toate contradicțiile care vor distruge atât conștient, cât și din instinct. Lipsiți de conștiință, de sentimentul onoarei și al libertății, vor fi dominați de patimi egoiste care, sub inspirație luciferică, capătă pentru ei înțelesul de porunci divine.

Egoism, arbitrar, intoleranță, patima dominației, ură și răzbunare există și la alții, dar la evrei se armonizează și cu ideea de Dumnezeu. (Gide - *Judisches Volk*, p.51)

Ei n-au propriu-zis religie, ci legi pentru nimicirea altora. *"Iudaismul nu este o religie, ci reunirea unei mulțimi de oameni care aparțin unei anumite seminții și care au format o ființă comună sub legi politice."* (Kant, p.43)

Pe această mentalitate gregară își întăresc ei poziția. *"Un evreu trebuie în fiecare zi să binecuvânteze pe Dumnezeu că nu l-a făcut neevreu, femeie etc."* (*Menachot*, 43b, 44a, citat de Fassolt - *Die Grundlagen des Talmuds*, p.128) Și tot raportul pe care îl are cu Dumnezeu este ca să-i dea forța pentru ca puterea lui distructivă să se întindă cât mai mult.

"Evreul care trăiește după legi se ocupă aproape o jumătate de zi cu religia." (Chamberlain, p.526) Chiar unitatea lor are un caracter negativ. Evreii sunt uniți atât timp cât luptă împotriva neevreilor pentru a-i distruge. Spiritul distructiv, intrat în sânge, îi oprește să colaboreze pentru creație. Din fondul lor hibrid se nasc dezechilibrul și sterilitatea. Și, cu toată educația milenară, din ei izbucnesc extremitățile care îi balotează în ținta lor și își pierd simțul măsurii.

"Între smerenia afișată și aroganță, găsiți cu greu calea de mijloc." (W. Rathenau, *Impressionen*, citat de Fassolt, p.147)

Lipsa de bun simț este caracteristică: obrazul arată acest lucru. Îi lipsesc calitățile virile. *"În independență, iscusință, vitejie, și când nimic nu mai are valoare, în tenacitate se caută semenul. Este cel mai perseverent popor din lume"* (Fassolt - *Die Grundlagen des Talmuds*, p.118). Această perseverență diabolică (stil nomad) tinde însă numai spre distrugere. De aici rezultă incapacitatea lor de a crea modele de viață, fapt care le dă posibilitatea să se acomodeze aparent cu cele pe care le însușesc pentru a le distruge. Habotnicia talmudică este esența distructivă. Formalismul lor, care se naște din educația talmudică, este uscat și lipsit tocmai de conținutul vieții, cu scopul numai speculativ. Avocații evrei sunt tari în procedură. Așadar, speculația și disprețul pentru munca creatoare. *"N-au nici cel mai neînsemnat talent de a întemeia ceva care să dureze în timp."* (Chamberlain, p.459)

Fii ai pustiei, nostalgia pustiirii îi urmărește, nu pot întemeia stat propriu sau, poate, statul lor va fi – așa cum urmăresc – o pustiire generală pe pământ.

Incapacitatea de a putea crea un stat și înclinarea de a-l tulbura sub toate formele este notorie. Este rasa distrugătoare. (Potsch - *Die Grundlagen des Judischer Volkes*, p.60) Caracterul negativ se manifestă sub toate aspectele. Ideile care se nasc din aspirațiile de mai bine ale omului, dacă sunt captate de arieni, iau un caracter pozitiv, iar captate de evrei, negativ. Dreptatea socială, la primul devine scop și luptă cu ardoare pentru ea, vărsându-și sângele, pe când la evreu devine armă camuflată spre a o folosi pentru scopuri care, în esență, o contrazic și zădărnicesc. Spiritul distructiv și prăbușirea rezultă din lașitate. *"Ceea ce duce la prăbușire, acolo se vede activă obrăznicia."* (Gunther - *Ritter, Tod und Teufel*, p.169)

Eroul care se dăruiește este prin excelență creator. Sterilitatea iudaică, cu rădăcinile înfipte în hibriditatea lor și cu virilitatea dizolvată în ură neputincioasă, se caracterizează prin lipsa de idealism și abnegație.

"Evreii n-ar putea face stat, fiindcă le lipsește spiritul de jertfă pentru organizarea unui stat." (Hitler – *Mein Kampf*, p.331) *"Ca dovadă că evreii n-au cultură este faptul că n-au produs nimic în muzică și arhitectură."* (Idem, p.382) *"Evreii n-ar putea avea cultură, fiindcă le lipsește idealismul."* (Idem, p.332) Intelectualul lor nu este creator, ci dizolvant.

"Se știe că evreului îi lipsește orice talent pentru cultura creatoare. El n-a avut niciodată o arhitectură, o mare pictură sau sculptură; chiar puterea de introducere a lipsit aici cu desăvârșire. În locul artei a pășit "gândirea", dar și aceasta nu o gândire în sensul de filozofie și religie indo-greacă sau europeană, ci o cimilitură cazuistică, un joc de cuvânt dialectic și facere de legi lipsită de suflet." (Rosenberg, *Protocoalele Sionului*, p.104)

Așadar, sterilitatea lor este congenitală. *"Sânge obosit curge prin vinele acestui popor distrus pe jumătate din creștere. Un zâmbet batjocoritor de superioritate apare în colțul gurii purtătorilor neproductivi ai acestui sânge care descompune. Tot ce a fost aici al lui Ben Akiba vorbește despre asta. Chiar incapabili de a construi un stat în mod viabil, ei vor fi în stare să dezbine, să descompună un popor din interiorul lui; și prin acest joc minunat reușesc ei să conducă și abuzeze de diferite state."* (Ferdinand Fried, *Der Aufstieg der Juden*, citat de Bostunitsch, p.511)

Poate acest spirit distructiv este calculat pentru prima fază, după care va urma faza construcției universale sau, poate, această primă fază le-a imprimat caracterul distructiv atât de adânc, încât nu vor putea scăpa. Chiar acolo unde au construit ei sistem bancar etc., a fost pentru că toată această activitate era pe linia parazitismului. Or, după cum spunea cancelarul Hitler, crearea unui stat presupune idealism.

Din această incapacitate de creație rezultă și parazitismul lor dintotdeauna: *"Demonul evreiesc al parazitismului și al negației eterne și sufletul nordic activ și constructiv prin esență."* (Rosenberg, p.17)

Parazitismul iudaic – aceasta este partea lui stranie – este justificat prin religie, adică prin intervenția puterii supranaturale. Primul model de vampir iudaic pe care îl amintește Biblia și care a consacrat specula și lovitura de bursă a fost Iosif. De aici s-a inspirat Talmudul. *"Nu este o meserie mai umilă decât cea de țăran"*, în opoziție cu concepția ariană *"a fi țăran este o onoare"*. (citat din Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.85) Însuși cuvântul *"Ierusalim"*, care vine de la Hierosyla, înseamnă *"templu al tâlharilor"*. (Bostunitsch, p.89) Și tot formalismul talmudic cu chițibușuri și dialectică întortocheată, în special în legislație, nu este decât țesătura de păianjen întinsă pentru satisfacerea parazitismului lor. Patima posesiunii, care aduce și beția puterii, este mai adâncă la poporul evreu. Comprimarea acestei patimi face să răbufnească aviditatea de a cumpăra titluri de noblețe, adică blazonul puterii cu tot caracterul exterior decorativ, pe care îl are astăzi, părându-ne chiar ridicol. Poate să fie și aici un calcul. Ei atacă nobilimea, atât timp cât ea constituie un centru de rezistență, dar o folosesc când se încrucișează cu ei, făcându-și paravan de prestigiu pentru a subjuga masele cu sentimentul atavic de supunere față de aceste simboluri (tactica celor două tablouri).

Cu toată educația lor de comprimare în simulări tactice, de multe ori patima posesiunii izbucnește nereținută. Acest lucru rezultă din structura

lor hibridă și din egoismul lor feroce, care domină în toate manifestările. Nerăbdarea și înfumurarea la gândul că își vor atinge în curând idealul lor de împilare îi dă de gol. Multe ieșiri, mai ales scrise, care fac să-și demaște planul, sunt lucrurile cel mai puțin de înțeles. *"Plasa pe care Israelul o aruncă asupra globului pământesc se lărgește și se desfășoară zi de zi și profețiile scrierilor noastre sfinte se vor adeveri în sfârșit. Se apropie vremea când Ierusalimul va fi casa de rugăciune pentru toate națiunile și popoarele și steagul Dumnezeului ebraic va fâlfâi unitar și va fi plantat până la marginile pământului."* (Bostunitsch – *Judischer Imperialismus*, p.305)

Aceste ieșiri necontrolate au făcut de multe ori ca planurile lor să se înece la mal. *"Este anume caracteristica întregii istorii iudaice că totdeauna când au avut dominația financiară într-un stat oarecare, au pierdut-o; în aparență din cauza inexplicabilei lor obrăznicii obtuze; toate forțele s-au unit împotriva lor și, datorită lipsei lor de reținere, își pricinuiau propria prăbușire."* (Rosenberg, *Protocoalele Sionului*, p.8)

În general, mentalitatea iudaică, cultivând partea materială din om, a putut să se încuibeze ușor chiar în neevrei, mai ales în popoarele bastardizate unde sângele nu are vigoarea de a reacționa instinctiv pentru apărarea esenței sale. Spiritul iudaic se găsește infiltrat chiar la antisemiți. Este mai mult o construcție sufletească. De exemplu, dialectica și ironia lui Cuza.

Așadar, noțiunea de evreu poate fi, pe drept cuvânt, extinsă. *"Mai curând, acest cuvânt înseamnă, mai înainte de toate, un anumit gen de gândire și de simțire; un om poate deveni foarte ușor evreu fără a fi israelit. Unii nu au nevoie decât să lucreze harnici la evrei, să citească ziare evreiești și să se obișnuiască cu viața, literatura și arta lor."* (Chamberlain, p.458) Faust = Mefisto. Din acest complex a ieșit mentalitatea iudaică, pe care Potsch o rezumă astfel: neasimilare, sete de stăpânire, ferment de descompunere, evitarea luptei deschise, folosirea forțelor străine pentru opera dizolvantă, ură în loc de iubire.

Prin principiile sale de bază, prin arsenalul de arme și metodele întrebuințate, iudaismul reprezintă principiul răului. Sub acest aspect, tactica satanică este completă și armonioasă, fiindcă totul se mișcă pe linia distructivă și negativistă. Este aspectul întunecos al realității. Cunoașterea acestei realități este absolut necesară în acțiunea politică. *"Nici o persoană, fie scriitor sau om politic sau diplomat, nu se poate numi matură până ce n-a cunoscut profund problema evreiască."* (Wickham Stead, p.227)

Comparată cu tactica divină, vedem contrastul cel mai izbitor, doi poli opuși, lupta între lumină și întuneric. În tactica divină găsim numai arme pozitive, creatoare, pe când în cea satanică numai negative și distructive. Dacă au în comun faptul că purced din transcendent, adică având forma religioasă și sursa de putere care rezultă din acest lucru, tactica divină merge, ca finalitate, spre împărăția luminoasă a cerului, înălțând sufletul și purificându-l de toate miasmele, pe când cea satanică se afundă în instincte din împărăția pământului. Această traiectorie arată tocmai căderea luciferică. Pentru acest motiv, fiecare dintre aceste două tactici își va avea terenul special și esențială pentru rezultatul luptei va fi

menținerea terenului propriu. Tactica divină nu va putea învinge mutându-se pe terenul răului, după cum cea satanică nu se va putea mișca (în afară de ipocrizie) pe cel al binelui. Ar fi absurd, fiindcă și principiile pe care le reprezintă sunt ireconciliabile. De aceea și arsenalul armelor de luptă va fi esențial deosebit. Armele tacticii divine vor fi prin excelență pozitive și se vor folosi în mod drept la lumina zilei, pe când cele ale tacticii satanice vor fi negative și piezișe și mediul lor propice va fi întunericul. Făcând o comparație generală a principalelor elemente componente ale acestor două tactici, am avea următorul tablou sinoptic:

STILUL DIVIN	**STILUL SATANIC**
Principiu: binele absolut	**Principiu: răul permanent**
ȚEL final: împărăția lui Dumnezeu pe pământ (binele);	**ȚEL final**: acapararea tuturor bogățiilor pământești
Centru de greutate: cerul (spiritul);	**Centru de greutate:** pământul(material);
Primatul spiritului;	**Primatul materiei;**
Climatul terenului: adevăr, lumină;	**Climatul terenului**: minciună, întuneric;
Motorul acțiunii: dragostea, credința;	**Motorul acțiunii:** ura, interesul;
voluptatea creației,	voluptatea distrugerii;
dăruirea, jertfa,	egoism feroce,
fapta (exemplu),	*simularea* faptei,
calea dreaptă,	calea întortocheată, piezișă,
	diversiune,
eliberarea de păcate, onoarea,	împovărarea cu păcate, banul,
păstrarea omului în legile naturale,	dezrădăcinarea lui
voluptatea răspunderii,	folosirea paravanelor,
mila,	sadismul, exterminarea,
ACȚIUNE fățișă (linie simplă),	**ACȚIUNE** ocultă (linii întortocheate)
concordie,	intrigă,
sinceritate,	ipocrizie,
loialitate,	lașitate,
forța proprie (intrinsecă),	forța speculativă,
idealism,	materialism,
natural.	artificial.

Dată fiind natura omului (componența lui: suflet și materie), între aceste două principii se va balota el. Toate tacticile de luptă se vor

caracteriza, deci, printr-una dintre aceste două traiectorii pe care se vor mișca sau vor năzui să se miște și unde le situează țelurile și faptele lor. Respirația lor va fi în funcție și de energia intrinsecă ce le pune în mișcare și care va marca gradul mișcării lor pe una din aceste direcții în diferitele conjuncturi.

Față de principiul binelui și răului absolut, toate tacticile de luptă vor fi derivații în funcție de conjunctură. Se vor putea vedea însă gradul de desăvârșire și năzuința de ridicare și mântuire sau gradul lor de alunecare. Aceste două tactici urmează jaloanele de orientare, fiindcă ele reprezintă două principii fundamentale care se proiectează peste veacuri.

Forța iudaismului nu stă în altceva decât în faptul că a fost ales să încarneze acest principiu al răului. În lupta dintre bine și rău până la mântuirea din păcat va fecunda mereu tactici derivate sau va altera însăși esența celor sănătoase, fiindcă în stadiul actual în care se găsește omul, armele sale vor găsi teren pentru afirmare.

Elemente fundamentale ale problemei iudaice (după G. Prezoisi):

1) Fideli tradiției prin felul lor de a fi.

2) Internaționala iudaică are un plan stabilit.

3) Evreul rămâne evreu în orice împrejurare, indiferent de formația politică sau religioasă în care se găsește.

4) Mai mult decât biologică, "*rasa este legea*".

5) Legea lor nu este *Vechiul Testament*, ci *Talmudul*.

6) Diferența fundamentală după legea lor între evreu și restul popoarelor: "*Evreul este Dumnezeul care trăiește, este Dumnezeul încarnat, este omul ceresc; ceilalți semeni sunt pământeni de rasă inferioară. Nu există decât pentru a-l servi pe evreu*".

7) Regim precis prin nesocotirea legilor neiudaice.

8) Aversiune și distrugere pentru tot ce nu este de esență iudaică.

9) Distrugători din instinct pentru eliminarea ordinei. Toți instigatorii au fost evrei.

10) I se poate opune numai ideea romană: "*este ideea Romei, unicul punct valabil de referință pe care istoria occidentală ni-l poate oferi în această privință*".

Constantin PAPANACE

Diverse stiluri de luptă politică

Fundația Societatea Academică Moscopolitană
Editura Justin și George Iustinian Tambozi
București - 2005

Constantin PAPANACE

Diverse stiluri de luptă politică

Fundația Societatea Academică Moscopolitană
Editura Justin și George Iustinian Tambozi
București - 2005

ISBN: 973-7731-15-8

Închin această lucrare memoriei Bunicului meu Preot Papanace, asasinat de greci pentru credința lui românească, și tatălui meu Ion Papanace, pentru toate prigoanele, închisorile și exilurile care le-a suferit pentru aceeași nestrămutată credință in neamul românesc.

Constantin I. Papanace

Lucrarea intitulată „Diverse stiluri de luptă politică“ de Constantin Papanace, rămasă în stadiul de manuscris (text scris de mână), care a necesitat eforturi deosebit de mari pentru a fi finalizată, este editată de Subsemnata, Florica Papanace, sora autorului pe spezele proprii, la editura „Asociația Aromânilor, Halcia al Gazdul“ Scopie Macedonia, satisfăcând, prin aceasta, *rugămintea* stăruitoare a fratelui și totodată eliberându-mă de o povară frățească.“

Florica Papanace
1999

Motto:

“Stăpânirea peste tot ce vezi să fie a ta, numai să îngenunchi înaintea mea și să te închini mie."

- din Evanghelie –

"Aceste toate împărățiile lumii și slava lor ți le voi da, dacă vei cădea și te vei închina mie."

- Matei 4 9 -

PREFAȚĂ

Studiul intitulat "*DIVERSE STILURI DE LUPTĂ POLITICĂ – TACTICA POLITICĂ A CĂPITANULUI*" a fost conceput, în linii generale, ca fază premergătoare, fără să fie definitivat, în cel de-al doilea exil politic al lui Constantin Papanace, figură proeminentă în cadrul Mișcării Legionare, în perioada anilor 1941-1944 când, după așa-zisa rebeliune legionară, se refugiază în Germania, în februarie 1941.

În contrast cu primul exil, între 1939-1940, când oficialitățile germane s-au arătat mai ospitaliere, oferindu-le găzduire bună, în condiții umane, de această dată însă, lucrurile s-au inversat: în loc să se bucure de ospitalitatea la care se aștepta, i s-au deschis larg porțile unui lagăr de concentrare, precedat de domiciliu forțat în satul Berkenbruck. Începe aici drumul calvarului, fiind arestat și încarcerat în faimoasa închisoare Spandau, apoi internat pe rând în lagărele de concentrare Buchenwald și Dachau, unde a fost privat până și de dreptul de a avea corespondență cu familia, ca toți ceilalți deportați străini din Occident care erau dușmani declarați ai Germaniei.

Această atitudine a oficialităților germane, fără .îndoială, reprezintă o radicala schimbare în ordinea conviețuirii: în loc să li se asigure libertatea și imunitatea, dimpotrivă, s-a acționat cu măsuri de constrângere. Autoritățile naziste au justificat această absurdă și brutală măsură împotriva legionarilor, care le erau prieteni, cu formula cinică de „Schutzhaft" - arest de protecție.

În realitate, era vorba despre aplicarea doctrinei politice a lui Alfred Rosenberg, care preconiza slăbirea și chiar nimicirea elitelor naționaliste din țările ocupate sau aliate, care constituiau piedica virtuală pentru imperialismul nazist. Inspirația creștină a doctrinei legionare accentua pornirea acelora care se declarau anticreștini și cultivau miturile păgâne. În fond, acesta era substratul conflictual între Mișcarea Legionară și Național-Socialism,

Cel de-al doilea exil politic a fost mult mai apăsător și mai de durată. În acest climat de suspiciune și supraveghere, de restricții și șantaj, înăbușitor și apăsător, Constantin Papanace a continuat să scrie manuscrisul de aproximativ 1500 pagini, urmând ca într-o altă împrejurare favorabilă să fie prelucrat, atât în privința dimensiunilor, cât și a conținutului, prin efectuarea unor retușuri, precum eliminarea unor expresii și idei care sunt formulate provizoriu, unele dintre ele confuze, altele inutile. De asemenea, eliminarea unor citate care îngreunează cursivitatea lucrării, anulând fluxul natural, avântul și elanul gândurilor, implicit caracterul cursiv al formulării ideilor și .reflecțiilor. Cu un plus informativ, probabil că ar fi rezultat o cercetare mai amănunțită.

Toate aceste retușuri și o nouă stilizare erau prevăzute de autor în definitivarea lucrării, întrucât, după cum autorul însuși mărturisește, „*ideile nu s-au contopit încă în mod desăvârșit și organic*", iar vremurile au fost potrivnice acestor gânduri și planuri, în continuare, mărturisește: „*lucrarea are nevoie încă de foarte multe completări, care în actuala situație nu se*

pot face, precum și de o nouă stilizare, care va trebui pusă la punct, fie printr-o redactare mai adecvată, fie printr-o limpezire a ideilor. Sigur, acestea sunt inerente ca urmare a primului condei."

Așadar, manuscrisul nu este decât primul contur, prima exprimare, materialul fiind aproape brut, iar lucrarea, ne spune autorul, *"nu poate fi considerată ca terminată."*

Mă aflam într-o situație greu de soluționat. Pe de o parte, dorința puternică de a publica acest material, care nu doream să se piardă - mă temeam de această variantă - și mai ales, rămăsesem ultimul în viață ca succesor al acestei familii. Totodată, eram convins de valoarea inestimabilă, întâi sub raport documentar, dar mai ales sub raport doctrinar, unde erau concentrate o multitudine de gânduri, sentimente, idei și reflecții exprimate de o personalitate de o înaltă ținută morală și intelectuală, exponentul unei generații înnoitoare, de esență spiritual creștină.

Pe de altă parte, eram pus în fața unor realități de care trebuia să țin seamă, de mărturisirile în scris - clarificatoare și sincere - prin care Constantin Papanace ne face cunoscut că lucrarea necesită comprimări, eliminări și retușuri, nefiind terminată. Și se mai adaugă starea manuscrisului, care crea mari inconveniente, diminuându-mi elanul inițial de a putea duce până la capăt începerea și apoi finalizarea descifrării și editării acestui material.

Ceea ce era însă foarte grav, care constituia cel mai greu obstacol, era scrisul de mână, indescifrabil, ilizibil și care a necesitat eforturi mari, prin încercări multiple, pentru a fi descifrat. Era acel moment depresiv, de sfâșiere lăuntrică, care îți creează echivocuri, înfrânându-ți hotărârile. Nu puteam decide - eram paralizat, Și totuși, sub impulsul acelei tainice legi care acționează ca o forță interioară, greu de stăvilit - „vocea sângelui" - am reușit, cu greutăți și efort susținut, fără odihnă, și cu un sprijin susținut al D-lui Ionel Zeana, să duc până la capăt această operațiune - descifrarea și editarea studiului - dând viață și exprimare publică atâtor gânduri și reflecții care altcumva ar fi fost pierdute. A fost o biruință cu satisfacții mari, de ordin spiritual.

Lucrarea se publică în starea ei naturală, brută, la primul condei, așa cum a fost scrisă, cu mici intervenții, nesemnificative, întâmpinate la descifrarea textului, fără a modifica însă sensul ideilor.

În cele ce urmează, voi încerca, pe scurt, să fac câteva considerații lămuritoare privind tematica lucrării, țelul și structura ei.

În lucrarea de față, autorul își propune să cerceteze geneza fenomenului legionar din România, într-un climat antagonic, după primul război mondial, când forțe contrarii se înfruntau, într-o societate frământată și plină de contradicții, instabilă, convulsivă, cuprinsă de o agitație endemică, pentru noile așezări politice, economice sau sociale, cu tendințe internaționaliste, cărora li se vor opune impulsurile naționale care aspiră la drumuri specifice pentru țările lor și din care ideea națională răzbate cu vigoare peste dogmele cosmopolite de toate nuanțele.

Tematica lucrării se va extinde pe diferite planuri, necesitând în primul rând o analiză istorică de profunzime și temeinic argumentată, având ca scop deslușirea genezei fenomenului legionar și evoluția lui în

timp, natura problemelor care se puneau la apariția acestei mișcări, influența ei exercitată pe plan spiritual, politic și social, forța propulsoare a mitului creat și posibilitățile de adaptare la noile conjuncturi politice.

Nota dominantă a lucrări va fi însă actiunea, concepția de viață și tactica de luptă legionare în raport cu celelalte stiluri de luptă, pentru supraviețuire în crâncena luptă existențială care uneori ia aspecte îngrozitoare, devine necruțătoare, amorală, sustrăgându-se rațiunii și conștiinței morale. Convins și stăpânit de rolul important al acțiunii, dinamica desfășurării luptei, partea introductivă a lucrării este mult extinsă prin proporțiile pe care le are, autorul conștient acceptă această disproporție în întregul lucrării, chiar dacă echilibrul lucrării ar suferi, și aceasta pentru un considerent esențial:

„Doctrina și spiritualitatea legionară nu au fost fructul unei elaborări intelectuale prestabilite. Ele s-au zămislit și degajat din acțiune și s-au consacrat prin trăire.

Marea originalitate a creatorului ei, Corneliu Z. Codreanu, stă în faptul că a reușit să creeze o forță politică de o vigoare excepțională, bazându-se exclusiv pe valori morale și cultivând partea bună din om." (Constantin Papanace)

Aceasta constituie o adevărată revoluție spirituală dacă ținem seama de concepția „amorală" care domina gândirea și practica politică contemporană.

Identificarea modului cum se articulează valorile morale, virtuțile, în stilul de luptă legionar și cum capătă forță politică nu se face decât urmărind procesul acțiunii, printr-o prismă tactică, în toate fazele de conjunctură politică.

Pentru toate aceste considerații și pentru o ilustrare mai concretă a celor susținute, autorul încearcă să prezinte trăsăturile diferitelor tactici de luptă care au avut și o evoluție istorică și care sunt caracteristice pentru stilul de luptă pe care îl reprezintă și concretizează, folosind metoda de cunoaștere a comparației, făcută cu scopul de a se stabili asemănările și deosebirile dintre ele. Astfel, se va putea vedea mai bine cum se situează fiecare în cadrul general în raport cu țelurile lor urmărite, terenul propriu adoptat, natura armelor folosite, fie ofensive, fie defensive, poziția lor morală sau amorală, precum și felul cum sunt animate de principiul binelui sau al răului în lupta pe care o duc. De asemenea, se va putea vedea modul cum se interpenetrează între ele și prin ce se diferențiază în esența lor caracteristică.

Ținând seama de realitățile stabilite în cercetarea fenomenului legionar și reflectând asupra diferitelor stiluri de luptă politică, autorul își împarte materialul în trei părți principale.

Iată cum se prezintă structura acestei lucrări:

În partea I s-au făcut considerente generale și introductive asupra genezei unui stil de luptă, cauzelor diversității lui, caracterul ofensiv sau defensiv, sursele de forță care îl alimentează și posibilitățile de manevră indicate de natura lui în raport cu finalitatea propusă. Pentru concretizare, se vor analiza diverse stiluri (tactici) de luptă, concepția de viață care stă la baza lor - spiritualistă, materialistă, eroică etc., armele folosite, finalitățile fixate, comparându-le la sfârșit cu stilul de luptă legionar și

tactica Căpitanului, a cărei fizionomie autorul încearcă în această lucrare să o contureze.

În partea a II-a a lucrării, privire retrospectivă asupra evoluției istorice românești, sunt redate realități permanente românești, așa cum rezultă ele din cadrul geo-politic pe care îl ocupă poporul român, cu tradițiile și impulsurile sale istorice pe plan spiritual, politic și social, precum și natura problemelor care își așteptau rezolvarea la apariția Mișcării: stat modern român și problemele lui vitale, problema democrației.

Partea a doua a lucrării, de aprox. 250 pag., nu este cuprinsă în lucrarea de față, deși face parte integrantă, întrucât are nevoie de mai multe completări și de o mai bună stilizare. Rămâne, totuși, perspectiva deschisă a unei eventuale publicări.

În partea a III-a se arată modul cum a încercat Mișcarea Legionară să rezolve aceste probleme, prin concepția ei etică, validarea politică a acestei concepții în diferitele etape ale luptei, influența exercitată pe toate planurile, atât ca factor de opoziție, cât și ca factor de guvern, aportul pe care l-a avut în războiul anticomunist, problema adaptării spiritualității ei noilor conjuncturi, precum și elementele constitutive ale mitului legionar și forța lui propulsoare. Toate aceste probleme sunt privite printr-o prismă strict politică, fără a se intra în considerente de ordin filosofic (ontologic) sau religios (escatologic).

Evident, după cum am arătat mai sus, condițiile în care a fost scrisă această lucrare nu au permis o informare completă asupra multora dintre problemele pe care le ridică, iar multitudinea problemelor la care se referă ar fi meritat desigur o cercetare mult mai amănunțită și mai sistematică, după cum își propusese autorul, dar, din păcate, nu s-a ivit acel moment favorabil în care să își fi continuat cercetările, creându-și căi de acces și surse cu abordări diferite și chiar unele adăugiri care, din lipsă de timp sau din alte motive bineînțeles independende de voința autorului - nu au putut găsi loc. In consecință, din lipsă de surse complete, unele probleme au fost tratate cu oarecare grabă, oricum în treacăt, substituind lipsa de informație prin intuiție, acea capacitate a conștiinței de a pătrunde în esența lucrurilor în mod spontan.

Adeseori, această lipsă - mai ales în privința problemelor legionare - s-a încercat a fi suplinită prin observații și reflexii personale, ieșite din participarea directă la evenimente. Trăirea, ani de-a rândul, în intimitatea Căpitanului*, iar după moartea acestuia, calitatea de membru în „Forul Legionar", instanță supremă a Mișcării Legionare, care a preluat conducerea ei, Constantin Papanace a cunoscut în intimitatea pură fenomenul legionar, începând din faza embrionară și până la maturizare, permițându-și observații din interior. Dar acest avantaj își are și reversul său, în sensul că multe aprecieri ar putea să fie impregnate și chiar

* În cartea sa *„Pentru legionari"*, editura *Totul pentru țară*, Sibiu, 1936, pag. 438, Corneliu Z. Codreanu scrie despre autor: *„Cu cei doi dintâi mă sfătuiam deseori* - Papanace și Caranica (n.n. - este vorba despre Caranica Nicadorul, asasinat împreună cu Corneliu Z. Codreanu) - *având amândoi o admirabilă judecată, pusă în valoare de o curățenie și sinceritate ireproșabile, de o mare dragoste și de vitejie. Nu cred ca, de la 1931, să fi fost o singură zi în care să nu mă fi întâlnit cu ei, în acest timp de prigonire; ceasuri întregi discutam împreună: lovituri după lovituri, nedreptate după nedreptate, mișelie după mișelie."*

deformate de un inerent subiectivism de la care, firește, Constantin Papanace s-ar fi sustras - în ce măsură, mai greu de spus.

Oricum, prezenta lucrare, scrisă în condiții precare în lagărul de la Berkenbruck, bazată pe informațiile și sursele avute la îndemână la acea vreme și în condițiile cunoscute, la care se adaugă o experiență îndelungată făcută într-o Mișcare cu o structură morală creștină atât de pronunțată, ar putea prezenta interes pentru toți acei care simt gustul politicii, au vocație de conducători și ar dori să aibă cunoștințe obiective asupra tuturor curentelor de idei și probleme care au frământat continentul nostru aflat în plină criză în ultimele decenii și care încă nu și-au găsit rezolvarea așteptată cu atâta înfrigurare la această întunecată răspântie de veac.

CAROL PAPANACE

Cuprins

PREFAȚĂ 9
LĂMURIRE 14
LĂMURIRI PRELIMINARE 16
I. Pentru nelegionari 16
II. Pentru cadrele legionare 18
III. Pentru toți 23
IV. Pentru încadrarea în noua spiritualitate 28
V. Pentru cunoașterea Căpitanului 30
VI. Pentru structura cărții 32
Lămurire 34
A. CONSIDERAȚII GENERALE ASUPRA STILULUI DE LUPTĂ 37
I. ELEMENTELE COMPONENTE ALE UNUI STIL 37
1. Lupta necruțătoare "Lupta în natură" 37
2. Sensul moral al luptei 38
3. Debitul de forță inițial (elanul vital) 41
4. Sensul ofensiv și defensiv al luptei 43
5. Corelația stilului de luptă cu temperamentul, rasa și mediul 51
6. Personalitate și masă 60
7. Polarizarea unui stil de luptă 66
8. Finalitatea unui stil de luptă 73
9. Corelația între formă și fond 77
II. TEHNICA ȘI ARSENALUL DE LUPTĂ ALE FORȚEI POLITICE 84
III. SURSELE DE FORȚĂ POLITICĂ ȘI FUNCȚIA CONDUCĂTORULUI 92
1. Surse de forțe pozitive 107
1.1. Forța pământului strămoșesc 107
1.2. Duhul strămoșilor 107
1.3. Credința în Dumnezeu 108
1.4. Forța mesianismului 108
1.5. Idealul 108
1.6. Forța credinței 109
1.7. Încrederea în sine 110
1.8. Calmul 111
1.9. Voința de putere 111
1.10. Exemplele mari și virtuoase 111
1.11. Exaltarea figurii fondatorului 112
1.12. Fermitatea 112
1.13. Riscul mare, ...113
1.14. Disciplina și ordinea 113
1.15. Inițiativa și hotărârea 114
1.16. Aspirația după noutate 115
1.17. Lumina 115
1.18. Fapta 116
1.19. Forța cuvântului 116
1.20. Forța tăcerii și a singurătății 117

1.21. Dragostea 118
1.22. Tinerețea 119
1.23. Forța constantă 119
1.24. Puterea de pătrundere psihologică 120
2. Surse de forțe negative 121
2.1. Dezrădăcinarea 121
2.2. Forța minciunii 121
2.3. Forța calomniei 123
2.4. Diversiunea 124
2.5. Sugestia 126
2.6. Subminarea terenului advers 127
2.7. Forța ieșită din formă 128
2.8. Capacitatea de uitare a oamenilor și lenea de gândire 129
2.9. Misterul ieșit din tenebre 129
2.10. Forța rezultată din divizarea adversarilor 130
2.11. Tactica captării forțelor străine 131
2.12. Forța negativă a hărțuielii 133
2.13. Ridicarea (lansarea) elementelor slabe la adversar 134
2.14. Forța rezultată din acapararea posturilor de influență 135
2.15. Propaganda 137
2.16. Specularea informațiilor 137
2.17. Forța ieșită din teroare materială sau morală 138
2.18. Flexibilitatea în recrutarea mijloacelor de forță 140
2.19. Forța rezultată din răsplată 141
2.20. Banalizarea și ridiculizarea adversarului 141
2.21. Forța captată prin spiritul de imitație, snobism, modă 142
2.22. Abilitatea 142
IV. MANEVRAREA FORȚEI POLITICE 143
DIVERSE STILURI 170
I. STILUL DIVIN 170
1. Obiectivul 170
2. Terenul 171
3. Acțiunea 176
3.1. Insuflarea credinței în misiunea ucenicilor 177
3.2. Autoritatea morală 177
3.3. Discreție și eleganță 177
3.4. Ținuta corectă 178
3.5. Oroare de fățărnicie și de forma fără fond 178
3.6. Înțelepciune și tact 178
3.7. Șarjarea ieșită din siguranța biruinței 179
3.8. Răsplata ca tonic de luptă 180
3.9. Ferirea de păcat 180
3.10. Cuirasa unirii 181
3.11. Activism permanent 181
3.12. Răspunderea conducerii 182
3.13. Consacrarea faptei 182
4. Armele 183
4.1. Adevăr și lumină 185

4.2. Jertfa 185
4.3. Credința 186
4.4. Dragostea 187
4.5. Fapta 188
4.6. Circumstanța 189
4.7. Organizarea instituției (Fondarea Bisericii) 190
5. Considerații asupra stilului divin 191
II. STILUL SATANIC 198
1. Obiectivul 198
2. Terenul 199
2.1. Întunericul 199
2.2. Minciuna 201
2.3. Ura 201
2.4. Poftele carnale (instinctele) 202
2.5. Spiritul luciferic 203
2.6. Disoluția 203
2.7. Banul (aurul) 205
3. Acțiunea 206
3.1. Mesianismul 206
3.2. Ura 206
3.3. Instituția 207
3.4. Planul de luptă 209
4. Armele 211
4.1. Arma dezrădăcinării 212
4.2. Diversiunea 213
4.3. Paravanele 219
4.4. Arma sângelui 220
4.5. Arma exterminării 223
4.6. Arma diasporei (a răspândirii) 226
4.7. Arma ocultă (masonică) 227
4.8. Posturile de influență 230
4.9. Arma intrigii 233
4.10. Antrepriza idealurilor 235
4.11. Arma adaptării 236
4.12. Arma calomniei și a lui "Sigille Veri" 239
4.13. Arma banului 240
4.14. Stăpânirea tiranică 242
5. Considerații generale 246
III. STILUL HIBRID (Biserica Romană) 252
1. Obiectivul 252
2. Terenul 253
2.1. Fundamentul creștin 254
2.2. Fundamentul tradiției romane de stăpânire 255
2.3. Fundamentul iudaic 256
2.4. Fundamentul german 259
3. Acțiunea 266
3.1. Mobilul acțiunii 266
3.2. Centrul de greutate 267

3.3. Caracterul războinic 270
3.4. Concepții 270
4. Armele 281
4.1. Arme cu caracter pozitiv 281
4.2. Arme negative 284
5. Considerații generale 293
IV. STILUL AMORAL (RAȚIONAL) 295
1. Obiectivul 295
2. Terenul 303
3. Acțiunea 307
4. Armele 316
4.1. Cultul forței 317
4.2. Fermitatea 318
4.3. Prestanța personală și autoritatea (prestigiul) 320
4.4. "Arme bune, amici buni." Militarizarea 322
4.5. Importanța maselor (a mulțimii). 323
4.6. Arma credinței 324
4.7. Ordinea 325
4.8. Acțiune preventivă 326
4.9. Simțul măsurii 329
4.10. Păstrarea principiilor inițiale 330
4.11. Evitarea luptei 330
4.12. Judecarea situației adversarului 331
4.13. Corupția 331
4.14. Arma simulării 331
4.15. Înșelăciunea 332
4.16. Forța exemplelor 333
4.17. Păstrarea secretului 334
4.18. Conspirația 334
4.19. Tehnica sfătuitorului 335
5. Caracterizări 336
V. STILUL EROIC 338
1. Țelul 338
2. Mediul 342
3. Acțiunea 355
4. Armele 361
5. Caracterizare 365
VI. STILUL TEMPORIZĂRII 366
1. Țelul 366
2. Mediul 367
3. Acțiunea 369
4. Armele 369
5. Caracterizări 372
VII. STILUL CABOTINULUI 373
1. Țelul 373
2. Mediul (terenul) 373
3. Acțiunea 374
4. Armele 375

4.1. Retorismul 375
4.2. Arma contrastului 376
4.3. Maleabilitatea 377
4.4. Arma şi arta agitaţiei 377
VIII. STILUL SFORARULUI (AL CULISELOR) 381
1. Ţelul 381
2. Mediul 381
3. Acţiunea 382
4. Armele 382
IX. STILUL LEGIONAR DE LUPTĂ CONCEPŢIA TACTICĂ A CĂPITANULUI DIMENSIUNEA TACTICII CĂPITANULUI 385
Scurtă introducere 385
1. Ţelul final 387
1.1. Pământul strămoşesc 388
1.2. Credinţa în Dumnezeu 389
1.3. Forţa mistică 389
1.4. Ecumenicitatea naţională 390
2. Terenul 391
2.1. Lumina 392
2.2. Tinereţea 395
2.3. Sentimentul religios (creştin) 396
2.4. Credinţa 399
2.5. Dragostea 403
2.6. Omenia 405
2.7. Voia bună 405
2.8. Sinceritatea 406
2.9. Trăirea 407
2.10. Concepţia radicală 408
2.11. Sărăcia 410
2.12. Libertatea 411
2.13. Simplitatea 412
2.14. Tăcerea 413
2.15. Suferinţa 414
2.16. Răbdarea 414
2.17. Ispăşirea 414
2.18. Asceza (postul, rugăciunea) 415
2.19. Ideea morţii (împăcarea cu moartea) 416
2.20. Jertfa 417
2.21. Lupta 419
2.22. Eroismul (vitejia) 420
3. Acţiunea 422
3.1. Stilul direct 425
3.2. Dinamul 426
3.3. Forţa proprie 427
3.4. Selecţionarea cadrelor 429
3.5. Metoda de cunoaştere a Căpitanului 431
3.6. Corpul Moţa-Marin 433
3.7. Disciplina 435

3.8. Eşalonarea urgenţelor 439
3.9. Îndrăzneala şi măsura (înţelepciunea) 441
3.10. Activismul 442
3.11. Manevra 444
3.12. Manevra şi pedeapsa 447
3.13. Infailibilitatea Căpitanului 448
4. Armele 449
4.1. Contrastul 449
4.2. Şarjarea 451
4.3. Intimidarea (ameninţarea) 452
4.4. Moartea adversarului 452
4.5. Arma jertfei 453
4.6. Tactica depăşirii 454
4.7. Arma corectitudinii (ţinuta) 454
4.8. Arma divide et impera 456
4.9. Arma luminii 457
4.10. Dragostea 457
4.11. Depăşirea (anularea unei arme prin depăşire) 457
4.12. Pilda ca metodă 457
4.13. Cântecul 458
5. Prototip = Căpitanul 458
5.1. Personalitatea 458
5.2. Formaţia 460
5.3. Aptitudini de conducere 461
6. Caracterizări comparative 465
X. APLICAŢIA TACTICII CĂPITANULUI 478
Introducere 478
ETAPA I - Destinul unei generaţii 481
I. Instinctul 481
II. Climatul războinic 482
III. Întregirea teritorială 484
IV. Împroprietărirea ţăranilor 485
V. Conspiraţia Bolşevică 486
VI. Apariţia Căpitanului 487
VII. Izbucnirea Mişcării Studenţeşti 489
VIII. Plumb în aripi 490
IX. Limpezirea orizontului 494
X. Revanşa istorică 496
ETAPA A II-A - Legiunea 499
I. Baza de plecare (terenul) 503
II. Biserica şi Legiunea 504
III. Glas de profet 506
IV. Cultivarea grandiosului 507
V. Sensul imperialismului românesc 508
VI. Tracismul 510
VII. Primatul educaţiei 512
VIII. Pivotul acţiunii – tineretul 514
IX. Virilizarea societăţii româneşti 515

Diverse stiluri de luptă politică 520
X. Noua elită 526
ETAPA A III-A - Fondarea Gărzii de Fier 532
1. Armata 532
2. Clanul Bisericii 533
3. Partidele politice 534
4. Opinia publică 536
5. Forța iudaică internațională 547
ETAPA A IV-A - I. Partidul „Totul Pentru Țară“ 547
1. Biruința de la procesul Gărzii din 1934 548
2. În opinia publică ....
3. Înființarea Partidului "*Totul Pentru Țară*" (5 iunie 1935) Manevrele 550
politice 604
II. Interpretarea – Dezvoltarea stilului Căpitanului 606
III. Instituții legionare 608
IV. Probleme de stat (reflecții) 612
V. Cadrul extern 615
Material Bibliografic ....

Tiparul executat la SC **INFCON** SA
tel./fax: 0241 580 527, 585 627

Ideea românismului va afla în Constantin Papanace un susținător ardent. ... De altfel, numeroase personalități vor susține această idee și cauză, am numi pe Simion Mehedinți, C. Rădulescu - Motru, Lucian Blaga, Nae Ionescu, Nichifor Crainic etc.

Publicist, ec. Carol Papanace

Constantin Papanace a fost o personalitate complexă în viața culturală și politică a veacului ce s-a încheiat. Personalitatea sa poliedrică și mai cu seamă variata sa operă merită a fi cunoscute de cei prezenți și de generațiile ce vor veni. Având în vedere dezinteresul complet al autorităților comuniste de la București, precum și politica desnaționalizatoare și asimilătoare promovată de toate guvernele balcanice, fie democratice, fie dictatoriale, în memoriile și acțiunile sale publice, invocând acte internaționale privind drepturile popoarelor și minorităților, C. Papanace a militat pentru aromâni ca și cum ar fi fost o etnie separată, distinctă, în spațiul sud-dunărean. Pe de altă parte, în scrierile sale cu caracter științific, ca și în diverse împrejurări cu caracter mai mult sau mai puțin intim, C. Papanace a considerat că aromânii reprezintă ramura sudică a unui popor european, cel românesc, din care și-a afirmat până la moarte mândria de a face parte.

Prof.univ.dr. Gheorghe Zbuchea

Constantin Papanace. Intelectual de rafinată cultură, omul politic de dăruire și viziune, omul care a plătit cu închisori tăria convingerilor sale, dovedește, în ultimă instanță, și parcă mi-e frică s-o spun, metamorfoza celor mai luminate dintre ideile legionare românești într-o poziție evoluată, balcanică și europeană.

Sen. prof.univ.dr. Gheorghe Dumitrașcu

Dincolo de interpretările negative care s-au dat actelor sale politice, Constantin Papanace s-a dovedit unul dintre cei mai competenți comentatori ai vieții, tradițiilor și aspirațiilor aromânilor, un apărător asiduu al virtuților păstrate din străbuni.

Publicist, ing. Dumitru Rida

Constantin Papanace este cel mai strălucit element pe care l-a dat tânăra generație de intelectuali aromâni din perioada interbelică. În ciuda vitregelor condiții istorice, înfruntate cu bărbăție și demnitate, El, s-a afirmat nu numai ca o mare personalitate politică în cadrul Mișcării Legionare, dar mai ales ca un mare gânditor, publicist, scriitor și cărturar de înaltă ținută patriotică, morală și intelectuală.

Scriitor, dr. Ionel Zeană

Respectarea drepturilor legitime ale aromânilor de a-și afirma limba, tradițiile, cultura în țările de baștină ar fi benefică acestor țări prin virtuțile lor (cinste, hărnicie, cumpătare, creativitate etc.), aromânii fiind un factor de progres în spațiul atât de frământat al Balcanilor.

Sen. lect.univ.drd.ec. Justin Tambozi

ISBN: 973-7731-15-8